CAPITOLUL 1

Într-o adunare

— Acum trebuie să plec, mama! Genoveva apucă grăbită mănuşile şi poşeta, pe urmă se opri puţin la uşă.

— Trebuie să mă întâlnesc cu Doreta la ora 19. Doamna Deane lăsă lucrul şi se întoarse pentru a o privi pe fiică-sa, în vârstă de 18 ani, care dădea nerăbdătoare din picior, pe pragul sălii de mâncare. O fată frumoasă! gândi ea cu un pic de mândrie maternă, care nu era cu totul nejustificată, pentru că Genoveva era deosebit de elegantă în mantoul ei de twid: o eşarfă de mătase în culori vii, aruncată peste părul ei închis şi buclat, făcea să reiasă fineţea trăsăturilor sale.

— Să nu te întorci prea târziu, Genoveva – strigă ea. Săptămâna aceasta ai ieşit de multe ori şi mâine este duminică. Genoveva înălţă capul.

— Şi de când ai început să te îngrijorezi de ziua de duminică? – o întrebă ea cu vioiciune. Mă mir că nu începi să te duci la biserică.

Anton Deane lăsă deoparte cartea în care tocmai voia să citească şi puse un butuc pe foc.

— Ehei, ehei – tânără domnişoară, zise el – ia seama, nu te cocoţa aşa de sus! Mama ta are perfectă dreptate, tu ai avut prea multe seri prelungite. Dacă nu eşti atentă, n-am să te las la balul din luna viitoare.

— Adevărat?! – râse sfidător Genoveva. Mi-ar plăcea, în adevăr, să te văd sau să văd pe oricine altul să încerce să mă oprească. Trăiesc pentru acest bal. Mai mult de 3 săptămâni n-am să aştept! Oricum ar fi, adăugă ea cu uşurătate, trebuie să merg. Veţi vedea când mă voi întoarce. La revedere! Ea le trimise un sărut din vârful buzelor şi, după o clipă, se auzi uşa închizându-se înapoia ei.

— Hm! Anton Deane se reinstala în fotoliul său şi-şi puse picioarele pe marginea şemineului. Fata aceasta o să ne dea probleme, Iulia!

— Ea va reuşi foarte bine, dragul meu, îi zise soţia sa. Este încă t'înără şi doreşte să se distreze. Are o viaţă întreagă înaintea ei pentru a se cumînţi. Această declaraţie îl lăsă pe domnul Deane indiferent.

— Unde merge ea astă-seară? – întrebă el.

— Oh! cred că este o serată organizată de unul din aceşti băieţi – unul din grupa lor – ştii tu, răspunse ea destul de vag.

— Da! Dar ar face mai bine să se întoarcă la ora potrivită, dacă

nu, o să sfârşească rău, bombăni el mai mult pentru sine, văzând că Iulia era din nou absorbită de lucrul ei.

Anton Deane era un om ciudat. El nu spunea mare lucru şi era greu de ştiut ce gândeşte. Asociaţii săi îl cunoşteau ca pe un om de afaceri strălucit, capabil să ducă la bun sfârşit negocierile cele mai complicate. Pentru familia sa, era un soţ şi un tată puţin emotiv, amabil, urmărind cu generozitate bunăstarea lor materială. Dar din când în când arăta o grijă neaşteptată pentru faptele şi gesturile lor, pentru conduita lor, ca şi cum sub exteriorul său de nepătruns se ascundea sentimentul, destul de atenuat, pentru care datoria nu se limita numai să asigure alor săi o casă frumoasă, veşminte calde, o educaţie bună şi bani de buzunar distribuiţi cu dărnicie. Iulia se simţea copleşită. Avea o casă minunată; ea putea să se îmbrace oricât de bine ar fi voit. Şi acum, când copiii ei crescuseră, putea să-şi consacre tot timpul pe care-l avea, angajamentelor sociale. De fapt era foarte mândră: băiatul cel mare, Roger, călca pe urmele tatălui său. La 20 de ani era un tânăr capabil, plin de promisiuni. Filip, cel mic, avea 16 ani; el avea atâţia prieteni la colegiu, că abia îl vedea, numai la masă. Pe urmă era Genoveva. Iulia îşi plasa toate nădejdile în Genoveva. Era hotărâtă să o introducă în cele mai bune societăţi. Fiica sa era frumoasă şi foarte populară. Ea va face o partidă bună – o adevărată reuşită socială, iar Iulia avea deja în vedere nişte „ieşiri în lume" de la care aştepta mult.

În trei săptămâni va fi balul Primăriei. Toată societatea înaltă va fi acolo şi desigur, nu va fi greşeala Iuliei Deane dacă fiica sa nu va cuceri toată asistenta. Şi Genoveva…

Genoveva se grăbea spre locul unde avea întâlnire cu Doreta Jackson. Era ora 19 trecută şi se temea să nu fi întârziat. Tocmai atunci venea şi Doreta în întâmpinarea ei.

— Nu te grăbi, Genet, strigă ea. Băieţii n-au sosit încă. După ce s-au apropiat, ea adăugă: am impresia că ne-au tras chiulul.

Doreta şi Genoveva erau prietene. Erau de aceeaşi vârstă, dar Doreta, cu părul ei blond şi fardul gros, părea cu câţiva ani mai în vârstă decât Genoveva; şi în general ea era totdeauna aceea care lua iniţiativa în toate.

— Ce seară rece! Genoveva îşi ridică gulerul hainei pentru a se ocroti de vântul îngheţat.

— Nu stau mai mult de 10 minute să tremur aici. Poate au să

sosească, zise Doreta plină de nădejde. Dar haide să aşteptăm acolo, vom fi la adăpost.

Ele se ghemuiră amândouă pe coridorul unei mici săli, situată lângă locul de întâlnire. Uşile interioare erau închise, dar sunetele unei muzici ajungeau clare, până la ele.

— Cântări, parcă pentru a ne distra în timpul aşteptării! zise Genoveva. Ascultă!

— Un grup poate că este gata să repete, adăugă Doreta veselă. Dacă nu vin curând, am putea să intrăm.

— Şi de ce nu! întrerupse o voce amabilă şi amicală. E mai cald înăuntru. Ele au fost surprinse dintr-odată de apariţia unui tânăr plin de entuziasm, ţinând în mână o cântare şi, înainte de a-şi reveni, au fost concluse spre un loc în fundul sălii.

— Iată-ne cel puţin la căldură, şopti Doreta. Este o biserică. Era vorba, fără nicio îndoială, de un serviciu religios. Genovevei îi veni poftă să râdă: ce-ar zice cei de-acasă, dacă ar putea să o vadă acum? Aceasta nu seamănă deloc cu arătoasa catedrală, bogat împodobită, care îi aducea aminte de copilărie. Pe perete era scris cu litere mari: „*Hristos a murit pentru noi*". Sala era plină şi Genoveva observă, după o privire rapidă în jurul ei, că auditoriul era în cea mai mare parte compus din tineret. Un om se ridică. Se vedea că avea să ia cuvântul. Ochii săi scrutători examinară rapid auditoriul şi Genoveva îi simţi deodată privirea oprindu-se asupra ei; din clipa aceea ea avea convingerea că ceea ce avea să spună era pentru ea.

— Rămânem aici, se auzi spunând ea tovarăşei sale. Şi omul de pe estradă începu să vorbească.

— *N-am intenţia să ţin o predică în seara aceasta*, *prietenii mei*, zise el într-un fel simplu şi direct, care o cuprinse îndată, silind-o să asculte. *Mi-ar plăcea să vă relatez dumneavoastră*, *unele din cele mai minunate cuvinte ale Bibliei*. *Ele au fost scrise de apostolul Ioan acum foarte mulţi ani, dar ele sunt tot atât de actuale azi*, *ca şi atunci*: „*Noi* II *iubim*, *pentru că El ne-a iubit întâi*".

Subjugată, Genoveva îl asculta spunând istoria vieţii sale trecute: cum rătăcise departe de Dumnezeu şi se lăsase târât în urmări vinovate şi egoiste. Pe urmă, într-o zi, într-o adunare asemănătoare cu aceasta, a înţeles că Domnul Hristos, Fiul lui Dumnezeu, îl iubea cu toate păcatele sale, că Se dăduse El însuşi pentru păcatele sale pe crucea de la Gol-gota.

Şi Genoveva, uitând toate angajamentele sale lumeşti pentru serată, uitând chiar pe prietena aşezată alături de ea, sorbea cuvintele acestea, în timp ce se explica adevărata semnificaţie a crucii. Desigur, ea auzise vorbindu-se despre Hristos, ea credea că trăise pe pământ şi că a fost dat la moarte de cei care îl urau, dar niciodată mai înainte nu auzise că acolo, pe cruce, El luase asupra Lui păcatul lumii, pentru că El iubea lumea… pentru că El iubea pe acest om care vorbea… pe aceste fiinţe care erau în această sală… pentru că El o iubea pe ea!

— *Şi acum vă pun o întrebare*: *voi îl iubiţi*? continuă predicatorul. *Chiar dacă veţi răspunde „nu”, aceasta nu schimbă cu nimic faptul că El vă iubeşte*; *că din pricina păcatelor voastre şi ale mele a mers la cruce*. *Voi aţi trăit viaţa voastră pentru plăcerile păcatului*; *voi aţi întors spatele harului Său şi dragostei Sale*: *poate aţi făcut aşa pentru că n-aţi ştiut*; *poate n-aţi ştiut până azi că Domnul Iisus v-a iubit cu o astfel de dragoste*. Genoveva abia îşi ţinea răsuflarea. Ceea ce spusese el, totul era adevărat. Ea se întrebase uneori ce-ar face dacă ar fi chemată să stea înaintea lui Dumnezeu; pe urmă, încercând să nu se mai gândească la aceste lucruri, se aruncase într-o ameţitoare varietate de distracţii. Ea fusese regulat la biserică şi la scoală duminicală, până la sfârşitul şcolii, dar niciodată nu auzise ceva asemănător. Şi, în timp ce predicatorul încerca să descrie puţin suferinţele Domnului pe cruce, în timp ce el vorbea de Mielul lui Dumnezeu fără pată, „făcut păcat” pentru a răscumpăra o lume păcătoasă, Genovevei „i s-au deschis ochii”. Ea se văzu dezbrăcată de tot lustrul său social, păcătoasă pierdută în ochii lui Dumnezeu; şi acolo, la cruce, erau două braţe pentru a o mântui. Ea pierduse orice noţiune a timpului, inima îi bătea cu putere; gândurile sale îi clocoteau. Predicatorul sfârşise; un tânăr se ridică şi cântă. Niciodată Genoveva nu auzise o voce care să o fi mişcat aşa de mult. Şi cuvintele… cuvintele…

„*Doamne*, *Tu capul Ţi-ai plecat*.
Luând păcatele pe Tine
Şi datoria mea ai achitat.

Dându-*Te pentru mine*. *Nicio ocară*, *Nicio povară*, *Nu mai este peste mine*”. Adunarea se terminase. Predicatorul înaintase până la uşă şi saluta pe toţi aceia care plecau.

— Vino, Genoveva, o chemă nerăbdătoare Dore-ta. Să ieşim de aici.

Genoveva se ridică în chip mecanic şi o urmă pe prietena sa în valul de oameni care se îndrepta încetişor spre uşă.

— Bună seara! Predicatorul îi luă mâna şi i-o strânse prietenește. Sunteţi străină aici?

Ochii săi pătrunzători o priviră drept în faţă; ea nu putu să-i susţină.

— Da, bâigui ea, dar trebuie să ştiţi că am venit pentru că… pentru că ceea ce aţi spus era tocmai pentru mine. El o luă deoparte.

— Eu nu ştiam că vii dumneata, zise el cu seriozitate, dar Domnul o ştia şi El mi-a dat această solie pentru dumneata. Domnul ţi-a vorbit în seara aceasta. Spune-mi: L-ai primit ca pe Mântuitorul dumitale?

Genoveva ridică o faţă palidă şi tulburată.

— Totul este atât de nou pentru mine, şopti ea. Niciodată n-am auzit despre aşa ceva mai înainte. Eu n-am ştiut că El a murit pentru mine. Mă întreb dacă se poate să-mi împrumutaţi o Biblie, ca să pot citi toate acestea pentru mine? Mai este şi acasă aşa ceva, dar nu ştiu unde s-o găsesc, se grăbi ea să adauge.

El zâmbi şi luă un Nou Testament de pe raft.

— Iată ceea ce vă va descurca pe deplin. Versetele de care aveţi nevoie sunt toate subliniate. Dacă doriţi să vorbiţi cu mine despre aceste lucruri, voi fi foarte fericit să vă ajut. Mă numesc Ransome, pastorul Ransome.

— Mulţumesc – zise Genoveva, luând grăbită Cartea.

— Şi va mai fi o adunare aici, mâine seară, dacă doriţi să veniţi. Noapte bună şi Dumnezeu să vă binecuvânteze.

— Mulţumesc, zise Genoveva. Pe urmă ea se grăbi s-o găsească pe Doreta, care o aştepta nerăbdătoare pe trotuar.

— Haide, vino, Genoveva, zise ea pe un ton sec. Acest loc îmi calcă nervii. Ce treburi ai avut?

— Oh! I-am cerut o Biblie pentru a reciti totul în linişte. Doreta, nu-i aşa că a fost minunat ceea ce am auzit în seara aceasta?

Doreta înălţă din umeri.

— Toate acestea nu m-au atins, zise ea cu un ton tăios. Haide să bem ceva şi să încercăm să uităm toate acestea. Şi data viitoare, când am să întâlnesc băieţii…

Efe intrară într-un bufet cu lapte şi Doreta comandă. Genoveva nici nu se gândi să atingă paharul, ea era prea preocupată cu răsfoirea

Cărţii primite.

— Doreta, aici este – priveşte! strigă ea deodată. Este destul de limpede: Hristos Iisus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoşi, dintre care cea dintâi sunt eu! Oh, Doreta, deci este şi pentru mine!

Doreta puse paharul pe masă şi privi pe prietena ei cu curiozitate. Fata Genovevei era inundată de o lumină pe care nu o văzuse niciodată mai înainte şi vocea ei avea o ciudată intensitate. Doreta se îngrijoră deodată.

— Genoveva, tu nu te gândeşti totuşi în chip serios să te ocupi de religie, nu-i aşa? întrebă ea alarmată.

Genoveva păstră o clipă de tăcere înainte de a răspunde.

— Nu, Doreta, zise ea, în sfârşit, încetişor, este mai mult decât atât. Mă gândesc că este vorba pentru mine de a primi pe Domnul Iisus ca Mântuitor al meu.

— Genoveva, nu fi neghioabă! strigă ea repezită. Tu nu poţi să faci aşa ceva. Ce se va spune? Ce vor gândi despre tine prietenii tăi? Şi ce vor spune tatăl tău şi mama ta? Dacă tu faci ceea ce spune predicatorul, nu-ţi mai rămâne altceva decât să ajungi o momâie adevărată. Oricum, o fată ca tine nu poate să trăiască fără dans, fără serate şi fără lucruri frumoase. Atunci?

Genoveva se ridică şi-şi privi prietena drept în faţă.

— Da, zise ea cu o voce paşnică, totdeauna m-am gândit că nu voi putea să trăiesc fără plăcerile mele, dar acum nu mi se par că mai au vreo importanţă. Doreta, trebuie să mă pocăiesc de toate acestea. Mă întorc acasă.

Doreta, înţelegând că argumentele ar fi inutile, urmă pe prietena sa la uşă, cu o ridicare din umeri exasperantă.

— Poate e cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci, îi aruncă ea cu un ton uscat. Poate că mâine dimineaţă vei fi într-o stare de spirit mai bună.

Ele merseră în tăcere până la staţia de tramvai.

— Aştept de la tine, Doreta, începu Genoveva, dar tovarăşa ei o întrerupse cu un gest nerăbdător.

— Nu te îngriji, zise ea cu răceală. Ai face mai bine să te duci acasă şi să-ţi citeşti Biblia. Genoveva roşi la această insulta evidentă, dar de data aceasta nu găsi niciun răspuns. Inima sa era prea plină. A fost o tăcere jenantă.

— Bine, zise ea în sfârşit. Noapte bună. Şi răsucindu-se rapid pe

călcâie, ea luă drumul înapoi.

CAPITOLUL 2

Alegerea

Genoveva, deschizând uşa, a văzut că lumina era încă aprinsă în salon. Totuşi toată familia trebuia să fie sus. Dar ea îşi aminti că era devreme – abia era nouă. Probabil că Roger şi Filip erau acolo cu nişte prieteni. Ea simţea că nu este destul de curajoasă pentru a-i înfrunta pe toţi acum: dorea să fie singură. Poate va reuşi să treacă neobservată – ei nu o aşteptau aşa devreme. Ea pătrunse fără zgomot în hol. Uşa salonului era deschisă şi Genoveva a înţeles că trebuie să-i întâlnească, altfel va fi cu neputinţă să ajungă la scară fără să le atragă atenţia.

— Cine e acolo? întrebă tatăl ei.

— Cine poate să fie decât eu, răspunse Genoveva, înaintând spre uşă.

Erau toţi acolo: Roger şi prietena lui, Clara Neilson; Filip cu un prieten de la colegiu, tata şi mama.

— Genoveva! Ce-ai păţit? exclamă doamna Deane. Eşti bolnavă?

Genoveva încercă să râdă.

— Nu, deloc! Nu mi-ai spus tu să nu mă întorc prea târziu, mamă?

Doamna Deane se lăsă pe speteaza scaunului.

— Da, dar…

— Este prea devreme pentru tine, mamă? zise Roger cu o voce asemănătoare cu a tatălui său. Pe urmă se întoarse spre sora sa cu un aer protector de frate mai mare, care o scotea totdeauna din sărite pe Genoveva.

— Ce s-a întâmplat, surioară? Te-ai hotărât să devii cuminte sau serata a căzut în baltă? adăugă el, aruncând o privire spre tânăra fată de lângă el. Genoveva simţi că i se urcă sângele în obraz.

— Oh, nu! încercă ea să răspundă cu o voce indiferentă. N-a fost nicio serată.

— Atunci unde ai fost? întrebă tatăl său cu curiozitate.

Genoveva traversă odaia şi se duse să-şi încălzească mâinile lângă foc, înainte de a vorbi. Ea văzu pe Clara Neilson şoptind ceva lui Roger, în timp ce tata şi mama schimbau clipiri din ochi semnificative, iar Filip şi cu Petre Thompson se pregăteau, cu o plăcere răutăcioasă, să se distreze de răspunsul ei.

— Ei bine, iată, am fost la biserică, zise ea întorcându-se, pentru

a-i privi în faţă.

— La biserică!

Toţi au lăsat să le scape această exclamaţie, fără voia lor. În sfârşit, Roger începu să râdă.

— Sper că te-ai rugat şi pentru mine, fată bătrână, zise el cu o prefăcută umilinţă.

— Nu, n-am avut nici cel mai mic gând pentru tine, Roger, a fost răspunsul ei paşnic. Am avut prea multe de adus în rugăciune pentru mine.

Ceva din glasul ei i-a făcut pe toţi să o privească cu curiozitate. Filip rupse cel dintâi tăcerea:

— Se pare chiar că ai adus o carte de rugăciuni, ca amintire, zise el zgomotos, indicând micul volum pe care ea îl ţinea în mână. Genoveva îl întinse:

— Este o Biblie – cel puţin un Nou Testament, explică ea. L-am luat pentru a putea reciti unele lucruri în linişte. Voi n-aveţi nicio idee – el cuprinde lucruri foarte minunate. Şi eu habar n-am avut până astă-seară şi începu să întoarcă paginile. Ascultaţi ce vreau să vă citesc…

— Genoveva! Tonul lui Anton Dean nu admitea nicio replică. Du această carte departe de aici şi să nu te mai revăd niciodată cu ea!

Genoveva respiră greu.

— Dar pentru ce, tată? Desigur, nu e niciun rău să citeşti în Biblie?!

Ea se aştepta să întâmpine opoziţie, dar nu într-un fel atât de violent. Tatăl ei încruntă din sprâncene.

— Fă ce ţi-am spus, te rog, zise el scurt. Genoveva închise cartea şi o puse sub braţ.

— Bine! Mă voi duce să-l citesc în camera mea, replică ea. Pot să fac ce vreau în camera mea, nu-i aşa?

Buzele tatălui ei nu mai formau acum decât o dungă îngustă şi aspră.

— Dacă te mai văd vreodată umblând cu această carte, am s-o ard, zise el mânios; pe urmă adăugă scurt: eşti foarte provocatoare, Genoveva. Gândesc că ai face mai bine să te duci la culcare – mâine vei fi mai rezonabilă.

Doamna Deane îi privea când pe unul când pe celălalt, cu îngrijorare. Ea se temuse totdeauna de ziua când voinţele lor se vor

înfrunta. Amândoi erau foarte hotărâţi şi niciodată Genoveva nu va accepta să primească porunci. Totuşi ea părea schimbată în seara aceasta: vechiul ei aer de sfidare dispăruse.

— Foarte bine, tată, zise ea liniştită, şi o expresie de uşurare se zugrăvi pe faţa ei. Voi fi cu adevărat mulţumită să merg la culcare. Noapte bună, tuturor. Genoveva ieşi, lăsând în urma ei o stare jenantă. După puţin timp, vizitatorii au plecat şi ei, iar la rândul său, restul familiei s-a dus la culcare.

Sosită în camera ei, Genoveva închise bine uşa şi se aşeză pe marginea patului pentru a citi din preţioasa ei Carte. Ce uşurare de a fi, în sfârşit, departe de ei toţi! Ea întorcea paginile Noului Testament încetişor, cu grijă, ca împinsă de o Putere din afara ei însăşi, pe care nu şi-o putea explica. Ochii săi păreau atraşi de fiecare pagină, de versetele care fuseseră sublimate. Genoveva tremura din cap până în picioare. Ea citise mai înainte Biblia, dar niciodată nu remarcase aceste texte… în tot cazul, ea nu prinsese niciodată sensul lor real. Chiar acum ea abia putea să înţeleagă adâncimea semnificaţiei lor: „*Căci atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică*”, „*Căci Dumnezeu n-a trimis în lume pe Fiul Său ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El*”, „*Cine crede în Fiul, are viaţa veşnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viaţa, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el*”. Mânia lui Dumnezeu… ea ştia că o merită… ea ştia că nu poate să scape de ea…

Dar ce spusese predicatorul? Domnul Iisus a purtat mânia şi judecata lui Dumnezeu la cruce, pentru ca ea să fie eliberată…

Ea reveni la începutul cărţii şi reîncepu să citească istoria naşterii Domnului, a vieţii Sale, a răslignirii, a morţii Sale. Istoria, desigur, îi era familiară, dar avea acum pentru ea o nouă semnificaţie. Pe măsură ce înainta cu citirea, ea vedea pe Domnul trădat, arestat, acuzat pe nedrept, ocărit, bătut… Ea II vedea nu ca pe un Om bun, căzut în mâinile vrăjmaşilor Săi, ci ca pe Fiul lui Dumnezeu, care alesese de bunăvoie să-şi dea viaţa, din dragoste, pentru nişte păcătoşi pierduţi şi vinovaţi. Şi când a ajuns la osândirea rostită împotriva Lui: „La moarte cu El!”, ea a înţeles în inima ei că El luase locul ei. El era fără păcat; ea era aceea care merita moartea… Oh! Cât de mult a iubit-o!

A

Încă o dată, ea revăzu mica sală unde a auzit puţin mai înainte această istorie minunată; fiecare amănunt era prezent în memoria sa. Ea auzea încă o dată întrebarea pătrunzătoare a pastorului Ransome: – *aţi primit ca pe Mântuitorul dumneavoastră*?" şi ea ştia că trebuie să răspundă la întrebare, o dată pentru totdeauna, în această noapte. Ea trebuia să spună „da" sau, mu" lui Iisus Hristos, care avea drepturi asupra vieţii sale; ea trebuia să aleagă acum. Testamentul alunecă din degetele sale tremurânde. Ea dorea să spună da. Dar pentru ce mai şovăia? Pasul care trebuia făcut era aşa de mare! Ea realiză deodată ce implica lucrul acesta: a-L primi însemna să părăsească tot ceea ce fusese până atunci, însăşi existenţa sa; a-L lepăda însemna să refuze singura nădejde a vieţii veşnice. Genoveva se găsea în acel moment în faţa celei mai mari hotărâri pe care inima omenească a fost chemată vreodată s-o ia – alegerea între viaţa veşnică şi moartea. Ochii i se umplură de lacrimi, inima îi bătea cu putere. Ea şovăi încă o clipă, apoi cu un mic strigăt de deznădejde, căzu în genunchi la capătul patului.

— Oh, Doamne!... Cuvintele îi veneau greu: am păcătuit – sunt o păcătoasă – şi ştiu că Tu ai murit pentru a mă mântui. Vreau să te primesc acum ca pe Mântuitorul meu personal. Oh! Primeşte-mă, Doamne, aşa cum sunt, şi curăţă-mă de păcatul meu.

A urmat un lung moment de tăcere, întrerupt numai de suspinele unei inimi răvăşite, care se prăbuşise în faţa dragostei arătate la cruce. Dar Cel care venise pentru a căuta şi a mântui ceea ce era pierdut era acolo, aproape de tot; El înconjură cu braţele Sale micuţa oaie pierdută, pe care o căutase; şi a fost bucurie în faţa îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos venit la pocăinţă. Bătălia a fost câştigată. Vuietul din inima sa a fost potolit. O pace pe care niciodată nu o cunoscuse i-a umplut inima...

Genoveva adormi îndată; şi se trezi la lumina zilei. N-a fost un vis – nu, era foarte adevărat. Ea sări din pat cu o cântare în inimă şi se duse la fereastră pentru a saluta ziua cea nouă. Grădina nu i se păruse niciodată aşa frumoasă: pomii erau încărcaţi de flori, rouă scânteia pe iarbă şi chiar ciripitul păsărilor părea că are o nouă intonaţie. Ea luă Testamentul. Să fi fost din întâmplare că el s-a deschis la pagina unde scria: *„J) acă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi"*?

Faţa Genovevei strălucea. Trebuia să facă acum 20

ceva pentru a exprima această bucurie pe care o găsise. Ce putea

să facă? Trebuia într-un fel sau altul să arate lucrul acesta faţă de părinţii ei. Tatăl ei nu voia ca ea să-i vorbească, presupunea ea, dar poate că pe altă cale se va manifesta schimbarea ei. Putea să le aducă la pat o ceaşcă de ceai. Se îmbrăcă în grabă şi coborî la bucătărie. Deşteptătorul suna în general la ora şapte, aşa că avea aproape douăzeci de minute. Genoveva s-a îndreptat spre camera de dormit: cu o tavă frumos gătită, cu un şerveţel curat, pe care pusese două ceşti şi un ceainic din care ieşeau aburi. Ea ciocăni încetişor la uşă. O voce adormită răspunse:

— Intră!

— Bună dimineaţa, mamă şi tată! strigă veselă tânăra fată. V-am pregătit o surpriză. Aşezaţi-vă şi beţi o ceaşcă de ceai.

Anton şi Iulia Deane se ridicară dintr-o mişcare, se frecară la ochi, pentru a se asigura că viziunea pe care o aveau în faţa ochilor corespundea, în adevăr, realităţii.

— Genoveva, ce drăguţ din partea ta! Doamna Deane îşi arătă satisfacţia printr-un zâmbet.

— Ei bine! Dacă faptul de-a merge la biserică produce astfel de rezultate, începu Anton cu o grimasă, mă gândesc că ar fi bine să te duci în fiecare săptămână.

— Oh! Da, tată; chiar aceasta este şi intenţia mea. Genoveva se duse la fereastră şi trase jaluzelele. Priviţi ce dimineaţă minunată!

— Tu eşti foarte veselă în dimineaţa asta, Geno-veva, zise mama sa, cu o poantă de bănuială, pentru că ea îşi reaminti de scena de aseară din salon.

Genoveva se aşeză pe marginea patului părinţilor ei.

— Ascultaţi, începu ea cu ardoare, în dimineaţa aceasta sunt o fiinţă deosebită. Am găsit ceva – pe Cineva – pentru care vreau să trăiesc.

Mama sa îi aruncă o privire cu înţeles:

— Genoveva! exclamă ea, bănuiesc; eşti îndrăgostită!

Genoveva zâmbi.

— Ei, da, mamă, cred că sunt, dar cu totul altfel de cum gândeşti tu.

Iulia Deane dădu din cap.

— Numai de ai înceta să vorbeşti în enigme, draga mea, suspină ea cu nerăbdare.

Genoveva privi pe părinţii ei rând pe rând. Mama sa era în

culmea curiozităţii; tatăl manifesta dezaprobare. Instinctiv, ea simţi că el ştia ce avea ea să spună. Ea încercă să vorbească, dar cuvintele i se opriră în gât. Cum va ajunge ea vreodată să-i facă să înţeleagă?

— Totul a început ieri seară, la acel serviciu, în micuţa sală, îngână ea cu stângăcie. Eu – eu n-am ştiut până acum că Dumnezeu mă iubea – ne-a iubit pe toţi – atât de mult. Şi pe urmă am citit tot ceea ce era cu privire la Domnul Iisus, cum a suferit şi a murit pentru a mă mântui. Oh! nu ştiu… dar eu L-am primit ca pe Mântuitorul meu şi l-am dat viaţa mea. Asta-i tot.

Genoveva se uită la părinţii ei cu ochii strălucitori. Ei nu spuseră nimic. Tăcerea lor era semnificativă. Mama sa era vădit încurcată; dar expresia feţei tatălui ei era încremenită, amară, 22

ostilă. Genoveva se ridică. Ea nu mai avea nimic de adăugat, aşa că luă ceştile şi părăsi încetişor odaia.

— Anton, despre ce tot vorbea ea? întrebă Iulia când îşi recapătă glasul.

Anton dădu brusc la o parte cuvertura şi coborî din pat.

— Oh! Este o idee nebună care a cuprins-o, bombăni el. O să-i treacă.

— Aşa sper şi eu, răspunse soţia sa îngrijorată.

— Oricum, la birou o să-i scoată repede din cap toate acestea, adăugă el cu o oarecare satisfacţie. Aşteaptă numai şi ai să vezi.

CAPITOLUL 3

Punerea la punct

Genoveva sosi devreme la birou în dimineaţa aceea. Liftierul, Joe, a rămas mirat, văzând pe domnişoara Genoveva Deane la ora opt şi jumătate la lift, el, care era obişnuit s-o vadă alergând cu sufletul la gură, abia răsuflând, totdeauna la ora nouă.

— Ei bine, pe cuvântul meu! Sunteţi matinală azi, domnişoară Deane, zise el cu o bună dispoziţie. Nu cumva sunteţi somnambulă?

Genoveva râse.

— Haide, Joe, lasă părerile! Mă gândesc că este momentul de-a întoarce o pagină nouă, iată totul!

El o privi cu atenţie în timp ce uşa se închidea şi ascensorul a pornit. Dintre toate fetele tinere care lucrau în acea instituţie, Genoveva Deane era aceea pe care 1 se părea că o cunoaşte cel mai bine. Ştia că sosea totdeauna în ultimul minut, dar de fiecare dată când o întâlnea, ea avea câteva cuvinte amabile pentru el. Şi apoi celelalte

fete vorbeau totdeauna despre Genoveva, astfel că el culegea tot felul de informaţii fără să părăsească postul. Ea era, după părerea lui, una dintre fetele cele mai populare.

— Da, începu el gânditor, în timp ce ascensorul se oprea, presupun că nu este rău ca din când în când să întorci o pagină nouă – şi văd că dumneavoastră aţi întors una, adăugă el spre faţa zâmbitoare a tinerei fete, ca şi cum ar fi căutat să descopere ceva 24

pe care el nu-l putea defini.

— Dumneata nu eşti prea departe de adevăr, zise ea, ieşind în coridor. Dar vreau să-ţi spun, Joe, că nu este vorba doar de o pagină nouă, ci de o Carte nouă.

Joe clătină din cap, ascultând paşii tinerei fete depărtându-se.

— Eu nu pot să înţeleg femeile, mormăi el, dar recunosc că i s-a întâmplat ceva.

Genoveva a fost prima care a intrat la 526. Cinci persoane lucrau în secţia sa, trei fete aproape de aceeaşi vârstă cu ea: Linda, Daisy şi Rita; v pe urmă domnişoara Rundle, şefa, şi micuţa Rosa Wilson, *y 7*

cea mai mică, de-abia ieşită din şcoală, care lucra acolo de câteva luni.

Totul se petrecea, în general, foarte armonios la 526. Nimeni nu simţea un entuziasm prea mare pentru muncă; aveau timp destul pentru flecăreli lumeşti, mai cu seamă luni dimineaţa. Afară de practicantă, nimeni nu se simţea îndemnat la lucru înainte de ceaşca de ceai de la ora 10. Erau atâtea de povestit despre sâmbătă după-masă! Genoveva stătu pe gânduri. Îşi aminti că sâmbătă clasase ca terminată o lucrare, dar care nu era bine făcută; ea se hotărî să o refacă înainte de a fi transmisă la biroul principal. Ea se aşeză în faţa maşinii de scris şi era absorbită de lucru când au sosit colegele ei.

— Ce, Genoveva! exclamă, deschizând uşa, Daisy Anderson, urmată imediat de Linda Turner. La lucru! La ora nouă fără cinci?!

Linda se trânti pe un scaun.

— E prea mult pentru mine, zise ea cu un ton slab. Genoveva ridică ochii:

— Recunosc că aceasta poate să vă dea un şoc, zise ea cu un zâmbet. Dar nu vă speriaţi. Vreau să bat din nou acest raport înainte de-a trece mai departe. Sâmbătă l-am cam încurcat.

Ele schimbară ocheade întrebătoare văzând cum alergau degetele Genovevei pe clape. După câteva minute sosi şi restul

grupului şi Genoveva fu din nou centrul de atracţie al altora, bine intenţionaţi, dar surprinşi. Chiar mica Roşa nu putu să se abţină:

— Ore suplimentare, domnişoară Deane? Pare de necrezut.

— Ei da, Roşa. S-a terminat acum şi sunt mult mai mulţumită, zise Genoveva scoţând ultima foaie din maşină.

— Atât cât ştiu eu, este, în adevăr, pentru prima dată când te văd îngrijorată de lucrarea dumitale, adăugă domnişoara Rundle cu un ton tăios.

— Genev, ar trebui să te odihneşti puţin, zise Rita Johnson cu o voce tărăgănată, mergând să se aşeze la biroul ei. Tu ne îngrijorezi.

— Nu te nelinişti, Rita, interveni Daisy; n-o să ţină multă vreme: o cunosc eu pe Genoveva – ea n-o să mai atingă maşina, probabil de acum înainte, până la restabilirea echilibrului.

— Da, voi m-aţi observat bine, recunoscu Genoveva, puţin încurcată. Dar o să vă surprindă, desigur, pe toate – am poftă de lucru.

Niciuna nu părea dispusă să se aşeze la lucru. Toate se uitau la Genoveva, aşteptând oarecare lămuriri asupra comportamentului ei ciudat. Nu prea li se părea potrivit că are poftă să lucreze într-o luni dimineaţă.

— Cum a trecut acest weekend, Genet? 26

Întrebarea era inevitabilă; Genoveva se simţi învăluită de-o neplăcută senzaţie de gol. Ea nu dorea deloc să le vorbească de experienţa sa din noaptea trecută. Niciodată nu discutaseră între ele despre religie şi ar fi greu de explicat. De altfel aceasta nu le-ar interesa.

— Oh! Da… cum a fost serata?

— Cum s-a petrecut?

Genoveva se simţi atât de puţin pregătită pentru această situaţie. Abia ştia ea însăşi ce se petrecuse. Cum ar putea să explice altora? În tăcere, ea înălţă o rugăciune rapidă, pe urmă, cu un calm care o surprinse şi pe ea însăşi, ea a dat scaunul înapoi şi le privea în faţă:

— Ei, este mai bine, cred, să vă povestesc toată istoria, începu ea. Băieţii n-au venit la întâlnire, aşa că n-a fost nicio serată, dar în locul ei, Doreta şi cu mine am nimerit într-o sală mică unde era un serviciu religios – cred că îi spun „sala de adunare”, în sfârşit, n-are importanţă, dar acolo am auzit unele lucruri care m-au făcut să reflectez.

— Şi presupun că te-au convertit, Genovev?

O poantă de batjocură străbătea prin tonul tărăgănat al Ritei. Genoveva îşi înălţă capul. A urmat un moment de tăcere; toate privirile erau fixate asupra feţei ei, care în clipa aceea era gravă.

— Foarte adevărat, Rita, răspunse ea cu hotărâre. Sunt o fiinţă deosebită în dimineaţa aceasta. Nu ştiu cum să explic – totul este atât de nou – dar noaptea trecută, după ce m-am întors de la această slujbă, am citit tot ceea ce spune Biblia în privinţa aceasta şi am primit pe Iisus Hristos ca Mântuitor al meu. Iată toată istoria.

S-a zis! Genoveva, cu ochii ei strălucitori, privi pe rând pe toate colegele sale; faţa sa avea o expresie care părea să se impună. Timp de o clipă nimeni nu vorbi.

— Ei bine, Genoveva, exclamă în sfârşit Linda, tu spui şi faci nişte lucruri nemaipomenite. Totuşi nu ne vei spune că tu eşti gata să devii o momâie.

Genoveva zâmbi.

— De ce nu? Dar o momâie foarte fericită.

— Religia este bună la locul ei, declară domnişoara Rundle, dar nu e nevoie să se facă cineva ridicol. Desigur, nu este niciun rău să mergi puţin mai des la biserică, dar când aceasta atinge viaţa particulară, ei bine, înseamnă a merge prea departe.

— Oricum, Biblia se contrazice, nu-i aşa? Acesta era argumentul suprem al lui Daisy de fiecare dată când era într-o discuţie despre chestiuni religioase.

— Nu ştiu exact, recunoscu Genoveva. Încă n-am citit-o îndeajuns pentru a putea să răspund. Dar am să cercetez şi îţi voi spune.

— N-am timp să mă ocup de biserică; sunt prea mulţi făţarnici, zise Linda cu dispreţ. Mai bine stau deoparte.

— Eu, adăugă tânăra Roşa, cu siguranţă de sine, eu spun totdeauna: cum poţi dovedi că există un Dumnezeu?

— Foarte bine, micuţo, aprobă Rita. Aceste treburi de teologie sunt prea complicate pentru mine. Eu duc o viaţă decentă – am distracţiile mele, desigur, dar de fiecare dată când pot, fac o faptă bună; as merge până acolo încât aş ajuta un câine care a fost accidentat. Mă gândesc că n-ar putea cineva să se aştepte la mai mult.

Ce mult i-ar fi plăcut Genovevei să cunoască Noul Testament tot aşa de bine ca pastorul Ransome. Ea n-avea în mintea ei decât un

singur verset.

— Am înţeles numai în noaptea trecută, zise ea cu seriozitate, că nu ceea ce facem noi ne duce în cer. Noi toţi suntem nişte păcătoşi şi Hristos Iisus a venit în lume pentru a mântui pe păcătoşi – spune Biblia.

— Nu începe să predici aici, Genoveva.

— Este deplasat, interveni domnişoara Rundle. Dacă avem poftă de o predică, ne vom duce la sala dumitale.

— Oh! Da, veniţi acolo, zise Genoveva cu căldură. Este o adunare în seara asta. Eu merg, dacă doreşte cineva din voi să mă însoţească…

Nimeni n-acceptă invitaţia şi Genoveva s-a dus singură. Era numai un mic grup în sală. Pastorul Ransome era la uşă, ca şi cum ar fi aşteptat-o. El zâmbi, recunoscânci-o şi-i întinse mâna.

— Sunt mulţumit că te văd, zise el îndată. Ştiam că vei veni.

— Oh! Domnule Ransome, am o aşa frumoasă istorie să vă povestesc! Faţa Genovevei strălucea.

— Dumnezeu fie binecuvântat! El o luă deoparte şi-i arătă un loc. Nu-i nevoie să-mi spui – este scris pe faţa dumitale. Dar doresc cu toate acestea s-o aud.

Era mult mai uşor de vorbit cu acest om, decât a fost cu părinţii săi sau cu colegele de la birou; şi în timp ce Genoveva îşi deschidea inima şi vorbea liber despre lucrurile care îi deveniseră atât de scumpe, ea făcu prima experienţă a acestei legături tainice care uneşte inimile tuturor credincioşilor în iubirea creştină. Ea povesti pastorului ce se petrecuse când sosise acasă noaptea trecută, de pacea minunată care i se coborâse în inimă când se predase Domnului şi de primele sale experienţe ca făptură nouă în Hristos.

— Dar mă simt atât de ruşinată că nu pot să le răspund, mărturisi ea. Ei înşirau tot felul de argumente şi eu nu cunoşteam îndeajuns Biblia pentru a le da un răspuns.

Pastorul zâmbi cu îngăduinţă.

— Este natural, zise el. Dumneata nu eşti decât un copilaş în Hristos. Trebuie să te întăreşti în credinţă şi să ai hrana spirituală pentru a creşte în har şi în cunoştinţă şi pe urmă Avei putea mai bine să dai mărturie în faţa altora. În seara aceasta avem studiu biblic şi miercuri avem o adunare de rugăciune. Amândouă îţi vor ajuta mult, dacă poţi să vii.

— Desigur, zise Genoveva fără şovăire.

Pastorul Ransome o prezentă grupului de creştini strânşi în seara aceea; Genoveva se simţi îndată bucuroasă. I se părea că pe aceste persoane le cunoştea de ani de zile. Timpul trecea mult prea repede. Genoveva primi o Biblie şi, cu toate că nu era încă tot aşa de familiarizată ca ceilalţi cu această carte, ea putu, cu puţin ajutor, să găsească textele. Ea asculta cu lăcomie predicatorul desfăşurând Cuvântul. Subiectul era: „Moştenirea noastră în Hristos", după Efeseni 1.

Pastorul vorbi despre răscumpărarea prin sângele Domnului Hristos, referindu-se la numeroasele exemple din Vechiul Testament, de iertarea păcatelor, pentru că Cel ce n-a cunoscut păcatul „a 30

fost făcut păcat pentru noi"; despre imensele bogăţii ale harului – har îndeajuns pentru a răspunde tuturor nevoilor; despre puterea care se arată în neputinţă.

Genoveva era mişcată. Ea îşi dădu seama cât de puţin cunoştea această mântuire minunată care îi era oferită ca un dar al lui Dumnezeu şi era plină de dorinţa, aproape pasionată, de a învăţa şi înţelege tot mai mult despre puternicul ei Mântuitor.

— Oh! Spuneţi-mi şi mai mult, se rugă ea, când adunarea se sfârşise. Spuneţi-mi şi mai mult!

CAPITOLUL 4

Înfrângerea

Genoveva, cu ardoarea şi înflăcărarea sa obişnuită, se dărui cu totul vieţii sale celei noi; în marea sa dorinţă de a cunoaşte tot mai bine Cuvântul lui Dumnezeu, toate interesele şi angajamentele de mai înainte erau uitate.

Ea fusese la trei adunări în săptămâna aceea, iar când ajungea acasă, ţinea încă multă vreme lumina aprinsă, căutând şi cercetând pentru ea însăşi ceea ce auzise. Era foarte absorbant şi totodată foarte obositor şi Genoveva începea să descopere că dacă duhul era vioi, trupul avea slăbiciuni de care trebuia să ţină seama. La birou, Genoveva n-avea viaţă uşoară. Până în clipa când se făcuse această schimbare în ea, nu găsise nimic de mustrat în anturajul ei, dar acum erau o mulţime de lucruri care o plictiseau, o supărau şi o tulburau. Ea simţea că nu putea să aprobe limbajul unora dintre colegele sale, care totuşi nu o şocau altă dată; nici neglijenţa lor în neîmplinirea lucrului: ea ştia că nu se lucra cinstit în privinţa şefilor şi aceasta o frământa, cu toate că, cu puţin timp mai înainte, ea a lucrat ca şi ele.

Şi-apoi erau atâtea lucruri pe care ea le făcuse până atunci fără şovăire, care acum o lăsau nehotărâtă. Pastorul Ransome îi spusese că, în caz de îndoială, atitudinea cea mai sigură de adoptat era să stea liniştită. Lucrul acesta era foarte bun, întru-32

cât o privea numai pe ea: îi permitea să meargă drept în mijlocul unor ape năvalnice. Dar nu era prea satisfăcător când era vorba despre colegele ei, care, firește, cereau explicații! Şi, pentru a se complica situaţia şi mai mult, se apropia data „Cupei de Melbourne": cu această ocazie se făceau numeroase pariuri şi numele Genovevei a fost trecut şi el; doar după o fungă dezbatere, tânăra fată reuşi să şteargă numele său de pe liste, nu fără vii argumentări şi discuţii.

— Ce rău este în aceasta, la urma urmei? era replica finală. Toată lumea o face.

Şi Genoveva nu găsea alt răspuns decât:

— Eu sunt creştină şi nu pot s-o fac.

Ce mult ar fi dorit să spună şi mai mult, dar ea se simţea atât de depăşită, pentru că i se aduceau argumentele cele mai subtile. Ea era, de altfel, atât de ocupată cu controlul asupra ei însăşi, că abia avea timp să ţină seama de aceste chestiuni. Toţi erau neîncetat la pândă pentru a descoperi în ea ceva pe care ea nu putea să-l facă. Genoveva avea să descopere, după aceea, cât de nestatornică era lumea: într-o zi te tratează ca pe un idol şi în ziua următoare, ca pe un vrăjmaş; ea te va osândi dacă trăieşti la un nivel mai jos, dar va face tot ce-i stă în putere pentru a te descuraja dacă vei căuta să trăieşti pe un plan mai ridicat. Genoveva era totuşi o natură tare; ea putea să „încaseze". Ea nu regreta căderea de pe piedestalul popularităţii, ea nu se împiedica de critica şi întărâtarea cărora trebuia să le facă faţă, dar ca pe orice om, tensiunea începuse s-o apese cu atât mai mult, cu cât lucrurile nu mergeau deloc mai bine acasă. Era poate ea însăşi enervată, după grelele cerinţe ale zilei, iar seara i se părea că toată familia se unea pentru a o irita şi a o plictisi şi, cu toate numeroasele şi nobilele hotărâri pe care le lua de a rămâne calmă şi paşnică, sfârşea prin a-şi ieşi din balamale. Genoveva se simţea tare ruşinată de ieşirile sale şi în seara aceea se întoarse acasă cu fălcile încleştate şi cu pumnii strânşi, cu hotărârea tare de a se controla, orice s-ar întâmpla.

Rutina zilnică, din nenorocire, nu furniza Geno-vevei multe subiecte de conversaţie de un interes general pentru a-i săi. Ea nu putea să le spună hărţuielile la care era expusă în birou; adeseori ea

socotea că e mai cuminte să nu spună nimic.

— Hai, Genoveva! aruncă vorba mama sa cu un ton exasperat, când erau toţi strânşi în jurul mesei. Nu ştiu ce te-a apucat de câtva timp! Nu reuşesc să scot un cuvânt civilizat din partea ta.

— Oh! mamă, protestă Genoveva, nu e plăcut să spui aşa ceva. În adevăr am încercat…

— Ai încercat să ne înăbuşi pe toţi cu o pătură, mormăi Filip, atacând desertul cu o vigoare de şcolar. Tu mă îmbolnăveşti cu istoriile pe care le cânţi!

— Dacă vrei să te nenoroceşti, este treaba ta, zise Roger cu toată cumineţenia celor 21 de ani ai săi, dar nu înţeleg de ce te sileşti să ne faci pe toţi tot aşa de mizerabili.

— Dar voi nu înţelegeţi, începu Genoveva cu o voce nesigură. Eu nu sunt mizerabilă, dimpotrivă, sunt foarte fericită.

Această afirmaţie, făcută fără să vrea pe un ton puţin convingător, a fost primită de o izbucnire de 34

În batjocoritor.

Ki bine, dacă aceasta tu numeşti a fi fericită – I bun! rânji Filip.

Oricum, zise Roger, pentru a întinde vorba, tu i biserica ta!… Un băiat îmi vorbea astăzi despre un om care frecventează una din marile biserici din

Oraş – ei bine, n-ai să găseşti un mai primejdios netrebnic decât el!

I. ra prea mult pentru Genoveva. Respiraţia i se accelerase; obrajii îi ardeau.

— Ce ştii tu despre biserică? replică ea deodată, nur un acces de mânie. Tare îmi plac oamenii din Ipeţa ta: ei nu merg niciodată acolo, dar critică pe Mi care merg.

— Şi mie mi-ar plăcea felul în care creştinii buni N controlează! a fost răspunsul sarcastic al lui Roger. O frumoasă pildă pentru sărmani păcătoşi i.1 mine!

Ochii Genovevei se umplură de lacrimi de mânie. El (alimentase din nou – şi tocmai atunci când încercase cu toate puterile sale să rămână calmă. Ce lărman martor era ea pentru Domnul ei! Va trebui să continue mereu aşa, cu eşecuri, în ciuda tuturor eforturilor sale?

— Îmi pare rău, şopti ea, înăbuşind cu greu un ai spin.

— Mi-ar plăcea să te vadă pastorul tău acum, niierveni ironic doamna Deane. Cei de acolo te e icotesc, desigur, aşa de pioasă; dar ar

trebui să te vadă acasă!

— Toată lumea mă ia la vale, protestă slab Genoveva.

Anton Deane, care până atunci fusese cu totul absorbit cu masa, înălţă capul şi îşi privi familia cu ochii săi reduşi la două dungi.

— M-am săturat de aceste argumente religioase, zise el cu tonul sec. Nu mai vreau să ştiu nimic 4 e ele. Tu mă înţelegi, Genoveva?

Genoveva suspină.

— Asta-i bună! Voi toţi credeţi că eu sunt de vină! Dar nu eu am început.

— Vina ta! Anton puse zgomotos şervetul pe masă, pentru a da mai multă greutate cuvintelor sale. Noi aveam pace şi linişte aici înainte de a veni tu cu toate prostiile acestea în capul tău. Cu cât vei uita mai curând toate acestea, cu atât va fi mai bine.

În clipa aceea sună telefonul de la intrare. Doamna Deane sări ca să răspundă.

— Desigur, va fi unul din prietenii tăi, Genoveva, repezi ea vorbele peste umăr, deschizând uşa salonului. O să te întrebe de ce nu mergi cu ei; cred că o să încep să plâng. Toată lumea din sufragerie era în aşteptare.

— Este Doreta, anunţă Iulia după câteva minute. Poate va reuşi ea să te facă înţelegătoare.

Genoveva se ridică fără să spună un cuvânt şi se îndreptă spre salon. Ea se simţea aproape incapabilă de a vorbi. Roger tocmai atunci spuse:

— Cred că trebuie să punem un anunţ pentru a preveni pe toată lumea: Adunare de rugăciune înainte de serată.

Izbucnirea râsului general făcu loc tăcerii; Genoveva înţelese că ei se pregăteau toţi să asculte conversaţia.

— Da, Doreta – am înţeles. Mâine seară? Nu, nu merg. Nu, nu vreau să merg. De altfel am ieşit de 36

n ci ori săptămâna asta. Stau acasă. De acord, vom 11 îi nea împreună – într-o zi, săptămâna viitoare. Da, mi-ar plăcea mult să vorbim despre aceste lucruri. Ile; icord. La revedere.

(ienoveva puse receptorul jos şi se opri neho-i. uită o clipă, pe prag. Ea se simţi deodată slabă, icmătoare. Nu mai putea să facă faţă alor săi; auzise destule. Ea ştia că dacă se va întoarce între ei, se va supăra sau va izbucni în lacrimi – sau amândouă deodată. Dacă nu va merge, vor spune că este ambiţioasă sau că s-a dat bătută… În adâncul

inimii sule, Genoveva se simţea biruită. Încă o dată toate hotărârile bune s-au făcut praf. A fost cel mai mare efort pe care-l făcuse vreodată pentru a se controla şi ea falimentase în chip mizerabil, falimentase.

Ea a traversat salonul şi coridorul şi s-a dus în camera ei. După ce a închis cu grijă uşa în urma ei, s-a aruncat în pat şi suspină aşa de tare, încât i se părea că o să i se rupă inima.

La ce slujeau toate acestea – i se părea că aude-la ce bun toate acestea?

Ştia perfect de bine ce-ar fi trebuit să facă, dar le simţea absolut incapabilă. Nu putea să fie nicio fericire într-o astfel de viaţă. Era mult mai bine înainte. Cel puţin nu existau conflicte. Acum era o luptă continuă şi întotdeauna ea era în pierdere: nu mai putea să continue astfel. Şi nu putea să se i < >age. I se părea atât de uşuratic să repete Domnului că îi pare rău şi să ceară iertare, iar după aceea să înceapă, desigur, aceleaşi lucruri. Prea se simţea ruşinată să revină la El mereu cu aceeaşi poveste, cu toate că realiza în chip vag că El ştia de acum totul. Ce martor nenorocit era ea pentru El – şi ea proiectase să facă atâtea lucruri minunate!

Genoveva nu-şi dădu seama cât timp stătuse astfel întinsă. Furtuna emoţiilor se linişti puţin câte puţin şi ea auzi venind de dincolo de calmul relativ al inimii sale obosite, un glas – un glas care-i şoptea cuvinte atât de tulburătoare, încât sentimentul de înfrângere şi decepţie făcu loc unei adevărate îndoieli, deznădejdii. La urma urmei, spunea glasul, cum putea să fie sigură că era mântuită? Dacă era realmente o creştină, ea s-ar fi simţit, desigur, cu totul alta. Poate că totul nu era decât o iluzie? Şi toate lucrurile pe care trebuia să le părăsească, continua glasul, meritau această trudă? Să piardă toţi prietenii, toate partidele frumoase de căsătorie? Poate s-a prea grăbit…; ea ar fi trebuit să calculeze cât o va costa? Desigur, ar putea să revină, sugera glasul într-o foarte slabă şoaptă, mai cu seamă că, de fapt, ea dezminţise…

Genoveva se ridică din pat şi luă Biblia. Da, ea lepădase pe Mântuitorul A ei, desigur, prin purtarea sa, dar era ea sigură că II renegase? Nu, nu era cu putinţă. Era o istorie în Biblie, undeva, cu privire la cineva care renegase pe Domnul – ah, da, ea îşi amintea acum: era Petru. Ea întoarse grăbită paginile până a ajuns la istorisirea din Luca 22. Da, Petru se lepădase de Domnul său. Da, Petru a tăgăduit cu blestem (jurământ): „… Domnul S-a întors şi S-a uitat ţintă la Petru.

Şi Petru şi-a adus aminte… şi a ieşit afară şi a plâns cu amar”.

Genoveva, cu un aer gânditor, închise Biblia. „Domnul S-a uitat… la Petru…” Ce a fost în această privire, se întreba ea? Era o privire de condamnare de mânie – de decepţie? Nu, nu; pe faţa Domnului 38

trebuie să fi fost o dragoste şi o duioşie care au făcut să se zdrobească inima lui Petru.

Umilită de starea ei, slăbită de luptele împotriva ci însăşi, Genoveva ridică ochii, în care izbucni o scânteie de credinţă şi privi faţa Domnului. Ea descoperi că El era totdeauna Acelaşi. El ştia – El înţelegea – El era gata să ierte. Genoveva coborî din pat şi căzu în genunchi. îi spuse Lui totul. Când s-a ridicat, în sfârşit, avea siguranţa iertării păcatului şi, căci „dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1.9).

Ea înţelese în acel moment că El îi oferea mai mult decât iertarea păcatului şi înfrângerea ei. El era alături de ea pentru a-i da putere asupra păcatului, biruinţa în ispite, bucuria prezenţei Sale pentru fiecare pas al drumului. Iată ce însemna, realmente, a umbla cu El. Numai dacă i s-ar da şi ei puterea de a face o experienţă atât de binecuvântată! Pastorul llansome era în stare s-o ajute – ea va merge mâine seară la el, să stea de vorbă.

CAPITOLUL 5

Spre biruinţă

Genoveva porni pe cărarea cochetă ce ducea la intrarea unei căsuţe lipite de un complex de clădiri şi sună. Era aproape întuneric, dar ea putu să vadă grădina care era curată şi bine întreţinută, încât căsuţa oferea o faţadă ireproşabilă spre stradă. Ea a fost primită de doamna Ransome, o femeie plăcută, cu un aer matern, al cărei păr cenuşiu era strâns într-un coc mare la ceafă.

— Oh! Este Genoveva, nu-i” aşa? zise ea deschizând uşa larg. Doreşti să vezi pe soţul meu, presupun. Poftim, intră!

Genoveva a intrat pe coridor.

— Mă gândesc că este ocupat, începu ea şovăielnic, dar aş dori să-l văd în privinţa unui lucru care mă tulbură.

Doamna Ransome zâmbi. El nu este niciodată prea ocupat pentru a ajuta, zise ea. Iată-l!

Pastorul înainta spre ea cu mâna întinsă.

— Mi s-a părut glasul cunoscut, zise el cu căldură. Vino în biroul

meu.

El o introduse într-o cameră mică, mobilată simplu, şi-i arătă un scaun confortabil aproape de focul care trosnea în şemineu. Nu era nimic deosebit, remarcă Genoveva, după o privire rapidă în jurul ei; dar ciudata senzaţie de căldură care sc. 40

degaja din acel loc nu era numai datorită focului; şi Genoveva se simţi îndată comodă. Pastorul a luat de pe şemineu Biblia sa şi apropie un scaun…

— Aşadar, Genoveva, ce te tulbură? întrebă el, amabil, cercetând cu ochii săi pătrunzători faţa palidă a tinerei.

Genoveva avea o lungă istorie de povestit. Ea i-a descris greutăţile pe care le întâmpina la birou de când L-a primit pe Domnul Hristos; felul în care toţi i se împotriveau acasă; cum, cu toate bunele sale hotărâri, ea era antrenată în discuţii şi cum mărturia pentru Domnul era redusă la neant.

— Mă simţeam atât de mizerabilă ieri seară, mărturisi ea. Ştiam că era foarte rău din partea mea, dar am început să mă întreb dacă merită truda de a încerca să devin o creştină – şi am ajuns să mă întreb dacă în adevăr eram mântuită.

El o ascultă cu bunăvoinţă.

— Diavolul ne vorbeşte totdeauna în felul acesta, *y* *

când suntem biruiţi; dar aminteşte-ţi înainte de toate că dumneata nu încerci să fii o creştină – dumneata eşti o creştină, pentru că eşti în Hristos şi pentru că I-ai dat Lui viaţa dumitale. Mântuirea nu depinde de sentimentele pe care le ai, nici de orice altceva ai putea face dumneata. Nu, ea depinde de lucrarea împlinită de Domnul Hristos – iată pentru ce poţi fi sigură. Ascultă! El a întors paginile până a ajuns la 2 Timotei. Iată câteva cuvinte minunate: „*Dacă suntem necredincioşi*, *El rămâne credincios*, *căci nu*. Se *poate tăgădui singur*".

Faţa Genovevei s-a luminat.

— Trebuie să notez acest verset, zise ea cu vioiciune, luând un creion. Dar spuneţi-mi, vă rog, ce ar trebui să fac, când ştiu ce trebuie să fac, doresc să fac, dar nu reuşesc? Ştiu că mă exprim într-un fel cu totul stângaci, dar dumneavoastră n-aveţi idee de ceea ce fac pentru a încerca această reuşita şi mi se pare totdeauna că mă împiedic…? El o încuraja cu un zâmbet.

— Vei fi fericită să ştii că nu eşti singura care trăieşte această experienţă. Vom citi câteva versete în Romani 7 şi vei vedea că

apostolul Pavel ne vorbeşte acolo chiar de această stare nenorocită.

Ei au deschis Bibliile şi Genoveva a fost foarte surprinsă să descopere că acest capitol, al şaptelea, dădea exact propria sa experienţă; nu putea fi mai precis, decât dacă ar fi scris ea însăşi propriul ei jurnal. „*Căci binele pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac*". Şi apoi strigătul: „*O, nenorocitul de mine*! *Cine mă va izbăvi*…?", răspundea la ceea ce era în inima sa.

— Spuneţi-mi, întrerupse ea însetată, cum se termină aceasta?

— Ei bine, găsim cheia în ultimul verset din acelaşi capitol: „*Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Iisus Hristos, Domnul nostru*"; şi în capitolul următor avem strigătul de biruinţă: „*Cine ne va despărţi pe noi de dragostea lui Hristos*? *Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia sau sabia*…? *Dimpotrivă, noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit*".

Pastorul Ransome a rămas câteva minute în tăcere, cu Biblia deschisă în faţa sa. El stătea nemişcat, privind focul; dar, după expresia feţei sale, Genoveva a înţeles că el privea nu la lucrurile văzute, ci 42

la cele ce sunt veşnice. Ea nu a rupt tăcerea; cuvintele citite îi răsunau încă în urechi.

— Prigoană – primejdie – necaz – a început el, în sfârşit, gânditor, ca şi cum ar fi măsurat deplina însemnătate a fiecărui cuvânt. Oare poate vreunul din aceste lucruri să ne despartă de Hristos? Nu! rosti el cu un glas de biruitor. În toate aceste lucruri, noi suntem mai mult decât biruitori. Nu numai o biruinţă obişnuită – mai mult decât biruitori – tine

>

seama.

— Atunci de ce sunt atât de des înfrântă? strigă Genoveva cu deznădejde.

— Ah! Da. Aceasta este o chestiune care tulbură pe mulţi creştini. Cum suntem mai mult decât biruitori? Răspunsul? Noi suntem mai mult decât biruitori „*prin Acela care ne-a iubit*". Domnul nostru este Cel care ne dă biruinţa, Genoveva, adăugă el cu convingere. Eu am experimentat de nenumărate ori adevărul acestor cuvinte. Iată, sunt mulţi ani de când umblu cu Domnul şi am avut şi eu probleme, încercări, decepţii, dar pentru toate acestea laud Numele Său. El mi-a dat biruinţa. Vei avea şi dumneata, de asemenea, partea dumitale de

încercări, dar aminteşte-ţi atunci – făgăduinţa este deopotrivă şi pentru dumneata – „*în toate aceste lucruri, noi suntem mai mult* decât *biruitori prin Acela care ne-a iubit*”.

— Dar cum se produce biruinţa? întrebă ea cu ochii fixaţi asupra feţei lui.

— Nu luptând împotriva dumitale însăţi, ci înfăţişând Domnului conflictul şi lăsându-L pe El să ducă lupta pentru dumneata. Secretul este de a rămâne în El.

Genoveva clătina din cap. El vorbea cu atâta încredere, cu atâta siguranţă, pe când duhul ei bâj-bâia încă în întuneric. Ea nu avea decât o slabă idee despre semnificaţia pe care puteau să o aibă astfel de cuvinte.

— Ei bine! Îţi voi spune toate acestea sub o altă formă, continuă el. Când ai primit pe Domnul Iisus ca Mântuitorul dumitale, te-ai născut din nou; dar această viaţă nouă în dumneata intră în conflict cu vechea viaţă de păcat. Totuşi nu dumneata vei lupta împotriva dumitale însăţi: vrăjmaşul este prea puternic. Singurul lucru pe care-l ai de făcut este să laşi problemele în mâna Domnului şi să te încrezi în El, ştiind că El va lupta pentru dumneata şi îţi va da biruinţa.

— Vreţi să spuneţi… începea să se facă lumină în Genoveva. Vreţi să spuneţi că El Se va ocupa de toate?

— Dacă îl vei lăsa pe El să o facă, răspunse pastorul. Din momentul în care L-ai primit pe Hristos, Duhul Sfânt a venit să locuiască în inima

— A

dumitale, dar atâtea lucruri depind de felul cum II vei trata: numai ca pe un oaspete sau dacă îl vei lăsa să aibă tot controlul asupra vieţii dumitale. Vezi că este o mare diferenţă între faptul de a lua dumneata frânele, cerându-l ajutor doar când te afli în greutăţi şi acela de a-L lăsa pe El să trăiască în locul dumitale, în aşa fel că vei putea să spui: „nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine”.

— Când înfăţişaţi dumneavoastră lucrurile în felul acesta, pare foarte uşor, zise Genoveva gânditoare. Dacă mă gândesc, în adevăr, Domnul poate mult mai mult decât mine.

— Firește, El este răbdător şi îndurător. El va lua toate insultele şi ocările pe care ţi le va arunca lumea şi le va purta în locul dumitale.

Genoveva zâmbi.

— El poate să suporte tachinările lui Roger, care mă scoate din

fire.

— Nimic nu este prea greu pentru El, zise calm pastorul. Dar să nu înţelegi greşit cuvintele mele. Aici nu este vorba de mântuirea sufletului dumitale – aceasta a fost pusă în rânduială o dată pentru totdeauna, de Mântuitorul, la cruce. El te mântuieşte când L-ai primit în inima dumitale, dar El nu te poate păzi decât dacă clipă de clipă te predai Lui şi te încrezi în El. Când se iveşte conflictul, spune-l Lui numai atât: „Doamne, este lupta Ta şi Tu poţi să dai biruinţa".

— Voi încerca, zise Genoveva blând.

— Ei bine, să ne rugăm împreună, adăugă pastorul.

Ei au îngenuncheat amândoi lângă sobă şi el a încredinţat-o Aceluia care are puterea să ne păzească fără să ne poticnim şi să ne aşeze nepătaţi în faţa tronului Tatălui Său.

A

În a-mi care au urmat, Genoveva avea să-şi amintească cu recunoştinţă şi bucurie de seara aceea. Prin multe şi diferite scene care au venit să-şi arunce umbra lor pe cărarea sa, ea îşi reînnoi în repetate rânduri rugăciunea. Şi – Dumnezeu nedescoperind, în marea Sa înţelepciune, viitorul în faţa ochilor noştri – Genoveva a putut să se bucure în prezent şi să lase viitorul pe seama Lui.

Doamna Ransome aduse o tavă cu cafea şi gustări. Pastorul revenise acum la al şaselea capitol al epistolei către Romani şi, în timp ce se serveau, au ajuns împreună la chestiunea botezului creştin, aşa cum este arătat de Pavel în aceste cuvinte: „Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropaţi împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morţi, prin slava Tatălui, tot aşa şi noi să trăim o viaţă nouă" (Romani 6.4).

Genoveva vedea limpede în faţa ei calea ascultării şi dorea să pornească pe ea fără întârziere.

— Ar trebui să chemaţi pe mama dumneavoastră la adunare, sugeră doamna Ransome.

— Mama mea! exclamă Genoveva, nu o cunoaşteţi pe mama mea!

— Poate ar consimţi să te însoţească o dată, interveni pastorul. Oricum, vei putea să o întrebi; noi ne vom ruga în privinţa aceasta, lăsând hotărârea în mâna Domnului.

Spre surpriza Genovevei, mama nu se arătă împotrivitoare când îi făcu propunerea.

— Bine, zise ea puţin cam în silă, mă gândesc că ar fi bine să vin o dată să văd ce înseamnă toată comedia asta. Ce se face în aceste adunări?

Genoveva sări în sus de bucurie; ea a înţeles totodată că va trebui să uzeze de multă prudenţă.

— Oh! Vei vedea mai bine tu însăţi, mamă, răspunse ea.

Duminica următoare s-a aranjat totul cât mai bine în familia Deane. Roger şi Filip erau invitaţi la nişte prieteni şi domnul Deane a fost chemat pe neaşteptate la treburile sale. Genoveva şi mama s-au găsit astfel singure la ora ceaiului.

Genoveva îl pregăti cu multă grijă şi îl servi pe veranda însorită; apoi, în timp ce mama sa se pregătea, ea a strâns masa şi a spălat vasele. Şi astfel Iulia Deane s-a dus, în tovărăşia fiicei sale, la sala de adunare, într-o dispoziţie relativ bună. Ea nu căuta totuşi să-şi ascundă dispreţul pentru arhitectura simplă de tot a sălii, nici pentru modestele locuri. Dar gândul că ea ar fi, fără nicio îndoială, femeia cea mai bine îmbrăcată dintre toţi cei de acolo, era o mare compensaţie pentru cineva atât de lumesc ca doamna Deane.

Genoveva a prezentat-o pe mama sa doamnei Ransome, pe urmă pastorul a luat cuvântul.

CAPITOLUL 6

Doamna Deane îşi arată *y* părerile

Genoveva nu avea prea mult de aşteptat ca să cunoască aprecierile mamei sale.

— Într-adevăr, Genoveva, a început ea nerăbdătoare, pe când erau în drum spre casă, nu văd utilitatea atâtor sclifoseli. Sper că te vei potoli şi vei reîncepe o viaţă normală.

— Este drăguţ din partea ta că ai venit cu mine, zise ea căutând să cruţe orice discuţie.

— Da. Iulia Deane s-a întors spre fiica sa. Am venit pentru a-ţi face plăcere – acum e rândul tău să faci ceva pe placul meu.

— Dar, se înţelege, mamă, răspunse Genoveva puţin surprinsă. Ce pot să fac pentru tine?

— Am să-ţi spun. Era o notă de triumf în glasul ei. Mă vei însoţi la bal sâmbătă seara.

Genoveva respiră cu greu. Balul – aşa e. Ea îl uitase cu totul.

— Ei, mamă, protestă ea, nu pot să merg acolo – acum.

— Nu poţi? Doamna Deane clătină din cap. Adică nu vrei?

Genoveva n-a răspuns.

— N-am pretenţia că eu cunosc Biblia tot aşa de mult ca unele persoane, continuă Iulia cu un glas semnificativ, dar cred că scrie undeva acolo că copiii trebuie să asculte de părinţii lor. Şi apoi sunt mama ta: îţi cer să mergi!

— Dar, mama, protestă Genoveva, n-am nici cea mai mică dorinţă să merg la acest bal; nu m-aş distra deloc. La drept vorbind, îl uitasem cu totul.

— Ce prostie, i-a întors-o doamna Deane. Până în momentul când ţi-ai îmbâcsit capul cu această religie, nu puteai să vorbeşti de nimic altceva. Nu ştiu ce ţi-a venit acum. Tu mă decepţionezi mult, Genoveva.

— Tu nu înţelegi, mama, a încercat ea să-i explice. Totul s-a schimbat de când am venit la Hristos. Acum, aceste lucruri nu mai au pentru mine nicio atracţie.

— Pagubă că nu-ţi iei toate lucrurile şi nu te duci să trăieşti la biserica ta, zise ea cu dispreţ, şi aşa eşti mereu acolo. Tu foloseşti rău libertatea, fiica mea, şi ar fi într-adevăr momentul să faci ceva care să-mi placă. Insist să mergi la acest bal – de altfel, rangul nostru social cere ca tu să fii acolo.

Între timp au ajuns acasă. Doamna Deane o privi puţin cu îngrijorare, în timp ce fiica ei deschidea poarta. Ea nu răspundea nimic şi Iulia se întreba ce-i trece prin cap. Nu părea că Genoveva o sfida, ci mai degrabă părea gânditoare şi destul de tulburată. Doamna Deane a observat-o pe fiica sa de aproape aceste săptămâni din urmă şi a început să se îngrijoreze de interesul crescând pe care aceasta îl avea pentru biserică; totuşi s-a hotărât să aştepte cu prudenţă momentul pentru a interveni. Şi ea simţea acum că, dacă va reuşi numai s-o atragă pe Genoveva la bal, problema ar fi rezolvată, căci era sigură pentru fiică-sa că, dacă va putea să guste din nou această viaţă pe care o iubise totdeauna, numeroasele amăgiri ale lumii s-ar arăta mai tari decât noile interese.

— Şi am intenţia să te prezint unor persoane foarte influente, a urmat ea. Tu ştii ce visuri am cu tine, Genoveva. Chiar ieri am auzit că Lyntonii vor fi şi ei acolo. Nu-i formidabil?

— Da, răspunse Genoveva cu o voce absentă. Ea auzea cuvintele mamei sale, dar duhul ei era ocupat cu lucruri mai înalte, aşa încât nu le dădea prea multă atenţie.

— Este o familie foarte simpatică – în adevăr, foarte mult, cred. Şi se spune că Jean este un tânăr foarte plăcut! S-a eliberat acum din armată, de la aviaţie – a fost trei ani în insule.

— Adevărat? Cu o sforţare vădită, Genoveva încerca să se intereseze de pălăvrăgeala mamei ei, dar ea se mai gândea încă la adunare.

Doamna Deane, înţelegând că este în zadar să încerce să vorbească pentru moment cu fiica ei, s-a suit să-şi schimbe toaleta, în timp ce Genoveva pregătea ceaiul. Ele şi-au luat masa foarte paşnic, fiecare părând total absorbită de propriile gânduri. Era aproape ora zece când Genoveva şi-a manifestat dorinţa de a merge să se culce. Iulia, luând lucrul de mână, s-a instalat confortabil pe divan.

— Du-te, draga mea, zise ea cu amabilitate. Eu aştept pe tatăl tău – sper că n-o să întârzie prea mult. Şi nu s-au întors nici băieţii.

— e >

Genoveva i-a urat noapte bună şi s-a retras în camera ei. Dorea să fie singură pentru a cugeta. Era într-adevăr ciudat că ea uitase tot ceea ce era în legătură cu acel bal, când numai cu câteva săptămâni înainte i se părea că este evenimentul cel mai important din viaţa ei – ciudat că ea nu mai simţea nicio dorinţă pentru ceea ce altă dată a fost unicul ei interes. Genoveva nu avea nici cea mai mică îndoială cu privire la atitudinea pe care trebuia să o adopte. Cunoştea îndeajuns lumea, pentru a-şi da seama că sunt locuri unde creştinii nu pot să meargă fără să compromită mărturia pentru Hristos; şi hotărârea sa era luată: nu va merge la bal. Dar conflictul cu mama avea să fie serios. Genoveva a dobândit înainte multă libertate, ridicând cu dibăcie pe părinţii săi unul împotriva celuilalt. Dacă unul din ei protesta, ea reuşea, în general, să aibă pe celălalt de partea ei şi sfârşea astfel să obţină ceea ce voia. Dar ea ştia că în această împrejurare, tatăl şi mama sa vor fi de acord, iar dacă ea îi sfida… Genoveva respiră profund. Era sigură că avea dreptate, de data asta… „*Cine iubeşte pe tată*, *ori pe mamă*, *mai mult decât pe Mine*, *nu este vrednic de Mine*" … Cuvintele pe care le-a citit chiar în dimineaţa aceea în momentele sale de reculegere îi reveneau acum în duh. Da, dacă trebuia să aleagă între Hristos şi ai săi, ea ştia ce avea de făcut. Ea va aşeza pe Hristos în primul rând, chiar dacă aceasta va duce la o despărţire definitivă de casa şi familia sa.

Cu cât zăbovea asupra acestui gând, cu atât se complăcea mai mult în el; se vedea deja plecând cu valiza în mână, părăsind căminul

ei, pe ai săi – poate pentru totdeauna; se vedea în numărul celor viteji care au părăsit totul pentru Hristos; ea simţea că o alegere cu adevărat nobilă stătea în faţa ei. Poate că astfel ar fi un martor şi mai bun pentru Domnul, fără toate piedicile pe care le întâlnea aici. Ea putea să se instaleze în pensiune, într-o casă creştină, într-o familie care s-ar uni în fiecare seară pentru a citi Biblia şi pentru a se ruga… îşi roti privirea prin cameră, calculând ce ar putea să ia. Erau diferite tapiserii lucrate sau brodate de ea şi vasul de cristal pe care i-l oferise Doreta. Dar măsuţa de la căpătâi şi biblioteca i-ar fi lipsit; de fapt ea regreta multe lucruri. Nu a părăsit niciodată casă, decât în timpul vacanţelor. Ar fi o ruptură. Oricum, va vorbi cu pastorul Ransome înainte de a face pasul definitiv; dar era sigură că el o va aproba în totul.

A doua zi, Genoveva, în legătură cu mama sa, a avut mare grijă să evite tot ceea ce putea să grăbească o criză. Astfel, până seara, când a plecat la adunare ca de obicei, nu s-a ivit nicio ciocnire. Genovevei îi plăceau atât de mult studiile biblice, aproape ca şi adunările de duminică. Simţea o adevărată bucurie să stea cu Biblia în mână, pentru a auzi explicându-se minunatele adevăruri. I se părea că nu poate învăţa îndeajuns, Studiul se făcea din Efeseni 5 şi Genovevei i s-a părut semnificativ că, în seara aceea, pastorul s-a oprit asupra versetului 11: „Să *nu luaţi deloc parte la lucrările neroditoare ale întunericului*…" În termeni foarte clari şi solemni, el a arătat că, aşa după cum lumina nu poate să aibă părtăşie cu întunericul, tot astfel, copilul lui Dumnezeu, născut din nou, nu poate să aibă părtăşie reală cu lumea care a răstignit pe Domnul slavei.

— Creştinul, zise el, trebuie să meargă într-un chip vrednic de chemarea sa în Hristos Iisus, iubind 52

lucrurile de sus.

Inima Genovevei a început să bată mai tare. Şi când Pastorul a făcut aluzie la 2 Corinteni 6, ea a subliniat cu două linii versetul: *Ieşiţi din mijlocul lor şi despărţiţi-vă de ei*, *zice Domnul*; *nu vă atingeţi de ce este necurat*…"

Da, aveam dreptate, îşi spunea ea.

După adunare a stat de vorbă cu pastorul, care a ascultat toată istorisirea ei cu atenţie.

— Astfel mă gândesc că trebuie să părăsesc casa şi părinţii mei, dacă vreau să urmez pe Hristos, a încheiat ea cu un ton hotărât.

Pastorul Ransome a ridicat o faţă gravă, gânditoare.

— Într-un sens, zise el încetişor, mama dumitale are dreptate. Biblia spune să cinsteşti pe mama şi pe tata.

Genoveva a deschis ochii mari.

— Cum? Nu cumva vreţi să spuneţi că trebuie să merg la bal?

El a clătinat din cap.

— Sigur că nu. Dar vreau să spun că nu trebuie să părăseşti casa.

— Totuşi, zise ea nedumerită, chiar ieri citeam textul în care Domnul spune că trebuie să-L aşezăm pe El înaintea tatălui şi mamei.

— Este adevărat, a întărit el, dar acest verset nu înseamnă că poţi să fugi din faţa datoriei. Se întâmplă uneori – nu prea des, din fericire – că unii creştini sunt siliţi să aleagă între Hristos şi căminul lor, dar nu ţi s-a prezentat dumitale această ieşire. Nu ţi s-a cerut să renunţi la Hristos, nu-i aşa?

— Ei bine, nu, admise ea, dar mi se cere să fac ceea ce L-ar necinsti.

— Eşti liberă să refuzi – dacă eşti gata să faci faţă pedepsei pe care o va atrage neascultarea dumitale.

Ea şi-a susţinut privirea pătrunzătoare fără s-o slăbească, dar nu a răspuns nimic.

— Eu nu cred că îţi vor cere să părăseşti casă, dacă dumneata nu vrei să asculţi, dar trebuie să suporţi o pedeapsă mai aspră. Ei vor putea să te pedepsească într-un fel în care să-ţi facă viaţa foarte grea.

Genoveva a rămas câteva clipe în tăcere, cufundată în gânduri.

— Mă gândesc că dumneavoastră aveţi dreptate, zise ea în sfârşit. Ar fi mai uşor să părăsesc casa decât să rămân şi să îndur. Nu mi-am înfăţişat lucrurile în felul acesta.

— Şi mai este şi un alt punct, adăugă pastorul. Dacă dumneata pleci, cine ar rămâne acolo ca martor al Domnului? Cine ar rămâne acolo pentru a aduce restul familiei dumitale la Domnul?

— Nimeni. Genoveva clătină din cap. Dar chiar aşa, eu nu pot face mare lucru.

— Dar Domnul. Se poate sluji de dumneata, răspunse el în grabă. El te-a aşezat acolo pentru că acolo are nevoie de dumneata. El nu. Se înşală niciodată. Nu-ţi promite că va fi uşoară calea, dar avem mereu promisiunea din Romani 8.37.

Ea zâmbi.

— „*În toate aceste lucruri, noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit*”, a recitat ea cu o voce calmă şi sigură. Cred

că în curând îmi voi aminti de această promisiune.

— Este un mic cuvânt asupra căruia aş vrea să-ţi atrag atenţia. Se spune: În *toate aceste lucruri*. 54

Dumneata ai dori să te retragi, nu-i aşa? Dar, vezi, biruinţa nu ne este făgăduită dacă noi încercăm să ieşim clin greutăţile noastre. Noi suntem „*mai mult decât biruitori*" acolo unde ne găsim.

— Da, văd, zise ea. Vă mulţumesc de toate sfaturile şi vreau să vă spun că ceea ce ne-aţi lămurit astă-seară la studiul biblic, cu privire la viaţa de despărţire, m-a ajutat mult. Când mă gândesc la anii pe care i-am pierdut, mă simt foarte ruşinată.

O umbră păru că trece pe faţa pastorului. Vocea i-a devenit foarte blândă când a zis:

— Da, înţeleg. Fiecare creştin pe care-l întâlnesc are o mare părere de rău – aceea că nu a venit mai devreme la Domnul. Dar dumneata eşti încă tânără şi eu sunt sigur că Domnul are să-ţi încredinţeze o mare lucrare dacă nu dai înapoi, adăugă el cu un zâmbet.

Ea îi întoarse zâmbetul şi îi întinse mâna.

— Voi sta tare cu ajutorul lui Dumnezeu, zise ea. Noapte bună!

El o însoţi până la uşă şi îi puse o mână încurajatoare pe umăr.

— Noi vom continua să ne rugăm şi Domnul va fi cu dumneata: *Nicidecum nu te voi lăsa*, *cu niciun chip nu te voi părăsi*". Noapte bună!

Genoveva a făcut încetişor drumul, care îi devenise atât de familiar, între sala de adunare şi casă. Noaptea era frumoasă. Genoveva avea capul greu şi aerul i-a făcut bine. Tocmai atunci apăruse luna deasupra acoperişurilor caselor – un disc de lumină care răspândea o dulce strălucire argintie peste străzile pustii. Genoveva ridică ochii. Noaptea era clară; nicio stea nu se zărea pe cer, spre răsărit:

toate erau acoperite de strălucirea lunii. Tot aşa este şi în viaţă, remarcă Genoveva. Lumina de cea mai mică importanţă dispare când străluceşte Lumina Vieţii… şi cu dulcea siguranţă a credinţei, ea a ştiut că nu va merge niciodată în întuneric.

Genoveva a găsit pe tatăl şi pe mama sa instalaţi lângă foc, în salon. Filip îşi terminase temele. Roger nu era acasă.

— Tu ai întârziat astă-seară, bombăni tatăl ei, când ea intră în cameră. Şi ceaşca mea de cafea?

— O vei avea în zece minute, zise cu vioiciune Genoveva şi, credincioasă cuvântului ei, reveni într-un timp record cu tava.

— Treabă rapidă, Genet! aprecie Filip. Doamna Deane îşi privi fiica cu un aer satisfăcut.

— Va trebui să-ţi pregăteşti singur cafeaua, sâmbătă seara, Filip, pentru că Genoveva ne însoţeşte la bal.

Genoveva simţi că i se taie respiraţia; ea puse tava pe masă. Trei perechi de ochi erau fixaţi asupra ei. Ea îi susţinu fără să clipească.

— Regret, mamă, dar nu voi merge la bal. Iulia Deane se încorda pe scaun.

— Aşadar, vrei să mă sfidezi? zise ea, şi buzele i s-au făcut ca o dungă îngustă şi aspră. Ea a îndreptat o privire ostilă spre faţa palidă, dar hotărâtă, a Genovevei.

A

— Îmi pare rău, mamă, dar cu această ocazie nu pot să te ascult, răspunse ea cu hotărâre.

Doamna Deane se agită.

— Ei bine! dacă nu vrei să mergi la bal, nu vei merge nici la biserica ta. De azi îţi interzic să te mai duci în sala aceea. Anton, n-am dreptate? termină 56

ea făcând apel la soţul ei.

— În totul, aprobă el zâmbind.

Genoveva, uluită, înmărmurită, îi privea când pe unul, când pe altul. Ea a deschis gura pentru a vorbi, dar nu a scos niciun sunet. Deci în felul acesta o pedepseau – interzicându-i să meargă la adunările pe care le iubea atât de mult. Ei nu puteau să pregătească o pedeapsă mai aspră. Ei sperau, desigur, că ea va consimţi să meargă mai degrabă la bal, decât să se lipsească de aceste întruniri. Dar odată trecut primul şoc, Genoveva simţi o pace adâncă, o pace pe care chiar lovitura aceasta n-a reuşit s-o tulbure. Ei puteau s-o lipsească de părtăşia cu prietenii ei creştini, dar avea un Prieten mult mai mare, de care ei nu puteau niciodată s-o separe. Tocmai acest sentiment de siguranţă a făcut-o să nu-şi piardă cumpătul.

— Aşadar? întrebă mama sa cu nerăbdare, ce ai de zis?

Filip a pus ceaşca pe cartea de latină şi s-a lăsat pe speteaza scaunului, aşteptând continuarea evenimentelor. Era ceva care promitea să fie pasionantâi plăceau discuţiile însufleţite. Anton Deane trase un fum din pipă. Genoveva a pus şi ea ceaşca pe masă şi s-a apropiat de foc.

— Cred că nu mai este nimic de spus, răspunse ea calmă. Tată,

mai vrei puţină cafea?

Iulia părea că uitase cu totul s-o bea pe a ei; şi îi tremurau mâinile aşa de tare, încât era gata s-o verse pe genunchi.

— Atenţie la rochie, mamă, o preveni Genoveva. O să se răstoarne ceaşca. Doamna Deane, precaută, a pus-o pe o măsuţă care era la îndemână.

— Vrei, într-adevăr, să spui, Genoveva, că stă-ruieşti în refuzul tău de a merge la bal?

— Da, desigur mamă – nu înţelegi? Aş necinsti pe Hristos cţacă aş merge într-un astfel de loc. Regret că nu pot să te ascult, dar – dar sunt gata să accept pedeapsa.

Doamna Deane nu mai scoase niciun cuvânt. Ea se aşteptase cel puţin la o scenă cu lacrimi în cele din urmă şi, când colo, a rămas ea mai pe jos. Privi cu disperare spre soţul ei; Anton părea pierdut în propriile sale gânduri şi îşi curăţa pipa cu ajutorul unui chibrit.

— Ei bine, dacă aşa stau lucrurile, tânără domnişoară, începu el studiind cu coada ochiului faţa fiicei sale, cred că te voi lipsi de banii tăi de buzunar. Tu şi aşa n-ai nevoie, dacă îi dai pe toţi prietenilor tăi.

Genoveva păli.

— Nu este drept, admise ea, cu efort. Tatăl ei îi îngăduise totdeauna să ţină pentru ea cea mai mare parte din salariul ei, aşa încât n-a ştiut niciodată ce înseamnă lipsa de bani.

— Chiar dacă ţi i-aş da, insistă el ca şi cum era hotărât s-o facă să-şi piardă răbdarea, tu n-ai face altceva, presupun, decât să-i trimiţi la vreo misiune totdeauna gata să cerşească bani. Eu nu văd pentru ce i-aş finanţa, jertfindu-mi timpul pentru ei.

— Nu, fireşte. Genoveva avu un uşor zâmbet. Cred că ei se vor descurca foarte bine fără ajutorul tău.

Expresia feţei lui Anton s-a schimbat dintr-odată. El se agită în scaun; ochii săi aveau o sclipire de oţel.

— Tu vorbeşti acum foarte uşuratic, zise el mâ58

nios. Dar aşteaptă puţin şi vei vedea. Tare îmi plac oamenii aceştia care repetă: „Domnul va purta de grijă" sau alte fraze de acest gen, asemănătoare cu baloanele de săpun; dar e cu totul altfel când punga e în mâna a treia, nu-i aşa? Tu nu vei putea să mergi prea departe în lume fără bani – trebuie aruncate câteva monezi în buzunar – şi banii îi am eu!

Genoveva privea pe tatăl ei uimită. Niciodată mai înainte nu asistase la o astfel de explozie din partea lui. Privirile lor s-au încrucişat şi, ca şi cum Anton a devenit deodată conştient că spusese prea mult, lăsă ochii în jos, pe urmă, încurcat, se plecă să-şi ia ziarul care-i căzuse jos.

Încurajată de sprijinul neaşteptat pe care i-l dăduse soţul ei, de obicei taciturn, Iulia profită pentru a continua:

— Da, suspină ea; tu nu vei avea totdeauna pe tatăl şi pe mama ta şi nu vei găsi niciodată un soţ pe calea pe care ai pornit. Da, Genoveva, nici unui din tinerii din mediul nostru nu te va vrea, dacă continui pe această cale. Şi dacă tu nu mergi la acest bal, vei ajunge subiectul conversaţiilor întregului cartier. Tu nu ştii, în adevăr, cât de mult mă afectează lucrul acesta – tu eşti cea mai ingrată fată. Ai să-mi rupi inima. Şi ea izbucni în lacrimi.

Genoveva se apropie de mama sa şi-i înconjură umerii cu braţele.

— Haide mamă, prea le pui la inimă, zise ea cu un ton de încurajare. Nu e nevoie să te îngrijorezi pentru mine, nici să te preocupi de ceea ce vor spune alte persoane.

Doamna Deane nu voia să fie mângâiată, iar Filip, care nu putea să sufere lacrimile, se ridică plictisit şi se pregăti să meargă la culcare. Se părea că n-o să fie gâlceavă. Genoveva fusese, desigur, la înălţime de data aceasta. O fată ciudată această Genoveva… aşa că, după ce a urat noapte bună alor săi, Filip a plecat întrebându-se… întrebându-se…

Era foarte târziu când familia Deane s-a retras şi când, în sfârşit, Genoveva s-a găsit în singurătatea camerei sale. Se simţea foarte obosită şi s-a trântit pe pat. Deci era adevărat? se întreba ea. Lipsită de părtăşia cultului; lipsită de prospeţimea adevărurilor de evanghelizare; lipsită de bucuria studiilor biblice şi de adunările de rugăciune – iată preţul pe care-l avea de plătit pentru credincioşia sa faţă de Hristos. Ea începea să întrepătrundă toată amploarea pedepsei; a realiza cât de mare este locul pe care aceste lucruri îl ocupau în viaţa sa, cât de mult o să-i lipsească părtăşia prietenilor scumpi pe care şi-i făcuse în adunare; ce mult îi vor lipsi mesajele pastorului Ransome. Ce-i mai rămâne? se întreba ea cu deznădejde. Deschizând Noul Testament, ea citi versetele scrise tocmai pentru astfel de momente, ca acestea prin care trecea ea acum: „*Căci sunt bine încredinţat că nici moartea*, *nici viaţa*, *nici îngerii*, *nici stăpânirile*, *nici puterile*, *nici cele de*

acum, *nici cele viitoare*, *nici înălţimea*, *nici adâncimea*, *nicio altă făptură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu*, *care este în Iisus Hristos*, *Domnul nostru*". Ah, da! Ea îl avea încă pe El. Nimic nu va putea să o despartă de Acela care o iubea şi care. Se dăduse El însuşi pentru ea. O clipă după aceea, Genoveva era în genunchi…

— Scumpe Doamne, se ruga ea, ştiu că Tu, chiar în această încercare, poţi să mă faci mai mult decât

CAPITOLUL 7

Căi deosebite

Genoveva dorea s-o vadă pe Doreta. Ea o simpatiza mult pe vechea ei prietenă şi nu o întâlnise decât foarte rar după seara aceea memorabilă, când au ajuns amândouă în sala de adunare. Ele se înţeleseseră totuşi să se întâlnească pentru a dejuna împreună. Astfel, după ce a reţinut o masă la căminul creştin, Genoveva o anunţă prin telefon. Doreta părea încântată.

Tovarăşa sa de altă dată îi lipsea în alergările după distracţii; şi ea avea atâtea de povestit despre „echipă". De altfel, poate va reuşi să o convingă pe Genoveva să meargă la bal şi să-i scoată din cap ciudatele ei idei. Era de necrezut ca o fată ca Genoveva Deane să se avânte în religie cu atâta patimă. Doreta trebuia să descopere îndată că nu era aşa de uşor cum gândise. Genoveva era schimbată. De data aceasta, ea a fost cea care a luat-o înainte.

— Salut Doreta, strigă ea entuziasmată spre prietena ei, încă de la distanţă. Sunt bucuroasă să te văd! Am atâtea să-ţi spun.

— Şi eu! răspunse Doreta vioaie. Parcă ai fost înmormântată într-o mănăstire, aşa de rar te-am văzut în ultimul timp.

— Oh! Doreta, s-au petrecut atâtea lucruri minunate. Vreau să-ţi povestesc totul.

— Dar unde mă duci tu? Doreta, ieşind din as

2.

cenzor, aruncă o privire bănuitoare în jurul ei.

— Oh! Este un loc foarte plăcut pentru a trăncăni. Am rezervat o masă acolo, în fund, şi e puţin probabil că ne va deranja cineva.

Şi tot vorbind, Genoveva a condus-o pe prietena ei într-un colţ retras al camerei.

— Hm! Asta n-are nimic de-a face cu biserica, nu-i aşa? Doreta părea destul de puţin convinsă. Ea îşi amintea de seara când amândouă, fără voia lor, au asistat la un serviciu religios, atunci când

erau hotărâte să meargă la o serată; şi acum avea acelaşi sentiment.

Genoveva râse.

— Nu fi caraghioasă, Doreta, te-am invitat să dejunăm. Aşază-te şi fă-te comodă. Ce doreşti?

Doreta a luat lista şi, aruncând o privire îngrijorată în sala de mâncare, respinse nerăbdătoare meniul.

— Te las pe tine să alegi, drăguţo. Presupun că este interzis fumatul în acest local trist, adăugă ea răscolind în poşetă.

— Da, trebuie să aştepţi până ieşim afară, Doreta.

— Ah! Ce local! exclamă ea dezgustată. Cum vrei tu să mă bucur de masă fără câteva ţigări? Doar mă cunoşti.

— Da, Doreta, te cunosc şi acesta este motivul pentru care te-am adus aici. Genoveva a cercetat-o o clipă cu atenţie. Ea avea cearcăne negre sub ochi şi, cu toată grosimea fardului, pielea îi era aspră şi palidă. Tu ai aerul că eşti pe sfârşite.

— Ei şi? Cine nu este? se apără Doreta.

Fără să vrea, Genoveva a început să facă comparaţie cu fetele tinere pe care ea le cunoscuse la adunare – fete cu faţa proaspătă, cu ochii strălucitori – fete care, prin contrast, făceau din Doreta o păpuşă zugrăvită, ieftină. Dar acest exterior artificial, care se voia fermecător, era tot ceea ce o caracteriza pe Doreta Jackson?…

— Doreta, zise ea deodată, tu îţi risipeşti viaţa în aceste lucruri – şi nu este nimic în ele, nu-i aşa?

— Oh! Nu vreau să ştiu nimic. Cât vor ţine, este distracţia – plictiseala sunt golurile. Oricum ar fi, adăugă ea repezit, acestea ţi-au plăcut destul de mult, nu-i aşa? Te-am cunoscut când le întreceai pe toate. Dar mă gândesc că acolo, la misiunea ta, ei nu ţi-ar permite să faci lucrurile acestea.

Genoveva roşi.

— Ele nu mă mai atrag acum absolut deloc, Doreta. De când a intrat Hristos în viaţa mea, totul este altfel: şi-mi dau seama cât de rău mi-am făcut altă dată mie însămi. Doreta, dacă tu nu rupi cu toate acestea…

— Oh! dă-le încolo, Genoveva, o întrerupse ea cu bruscheţe. N-am venit aici să-mi ţii o predică, ci să mâncăm.

— Mi-ar plăcea ca tu să fii serioasă astăzi, Doreta, zise Genoveva pe când începeau să mănânce.

Doreta agita furculiţa în aer.

— Îmi pare rău că te decepţionez, fetiţo, dar nu pot să fiu serioasă până nu trece balul de sâmbătă seara. Tu ştii, o să ne grandios! Vii şi tu, nu-i aşa?

— Nu, zise Genoveva cu un ton hotărât. Nu merg. Prietena sa se aplecă peste masă cu un aer confidenţial.

— Ascultă Genoveva, nu fi nebună! Trebuie să mergi, altfel pierzi toate şansele. Jean va fi acolo, ştii?

— Da, ştiu. Nu era nici cea mai mică trăsătură de entuziasm în răspunsul Genovevei.

— Se spune că le bate inima tuturor fetelor după el, suspină Doreta. Sunt grozav de nerăbdătoare să-l întâlnesc. Tatăl său este marele om care are terenul curselor de cai – grămezi de bani, ştii. N-aş vrea pentru nimic în lume să lipsesc.

— Nu, Doreta, nu doresc să merg. Lucrurile acestea nu mă mai tentează acum.

Ea vorbea cu atâta hotărâre, încât Doreta a început să-şi dea seama că situaţia era fără nădejde. Cum poate fi viaţa suportabilă fără un şir neîntrerupt de distracţii, ea nu putea să înţeleagă; şi transformarea Genovevei o încurca cu totul. Era vădit lucru că nu glumea. Ea vorbea cu toată seriozitatea. Doreta a înţeles că proiectele sale de a o întoarce erau zadarnice.

Şi ea văzu, cu regret, că şi fără mijloacele artificiale, obişnuite, Genoveva părea atât de frumoasă. De fapt ea se simţea mai degrabă ştearsă alături de zâmbetul radios al prietenei sale.

— Bine, fă cum vrei, zise ea cu un gest brusc. În fond nici nu ştiu pentru ce încerc să te atrag. N-aş avea nicio şansă dacă te-ar vedea acest băiat pe tine.

Genoveva zâmbi.

— Nu te teme, Doreta. Nu voi încerca să mă măsor cu tine. Dar este ceva pe care trebuie să ţi-l spun cât eşti aici.

— Bine, da – atunci dă-i drumul. Genoveva îşi fixase privirile pe faţa prietenei sale şi cu o voce joasă şi serioasă, ea începu:

— Doreta, trebuie să-ţi spun că mă îngrijorez pentru tine – pentru sufletul tău.

Doreta deschise ochii mari.

— Este drăguţ din partea ta, Genoveva, răspunse ea cu un râs forţat, dar dacă eu aş fi în locul tău, nu m-aş sinchisi. Pot să am eu grijă de mine însămi.

Faţa Genovevei era gravă.

— Este ceva ce nu poţi face tu însăţi, Doreta. Tu nu poţi să te mântuieşti pe tine însăţi. Numai Domnul. Iisus Hristos poate s-o facă.

În cele mai multe situaţii, Doreta ştia să facă fată: dar când Genoveva o privea în felul acesta, era extrem de încurcată.

— Ei bine, Genoveva, zise ea în sfârşit, pentru a rupe tăcerea apăsătoare; dacă mi-ar fi spus cineva că vei deveni o predicatoare a Bibliei, n-aş fi crezut niciodată.

Genoveva se aplecă şi apucă impulsiv mâna prietenei sale.

— Oh! Doreta, dacă tu ai şti ce fericită sunt! Despre aceasta aş vrea să-ţi vorbesc astăzi. Noi suntem prietene de foarte multă vreme, am făcut împreună o mulţime de experienţe şi acum doresc să-mi împart bucuria cu tine. Mi-ar plăcea să cunoşti şi tu pe Domnul Iisus Hristos ca pe Mântuitorul tău.

— Pentru mine, e în ordine! o întrerupse Doreta, în defensivă. Nu te necăji în privinţa mea!

Ea părea totuşi că nu prea îi venea la îndemână.

Genoveva deschise poşeta şi scoase un mic volum legat în piele, cu dungi aurite şi cu titlul auriu imprimat pe copertă.

— Doreta, începu ea cam şovăitoare, sunt atâtea lucruri pe care aş dori să ţi le spun, dar nu ştiu exact cum să le exprim. Această cărticică le înfăţişează mult mai bine decât aş face-o eu. Este un Nou Testament. Vrei să-l primeşti ca un dar din partea mea? adăugă ea întinzându-i cartea.

— Ah, da! mulţumesc mult. Doreta a luat cartea, apoi, regăsindu-şi controlul asupra ei însăşi, zise: nu se refuză un clar, tu ştii – dar nu spun că îl voi citi. Ea îl frunzări distrată.

— Vezi tu, este un Testament puţin deosebit, urmă Genoveva. Aici, la început, îţi arată calea mântuirii şi unde găseşti versetele care vorbesc despre ea. Trebuie mai întâi să vii la Hristos şi să-L primeşti ca Mântuitor al tău; pe urmă, prin credinţă, tu primeşti darul vieţii veşnice, iar dacă mărturiseşti păcatele tale, toate îţi vor fi iertate. Iată, vezi aici: *pingele lui Iisus Hristos ne curăţă de orice păcat*".

— De acord! Doreta închise cartea cu o pocnitură. Am auzit destul, mulţumesc. Acum ascultă, Genoveva, adăugă ea cu un ton categoric; dacă tu vrei să te faci atât de absurdă, este treaba ta, dar să nu-ţi închipui că mă vei târî după tine.

— Dar, Doreta, te rog – stărui Genoveva. Este un lucru serios –

tu nu înţelegi? Te joci cu veşnicia!

Doreta scutură din cap.

— Vreau să mă distrez. La urma urmei, numai o dată eşti tânăr. Când îmbătrâneşte omul, i se potriveşte foarte bine să se ocupe de religie. Am tot timpul.

— Dar poate va fi prea târziu…

— Păi merg la risc, zise Doreta cu nepăsare, dar glasul ei era forţat, nenatural. Tu urmează-ţi calea ta proprie şi eu pe a mea. Ei, e aproape ora unu. Este momentul să plecăm.

Ele s-au îndreptat în tăcere spre ascensor şi după câteva minute se găseau în vuietul străzii.

— La revedere, Doreta.

Doreta evită într-adins privirea scrutătoare a prietenei sale.

— La revedere, zise ea cu neglijenţă, şi se pierdu în mulţime.

CAPITOLUL 8

După bal

Balul trecuse, cel puţin ca eveniment în el însuşi, pentru că nemulţumirile atât de evidente de pe fata doamnei Deane şi răceala calculată a conduitei sale lăsau Genovevei să vadă că ea încă nu a înţeles totul. Şi acesta era adevărul. Balul era principalul subiect de conversaţie al mamei sale, iar prin acest fapt, relaţiile lor erau puţin încordate.

Doamna Deane îşi amintea cu precizie de ceea ce purta fiecare dintre personalităţile prezente şi făcea descrieri însufleţite fiicei sale.

— Şi toată lumea întreba: „Unde este Genove-va?", încât ajunsesem să roşesc de ruşine, zise ea. O manie religioasă, iată cum calificau toţi purtarea ta. Adevărat, Genoveva, nu-mi închipuiam că vei ajunge chiar aşa.

Genoveva râse.

— O, mamă, tu iei lucrurile prea în serios! Totuşi eu sunt sigură că tu preferi să mă vezi interesându-mă mai degrabă de biserică, decât să duc viaţa de mai înainte. Tu nu încetai să-mi repeţi că prea des ieşeam, îţi aminteşti?

— Genoveva, tu eşti exasperantă, exclamă mama sa. Desigur, îţi spuneam aşa când ieşeai în fiecare seară, pentru ca să ai o limită. Cum spunea doamna Lynton: e atât de bine să ţină cineva calea de mijloc.

Oh, sunt, în adevăr, nişte „oameni bine"! Şi Jean este un tânăr excepţional. Ce succes avea pe lângă fete! Tu ai pierdut şansa, dar ai

meritat-o. Părea să fie în chip deosebit atenţionat de Doreta.

— Cu atât mai bine! Doreta o fi fost încântată, răspunse Genoveva veselă. Ascultă, mamă, pentru că în dimineaţa aceasta nu pot să merg la biserică, voi pregăti eu dejunul, aşa că tu poţi să te odihneşti.

Doamna Deane nu primi această propunere cu plăcerea care era de aşteptat; ea luă un aer posomorât şi scoase un bombănit de nemulţumire.

— E foarte normal. Unele persoane îşi fac o viaţă foarte plăcută mergând în fiecare duminică de trei ori la biserică, lăsând toată treaba pe seama altora.

Iulia Deane, de fapt, era contrariată de bunăvoinţa de care fiica sa dădea dovadă. Ea se gândise că, interzicând Genovevei să meargă la adunare, o făcea să plătească scump refuzul de a merge la bal. Dar ce satisfacţie să aibă din impunerea unei pedepse, când aceasta era primită cu un zâmbet şi o bună dispoziţie?

— Cred că ea se bucură în toate acestea, zise Iulia soţului ei. Acum, spune-mi, te rog, ce să mai faci unei astfel de fete?

— Ea încearcă să te scoată din sărite, Iulia, zise el nerăbdător. N-o s-o ţină multă vreme.

Dar spre marea dezamăgire a alor săi, în tot cursul zilei, Genoveva nu şi-a schimbat dispoziţia. Şi totuşi, ei au căutat prin toate mijloacele s-o întărite. Ceea ce nu ştiau ei era că în primele ore ale dimineţii, pe când ceilalţi încă dormeau, Genoveva stătuse de vorbă cu Domnul ei, ea îi ceruse Lui puterea de care va avea nevoie pentru a suporta 70

povara zilei. Era prima duminică, după întoarcerea sa, când Genoveva lipsea de la adunare şi se simţea dezorientată. Dar ea a ştiut să deosebească în această tristă micşorare a libertăţii sale, prilejul unic care îi era oferit, de a da mărturie pentru Domnul ei.

Ai ei au realizat, desigur, că la urma urmei, era ceva în religia sa, numai dacă ea reuşea să demonstreze, în ceea ce părea a fi o mare înfrângere pentru ea, puterea biruitoare a Domnului Hristos. Domnul putea s-o ajute, Genoveva nu se îndoia în privinţa aceasta. Ştia că prin ea însăşi nu putea să facă nimic, dar ea avea deplina siguranţă că „Cel care a făcut făgăduinţa este credincios”. Astfel, împinsă de marea sa nevoie, ea se dărui Domnului, pentru ziua aceea, cu încrederea unei credinţe slabe, înaintând cu timiditate prin întuneric, simţindu-se

purtată de o Mână puternică şi sigură.

Genoveva citi şi reciti capitolul 8 al epistolei către Romani, încât a învăţat pe dinafară sfârşitul, începând cu versetul 28: „De *altă parte*, *ştim că toate lucrurile lucrează împreună spre binele*…"

Ea s-a simţit atunci ca un ostaş bine înarmat pentru bătălie. De multe ori după aceea, la apropierea unei crize, aceste cuvinte îi reveneau în minte: În *toate aceste lucruri*, *noi suntem mai mult* decât *biruitori*, *prin Acela care ne-a iubit*" şi, în Numele Său, ea cucerea biruinţa.

Filip era mai liniştit ca de obicei. El „buchisea" pentru examene şi probabil că acestea aveau oarecare legătură cu aerul său solemn. Roger însă era în plină formă.

— Bine, bine, începu el cu o voce calculată pentru a provoca pe sora sa. Aşadar, Genoveva a fost o fetiţă rea. Ea nu vrea să facă ce zice mama, hei? Cei de acolo, de la sala de adunare, nu te învaţă să fii cuminte şi ascultătoare?

— Nu, răspunse ea cu un zâmbet dezarmant; dar ei învaţă pe fraţii mai mari cum să se poarte cu surorile mai mici – dacă aceasta te interesează.

— Ce neobrăzare, surioară. Şi-i dădu un bobârnac sub bărbie, ceea ce, dacă o făcea altă dată, primea în schimb o palmă.

Genoveva nu căută totuşi să răspundă la fel; ea s-a recules. Obrajii i s-au făcut purpurii, dar vorbi cu o voce hotărâtă:

— Să nu glumim, Roger; dar mi-ar plăcea ca tu să mergi o dată acolo. Tu eşti destul de mare pentru a face ceea ce doreşti.

Roger îşi umflă pieptul şi se îndreptă în toată înălţimea sa. Un băiat frumos, gândi Genoveva; şi ce bine ar fi fost dacă n-ar fi stăpânit de atât a mândrie! Afară de simţul afacerilor de la tatăl său, Roger moştemse o bună doză de vanitate modernă de la mama sa şi amestecul nu era prea fericit. El era aşa de mare în propriii săi ochii, încât nu reuşea probabil niciodată să găsească pe altcineva la nivelul său, decât poate pe Clara Neilson. Şi pe ea a remarcat-o numai pentru că ea îi măgulea şi hrănea sentimentul propriei sale importanţe. Roger şi Clara se cunoşteau de mai mulţi ani şi s-au înţeles să îşi anunţe logodna îndată ce Clara va împlini 21 de ani; ea avea aproape un an mai puţin decât Roger, aşa că nu era nimic oficial.

— Sunt fericit că tu realizezi care este poziţia mea, zise el cu un aer important. Desigur, sunt destul de mare pentru a face ceea ce îmi

să iau în consideraţie sugestiile unui moft de fată ca tine. Nu, mulţumesc! Mă voi ţine departe de sala ta de adunare. Nu vreau să fiu un creştin; este deja destul de penibil că trebuie să trăieşti în tovărăşia cuiva de felul acesta.

Chiar Roger fu conştient de grosolana nedreptate a celor spuse, dar el voia să vadă pe sora sa „sărindu-i muştarul" şi ştia exact cum să manevreze cu ea, cel puţin aşa credea el că ştie.

Atunci se produse ceva cu totul nou: nicio izbucnire de mânie, ci o scurtă tăcere jenantă, ruptă în sfârşit de glasul egal şi hotărât al Genovevei:

— Îmi pare rău, Roger. Eu nu sunt un foarte bun exemplu de ceea ce ar trebui să fie un creştin, ştiu, dar dacă tu socoteşti că am vorbit rău, spune-mi-o, te rog, poate că aş putea să mă corijez. Vrei?

Roger rămase încremenit. El nu găsea nimic de spus, n-avea nimic de zis. El privi pe sora sa, îşi încrucişa ochii lui albaştri cu ai ei şi înţelese că şi-a găsit egalul. El realiză, aproape cu un şoc, că sora lui nu mai era „fetiţa" pe care el o privea cu un oarecare dispreţ; ea crescuse. De fapt, ea avea înfăţişarea şi comportamentul unei tinere femei şi avea ceva în expresia feţei sale care cerea respectul.

— Oh! Ei!... eu... începu el. La ce oră dejunăm?

— La douăsprezece şi jumătate.

Genoveva şi-a îndreptat privirea spre castroane şi scoase un suspin de uşurare văzând pe fratele ei răsucindu-se şi îndreptându-se spre uşă.

Domnul Deane era foarte tăcut. De când cu gâlceava în privinţa banilor de buzunar, el părea că face un efort deosebit pentru a evita pe fiica sa. Genoveva presupunea că el avea ceva pe conştiinţă şi ea atribuia ciudata lui atitudine faptului că poate regreta gestul său. Se gândea că poate tatăl ei va reveni în chestiunea cu banii şi chiar dacă i-ar fi propus, ea era hotărâtă să nu accepte. După această întorsătură în treburile sale financiare, ea ţinuse seama cu multă seriozitate de bugetul ei; şi în duminica aceea, după-amiază, odată terminat menajul, ea se retrase în odaia sa pentru a încerca să rezolve problemele sale. Săptămâna trecută, la ora biblică, a fost dezbătută chestiunea „administrării bunurilor" şi Genoveva ascultase cu un viu interes diferitele puncte de vedere. Ea a înţeles că evreii, cu mult timp înainte de Hristos, dădeau a zecea parte ca ofrandă Domnului; ea a văzut că şi

creştinul avea datoria să pună deoparte în fiecare săptămâna o sumă oarecare din economiile sale, din ceea ce câştigă. Dar cât? Aceasta era ceea ce o preocupa pe Genoveva. O zecime? Va da ea a zecea parte? Aceasta părea aşa de puţin în comparaţie cu tot ceea ce primise ea de la Domnul. Poate jumătate? poate… Ea apucă deodată creionul şi scrise pe o pagină a caietului de socoteli aceste câteva cuvinte ale unei cântări care îi devenise scumpă şi nu-i mai părăsise duhul de când se aplecase asupra acestor întrebări: „*Banii mei*, *aurul sunt pentru Tine*, *Să nu păstrez nimica pentru mine*…" Da, totul să fie al Lui; ea Îi va da tot, pentru că, dacă ea Îi lăsa controlul vieţii sale, avea ea dreptul să păstreze pentru ea însăşi repartiţia economiilor sale? Ea hotărî să pună deoparte, într-o cutie specială, o zecime din bunurile sale pentru o lucrare creştină precisă; cu privire la rest – da, el aparţine

Domnului şi ea îl va cheltui după cum o va călăuzi El. Un gând i-a trecut prin minte şi a făcut-o să zâmbească. El a promis că va avea grijă de nevoile ei, dacă ea îi dădea Lui primul loc; deci nu-i vor lipsi cele necesare.

Seara a trecut încet; conversaţiile s-au oprit pentru a asculta radioul. Filip, întotdeauna atras în mod irezistibil de ultima scenă a piesei radiofonice, a pus îndată cărţile deoparte, iar Genoveva, renunţând la încercarea de a se concentra asupra lecturii sale, se duse să pregătească cina. Ziua fusese lungă şi ea se grăbea să fie puţin singură. De altfel începea să se simtă obosită.

— Cred că mă duc să mă culc, zise ea îndată ce au terminat masa, dar vreau să mai mă uit dacă nu sunt limaci în noile tale plantaţii, tata. Unde este luminarea?

Filip sări în picioare.

— Vin şi eu cu tine, Genoveva, zise el vioi. Am eu lanterna – uite!

Genoveva nu lăsă să se vadă că este surprinsă. Ei au ieşit împreună în grădină. Noaptea era calmă şi limpede. Un miros uşor de trandafiri se degaja din aerul proaspăt. Lângă gard, o pasăre ciripea înăbuşit.

— Ce noapte frumoasă! zise Genoveva simţind că trebuia să spună ceva.

Filip păru că nu aude.

— Genoveva, începu el deodată, pe neaşteptate, presupun că ziua aceasta a fost mai degrabă aspră pentru tine. Desigur că ţi-au lipsit mult adunările.

Buzele tinerei fete tremurau.

— O, Filip, răspunse ea, tu nu poţi să-ţi închipui ce mult mi-au lipsit.

— Ei bine! Eu te-am observat şi mărturisesc că ai suportat cu multă tărie. Nu ştiu cum ai făcut.

Inima Genovevei tresări. Ce prilej!

— Filip, zise ea, niciodată n-aş fi putut să fac ceva fără puterea Domnului Hristos. El a fost cu mine toată ziua şi aşa am reuşit. Pentru a-şi ascunde încurcătura, Filip începu să smulgă petalele unui trandafir desfăcut.

— Iată, în felul acesta, începu el destul de stângaci, ar fi o frumoasă diferenţă dacă un băiat ca mine ar putea să vadă lucrurile în felul acesta, dar… oh! nu ştiu.

Genoveva ridică ochii strălucitori spre cerul înstelat; dar rugăciunea pe care o înălţa din inimă avea o singură trăsătură: Acela care ascultă rugăciunile şi răspunde la ele nu era departe… Era aproape de tot.

— Continuă, zise ea încetişor.

El făcu un gest larg care părea că îmbrăţişează nu numai grădina, ci tot ceea ce era învăluit cu mantaua catifelată a nopţii.

— Când vezi toate aceste lucruri, îţi spui că trebuie să fie un Dumnezeu, dar nu reuşesc să înţeleg cum poate El să se intereseze de mine. Noi am studiat fizica la şcoală, ei bine! aceasta ne-a făcut să cugetăm; dar a gândi la bombe atomice şi la toate aceste lucruri nu dau, de fapt, niciun scop vieţii. Civilizaţia ar putea fi complet ştearsă în următorii zece am, iar Dumnezeu se pare că n-are nicio grijă.

— Dar El Se îngrijeşte, Filip. Liniştita siguranţă a vocii sale era impresionantă. Ştiu că El Se îngrijeşte…

— Alo! ce faceţi voi acolo, amândoi? Ei erau atât de adânciţi în conversaţia lor, încât n-au auzit pe Roger sosind şi deschizând poarta. Salutul lui i-a făcut să tresară.

— O, ei se ocupă de limaci!

— Asta-i tot, se grăbi Filip să răspundă. Vino, Genoveva.

CAPITOLUL 9

Greutăţi la birou

Noutatea întoarcerii la Dumnezeu a Genovevei a făcut rapid înconjurul biroului. Toată lumea o ştia şi toată lumea vorbea despre aceasta, de la directori până la ultimul curier. Acesta era gata să

parieze cu oricine că domnişoara Deane va termina cu toate acestea până la Crăciun. „Ea nu este de specie religioasă", repetase el adeseori. Dar nimeni altul nu părea atât de sigur de lucrul acesta; de fapt, fiecare începea să aibă un interes subit pentru bunăstarea Genovevei şi căuta să-i semnaleze erorile căilor sale, arătându-i toate greşelile pe care le găsea în Biserică.

Cei mai mulţi dintre aceia care o puneau astfel în gardă rareori pătrunseseră ei înşişi într-un loc de cult. Colegele sale îi spuneau că ea era „gata să-şi piardă viaţa", dar nu-şi dădeau seama că ele erau acelea care o ruinau pe a lor. Ele îi reproşau că era slabă şi se lăsase influenţată, totuşi Genoveva se părea că are mai mult curaj şi hotărâre decât ele toate la un loc. Astfel, văzându-i că observaţiile lor erau zadarnice, au început să devină mai agresive şi, din când în când, izbucneau discuţii furtunoase.

Atmosfera era grea la 526. Era rândul Genovevei să răspundă la telefon.

— Dacă mă cheamă directorul, spune – i că nu sunt aici, zise domnişoara Rundle cu un ton tăios. Nu 78

mai reuşesc să termin niciodată calculele acestea.

— Dar nu pot, deoarece sunteţi aici, protestă Genoveva.

— Şi de ce nu? Domnişoara Rundle se întoarse repede, uitând imediat cifrele pe care le avea în cap.

— Pentru că n-ar fi adevărat, zise calmă Genoveva.

Domnişoara Rundle scăpă stiloul care s-a înfipt în covor.

— Ei bine, pe cuvântul meu! Parcă ţi-ar cere cineva să săvârşeşti o crimă. Doar nu este crâiar o minciună. Nu este decât o glumă; minciunile albe nu fac rău nimănui.

Genoveva scutură din cap.

— Negre sau albe, sunt minciuni, domnişoară Rundle, repetă ea, şi nu pot să spun ceva fals, nici pentru dumneavoastră, nici pentru oricine ar fi.

Roşa, micuţa, le privea cu gura căscată. Ea nu auzise niciodată aşa ceva. Domnişoara Rundle a rămas câteva minute tăcută, dar un protest brusc s-a ridicat deodată în cealaltă extremitate a camerei.

— Genoveva, tu eşti absolut caraghioasă, strigă Linda cu ostilitate.

— Auzi, ea nu poate să spună o minciună! zise Rita cu vocea ei tărăgănată. Este un nou George Washington, amicelor!

A fost un râs înăbuşit. Domnişoara Rundle nu gusta gluma.

— Niciodată în viaţa mea n-am fost insultată în felul acesta, fulgeră ea. S-ar crede că sunt o criminală. Eu sunt tot aşa de bună ca şi domnişoara Genoveva Deane şi dacă este ceva ce, nu pot să sufăr, este felul dumitale de-a zice: „Eu sunt mai bună decât voi". Aici totul era în rânduială, până când n-ai mers dumneata cu minciuna albă, adăugă ea poruncitor. Vei face mai bine să laşi acest telefon, dacă eşti într-o astfel de dispoziţie. Roşa va avea aceasta misiune. Ea va îndrăzni să răspundă. Geno-veva nu se mişcă. Ea simţea că are oarecare răspundere faţă de tânăra fată. desigur, toate celelalte erau destul de în vârstă pentru a lua hotărâri ele însele, dar Roşa era încă atât de tânără!

— Mă gândesc cât ar fi de nepotrivit să ceri Rosei să mintă, zise ea încet.

Înainte ca domnişoara Rundle să răspundă, sună telefonul. Toate privirile erau fixate asupra Geno-vevei. Aerul era încărcat de electricitate. Ea luă receptorul.

— Biroul 526, zise ea cu o voce hotărâtă. Era directorul. Toate care erau în birou puteau să urmărească fără greutate conversaţia.

— Domnişoara Deane, nu? Tocmai cu dumneata voiam să vorbesc. Poţi să cobori să iei câteva note pentru mine? Sunt supraîncărcat. Spune-i domnişoarei Rundle că: i voi fi recunoscător dacă te eliberează. Mulţumesc mult.

Văzând împrejurările, domnişoara Rundle nu ridică nicio obiecţiune. Genoveva îşi luă block-notesul şi se îndreptă spre biroul directorului. Directorul, Thomas Marksman, era răsturnat în scaunul său cu mâinile după ceafă. El îi zâmbi cu bunăvoinţă.

— Bună ziua, domnişoară Deane! Luaţi loc. El i-a întins un pachet de ţigan.

— Nu, mulţumesc, eu nu fumez. Fata Genovevei

era serioasă. Directorul râse.

— Oh! Evident, nu! Am auzit vorbindu-se de dumneata, domnişoară. Ai pus în mişcare toate limbile. Ce se petrece?

Genoveva părea deconcertată. Ea nu se temea să facă faţă colegelor sale, acolo sus, dar a discuta cu directorul era altceva.

— Ei bine, începu ea nervoasă, nu înţeleg de ce toată lumea se preocupă. Este vorba numai de faptul că am devenit creştină. Nu de mult timp lucrurile s-au schimbat, asta-i tot.

Thomas Marksman îşi aprinse o ţigară.

— Văd, aprobă el, şi glasul lui deveni părintesc. Dar vei trece peste acestea. Am cunoscut şi eu exact acelaşi lucru, când aveam aproape vârsta dumitale, dacă vrei să mă crezi sau nu. Am ţinut şi o mică predică în zilele mele cele bune. Nu te-ai fi gândit la aşa ceva? Nu?

Genoveva admise că nu şi-ar fi închipuit.

— Da, mai am încă o Biblie pe undeva. El arătă biblioteca din colţul încăperii. Am citit-o ocazional. Este o literatură bună, ştii.

— Eu iubesc Biblia mea, spuse Genoveva, câştigând încrederea.

— Evident, nu poţi să crezi tot ce cuprinde, continuă el cu afectare. La urma urmei, ea a fost scrisă de oameni şi noi toţi facem greşeli. Vezi dumneata, sunt gata să admit că sunt multe lucruri bune în această Carte veche, dar Vechiul Testament nu cuprinde decât o culegere de folclor şi de fabule.

Genovevei nu prea îi venea bine. Ea ştia că nu este adevărat, dar ce să răspundă?

A

— În ce priveşte Noul Testament, urmă el, niciodată nu m-am aventurat prea departe în scrierile apostolului Pavel. Oh! nu le cred pentru nimic în lume.

Genoveva îl privi cu uimire.

— Dar, zise ea cu nevinovăţie, cum ştiţi care sunt părţile care trebuie crezute sau nu?

— Hotărăsc eu însumi. De pildă nu cred istoria lui Iona şi a balenei. Sărmanul bătrân Iona! Şi glasul său se strangula într-un rânjet profund.

Iona, acest nume era familiar Genovevei. Chiar în dimineaţa aceea citise ceea ce Domnul însuşi a spus în privinţa lui Iona în Matei 12. Şi nu *cred* că El Se înşela. Nu-i aşa?

Directorul păru să se dezumfle, ca şi cum vântul de proprie suficienţă, care-l umfla, încetase să mai sufle în el; i se păru deodată că îşi aminteşte de corespondenţa îngrămădită care îl aştepta.

— La drept vorbind, niciodată nu mi-am înfăţişat lucrurile în felul acesta. Am face poate mai bine să ne ocupăm de aceste scrisori. Aceasta este pentru…

* * *

*

Tot restul zilei Genovevei îi reveni în minte ceea ce auzise în biroul directorului: a presupune numai că el ar fi avut dreptate, a

presupune că Biblia ar fi o culegere de fabule, că oamenii care au scris-o ar fi făcut greşeli… Genoveva simţea intuitiv că aceasta era o chestiune vitală. Dacă ea nu putea să primească Biblia în întregime, temelia solidă pe care stăteau picioarele ei se prăbuşea. Ce mult ar fi dorit să ştie părerea pastorului Ransome. Dar părinţii ei au pus un punct final la sala de adunare. 82

Trebuia să caute ceva prin propriile sale mijloace, într-o măsură oarecare, Biblia însăşi trebuia să dea un răspuns la această problemă. Astfel, în seara aceea, înainte de a începe lectura sa obişnuită, Genoveva înălţă o scurtă, dar arzătoare rugăciune, cerând ajutorul Domnului, care a făgăduit să dea înţelepciune acelora care o cer. Deci nu e de mirare că a deschis Biblia la a doua Epistolă a lui Pavel către Timotei şi primul verset pe care i s-a oprit privirea era: „*Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu*…"

— „*Toată Scriptura*…" repetă ea bucuroasă. Aşadar, este limpede. Toată Biblia a fost scrisă prin insuflarea lui Dumnezeu. Ştiam eu că aşa trebuie să fie! Şi, luând creionul, ea a făcut un cerc larg în jurul micului cuvânt „*toată*". Un cuvânt atât de scurt şi totuşi atât de important, atât de plin de semnificaţie. Ea ştia totuşi că aceasta nu era de ajuns pentru apărarea credinţei sale, dacă ar fi fost antrenată din nou într-o asemenea discuţie. Astfel, se hotărî să-i scrie pastorului Ransome. Ea se simţea liberă să o facă, pentru că mama sa îi interzisese numai să meargă la adunare. Genoveva a scris o scrisoare lungă. Ea avea atâtea de spus! mai întâi era întrebarea sa; pe urmă ea a povestit cum o sprijinise harul Domnului în această primă duminică pe care a fost nevoită s-o petreacă acasă. „Mai mult decât biruitori" a scris ea. Mă trudesc să înţeleg bunătatea Domnului faţă de mine. Am simţit adevărul din Romani 8 şi niciodată nu mă voi mai îndoi de Mântuitorul meu. Nu numai că mi-a dat biruinţă asupra lui Roger şi a tachinărilor lui, dar fratele meu mai mic, Filip, se pare că a fost impresionat şi a dorit să vorbească cu mine despre lucrurile spirituale. Nu pot să vă spun cât sunt de fericită în seara aceasta, cu toate încercările intervenite pentru a mă zdruncina. Vreţi să vă amintiţi în chip deosebit de Filip, la adunările de rugăciune? Sunt sigură că Domnul îi vorbeşte…

Genoveva nu a fost mirată de răspunsul grabnic al pastorului: era o scrisoare lungă. El se arătase totdeauna gata s-o ajute şi ea ştia că poate să se bizuie pe el în toate împrejurările.

În *locul dumitale*, scria el, *as căuta să evit discuţiile de felul*

acesta, până te vei simți mai întărită în credință. Desigur, în orice timp, arma cea mai folositoare este Cuvântul lui Dumnezeu și dumneata trebuie să cunoști perfect Scripturile. Biblia a fost scrisă de oameni sfinți ai lui Dumnezeu sub insuflarea și dictarea Duhului Sfânt; noi putem deci să fim siguri că ea nu cuprinde erori. Evident, unele greșeli au putut să se introducă după traducerea originalului în limba noastră, dar avem privilegiul de-a avea astăzi o versiune a Scripturilor demnă de toată încrederea.

Îți trimit o cărticică intitulată: „Pentru ce credem Biblia"; mă gândesc că te va interesa. Ea stabilește, prin dovezi de netăgăduit, că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu. Numai faptele revelate de arheologie ar fi de ajuns tuturor acelora care caută cu seriozitate adevărul. A fost o bucurie pentru mine aflând că ai fost biruitoare în împrejurările familiale, prin harul Domnului nostru Iisus Hristos, și am încrederea că vei dobândi și mai mari biruințe. Îți simțim lipsa din adunare, dar continuăm să ne rugăm pentru dumneata și avem siguranța că Domnul îți va îngădui să 84

te bucuri din nou de părtășia frățească la momentul rânduit de El. În așteptare, vei vedea că harul Său este de ajuns. Amintește-ți mereu că „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu" și „în toate aceste lucruri, noi suntem mai mult decât *biruitori, prin Acela care ne-a iubit".*

CAPITOLUL 10

O cunoștință nouă

A

În fiecare vineri la ora prânzului, un grup de tineri curajoși se strângeau în grădina publică, în fața Catedralei Sf. Pavel, pentru a vesti Evanghelia în aer liber. Ei nu erau mulți, dar dădeau o mărturie puternică în fața mulțimilor care treceau pe străzi. Mulți se opreau pentru a asculta mesajul simplu al Cuvântului lui Dumnezeu, iar cântările creștine atingeau multe inimi.

Genoveva s-a dăruit în întregime acestei activități, de când a fost oprită să mai meargă la adunare; și ea era considerată acum ca un lucrător stabil în slujba Lui. Aceste întâlniri erau cu totul independente de acelea de la care ea a fost oprită, așa încât cugetul ei era liniștit. Genoveva era bucuroasă de a se fi asociat cu acest mic și nobil grup de creștini, cu toate că ea găsea neînsemnat rolul ei. Ea putea să facă un lucru și îl împlinea cu credincioșie săptămână de săptămână: așezată

într-un loc puţin mai la o parte, ea distribuia tratate trecătorilor.

Poate nu era o lucrare prea frumoasă; totuşi fiecare din aceste tratate pe care le dădea era însoţit de rugăciunea tăcută de a fi mijlocul prin care un suflet să fie adus la Mântuitorul. Şi numai veşnicia va descoperi valoarea acestei umile lucrări. Genoveva găsea multă bucurie în îndeplinirea acestei 86

slujbe. Reacţiile diferitelor persoane, pe care le oprea cu aceste cuvinte: „Scuzaţi-mă, doriţi să primiţi acest tratat?", o interesau. Unii treceau ca şi cum n-ar fi auzit nimic; alţii respingeau cu un gest dispreţuitor tratatul; alţii îl primeau, aruncau o privire fugară peste el, pe urmă îl puneau în buzunar cu indiferenţă. Dar erau şi dintre aceia care-l primeau cu bunăvoinţă şi Genoveva ştia că va fi citit. În sfârşit, unele persoane se opreau pentru a citi totul imediat, dar acestea erau rare.

Strada părea mai liniştită ca de obicei în vinerea aceea, poate din pricina vântului rece şi a ploii. Un tânăr mergea în direcţia Genovevei, cu capul plecat, pentru a lupta contra vântului. Ea înainta pe trotuar pentru a-l opri.

— Pardon, începu ea cu un zâmbet, nu vreţi să citiţi acest tratat?

Străinul, surprins, se opri scurt.

— O, ba da! De ce nu? El întinse mâna şi luă foiţa fluturată de vânt; pe urmă examina rapid pe tânăra fată. Care este scopul dumneavoastră? întrebă el cu curiozitate, cu o expresie amicală în ochi.

Genoveva zâmbi. Această faţă îi plăcea. El părea atât de sincer şi deschis.

— Noi suntem aici pentru a da mărturie pentru Domnul Iisus Hristos, lămuri ea, şi dacă doriţi să vă

? 7 opriţi şi să ascultaţi ce spune predicatorul… El râse.

— Mă gândeam că acest gen de lucruri nu se fac decât duminica la biserică. Ascultaţi, adăugă el într-un fel cu totul neaşteptat, mi-ar plăcea să facem cunoştinţă. Eu sunt Lynton, Jean Lynton.

Jean Lynton? Unde auzise ea deja acest nume? Avea o rezonantă familiară. O, mama sa şi Doreta…

era numele tânărului despre care ele vorbeau neîncetat.

— O! încercă ea să pară naturală. Mă gândesc… nu, nu se poate… sfârşi ea confuză.

— Ce este? El râse bine dispus. Nu mă ştiaţi, sau…

— Nu cred, dar…

— S-ar zice că aţi fost şocată, adăugă el cu un ton degajat, căutând pachetul de ţigări în buzunar. Vă jenează dacă fumez?

Genoveva îi aruncă o privire rapidă. El era înalt, bine făcut, cu umeri laţi, mădulare de atlet. Dar tenul său palid şi degetele pătate de nicotină îşi spuneau trista lor istorie. El era, fără îndoială, un mare fumător.

— Ei bine, aş prefera să nu fumaţi, zise ea, în timp ce privirile lor s-au întâlnit.

Poate că a citit o blândă mustrare în ochii Geno-vevei sau nu era obişnuit să fie reprimat, totuşi el a pus la loc tabachera de argint, puţin încurcat.

— Bun, dacă dumneata crezi că este mai bine. Dar ce erai gata să spui? Mă cunoşteai?

— Nu, tocmai, lămuri ea, dar am auzit pe prietena mea repetând numele dumitale. Doreta Jackson este una din prietenele dumitale, nu-i aşa?

— Doreta Jackson? La rândul său, el păru surprins. Cum? Dumneata cunoşti pe Doreta?

Fără să vrea, Genoveva zâmbi.

— Ea a fost prietena mea cea mai bună, altă dată.

— Voiam să spun că Doreta nu e deloc de genul dumitale, continuă el examinând-o de sus în jos cu un ochi critic. Doreta este foarte bună când este vorba să petreacă la o serată, dar ea nu este una din prietenele mele intime, s-a grăbit el să adauge. Ca 88

ea sunt multe, dar n-am văzut încă niciodată o fată ca dumneata.

Genoveva îşi frământă batista în buzunar, căutând cu disperare un răspuns. Ei i-ar fi plăcut să fie mai puţin conştientă de farmecul persoanei sale, dar era ceva în glasul tânărului, o notă de sinceritate, care o punea în încurcătură. Genoveva se simţea incapabilă să susţină privirea pătrunzătoare a ochilor săi umbroşi.

— Înţeleg… zise el, n-aveam nicio intenţie când am zis… Sper că mă vei scuza. Dar oricum ar fi, este ceva deosebit la dumneata. Nu ştiu exact ce anume.

— Nu bănuieşti? întrebă ea cu un zâmbet care părea să fie expresia fericirii inimii sale. Ascultă, această cântare te va face să înţelegi.

Grupul se pregătea să cânte:

Da, *este bucurie*, *bunăstare*, *Fericire de pe pământ*, *Pentru cine pe*

Hristos îl are, *Urmând pe Domnul Sfânt*. Jean Lynton asculta cu respect. După cântare a urmat o scurtă rugăciune, pe urmă „solii vestirii celei bune" au început să se împrăştie.

— Trebuie neapărat să plec acum, zise Genoveva, intru la serviciu la ora două. Sper că vei citi tratatul pe care ţi l-am dat. Cred că-l vei găsi interesant.

În mod inconştient, el mototolise foaia de hârtie, dar acum o netezi cu grijă şi o puse în buzunar.

— Da, am s-o citesc. Îţi promit. În ce direcţie mergi? îmi vei face plăcerea?… El se aşezase alături şi înainte ca Genoveva să-şi dea seama, el a condus-o până în strada Collins.

— Ştii, continuă el prietenos, mă simt jenat că nu mi-ai spus numele dumitale; eu ţi l-am spus pe al meu, nu-i aşa?

Ei râseră amândoi.

— Ei bine, nu mi l-ai cerut, zise ea; de altfel mă gândeam că nu este atât de important. Eu sunt Genoveva – Genoveva Dean.

— Eh! Un nume care nu-mi este străin, începu el. Ah! Da! N-am întâlnit eu pe tatăl şi pe mama dumitale la un bal, nu demult? Dumneata n-ai fost?

— Nu, a fost răspunsul scurt.

Nu era deloc momentul de a se lansa într-o discuţie prelungită.

— Bine! Mi se pare că am făcut o cunoştinţă bună acum, nu-i aşa? reluă el. Să ne zicem Genoveva şi Jean. Nu-mi plac ceremoniile.

— Nu chiar aşa de repede, zise ea vioaie. Iată, aici te părăsesc.

Ei s-au oprit în faţa unui bloc mare. Jean nu părea totuşi grăbit să plece.

— Unde aş putea să te revăd? întrebă el deodată. Genoveva se uită la ceas. Era aproape două.

— Voi fi din nou la adunare în aer liber, săptămâna viitoare, zise ea şovăielnic. La revedere.

După o clipă, Jean Lynton rămase singur. Această cunoştinţă nouă absorbi aproape exclusiv gândurile Genoyevei, toată după-amiaza. Ea a început să adune diferite informaţii mărunte pe care le auzise în jurul ei. Mama sa a întâlnit familia Lynton la bal şi-i plăcuse mult, dar trebuie remarcat că ei îi plăceau toţi aceia care aveau bani sau o poziţie înaltă. Jean servise în aviaţie. Deci el trebuia să aibă 90

douăzeci şi doi de ani; el a avut succes enorm pe lângă fete. Nu-i de mirare, îşi zise ea. El era frumos, cu fruntea înaltă şi distinsa, cu

trăsături regulate, cu părul pieptănat cu grijă şi nişte ochi de culoare închisă… Genoveva simţea încă privirea lor strălucitoare. Ochii lui erau atât de expresivi, parcă vorbeau.

Pentru a nu provoca discuţii, Genoveva se hotărî să nu spună nimic familiei despre această întâlnire. Oricum, se gândi ea, era foarte puţin probabil că îl va mai revedea pe Jean Lynton. Mâine, fără îndoială, o va fi uitat-o. El n-ar voi o fată care distribuie tratate. Era totuşi ceva în comportamentul lui Jean Lynton şi în felul lui de a fi care o impresionase. Ea simţea în mod vag că viaţa acestui tânăr ar putea să slujească unor cauze mai bune. De atunci, numele lui Jean Lynton a fost adăugat la lista acelora pe care Genoveva o înfăţişa în rugăciune la Scaunul harului, în liniştea părtaşiei zilnice cu Dumnezeu.

CAPITOLUL 11

Rugăciunea ascultată

— Genet, tu dormi?

Genoveva ridică repede capul la auzul acestor cuvinte rostite în şoaptă. Ea stătea încă pe marginea patului, citindu-şi Biblia.

— O! Tu eşti Filip, exclamă ea surprinsă. Intră! Un cap zburlit pătrunse încetişor pe uşă şi un băiat tânăr de şaisprezece ani, în halat şi în papuci, apăru. Filip nu avea aerul său normal; El traversă camera şi veni să se aşeze la piciorul patului surorii sale.

— Ascultă Genoveva, începu el, am citit din Noul Testament pe care mi l-ai dat, dar nu înţeleg. Şi el a scos din buzunar Testamentul pe carei-l dăduse sora lui după întoarcerea ei la Dumnezeu.

În toate experienţele sale de creştină, niciodată Genoveva nu se simţise atât de puţin la înălţimea situaţiei. Ea se rugase atât de mult pentru fratele ei; şi acum, când îl vedea înaintând pe bâjbâite spre Lumină – această Lumină care este viaţa veşnică pentru cei care cred, ea se simţea atât de slabă. Ea ştia totuşi că sub incapacitatea sa este toată suficienţa lui Dumnezeu.

— Ce nu înţelegi? întrebă ea cu o oarecare temere.

— O, totul! strigă tânărul băiat. Mai întâi, pentru ce ne iubeşte Dumnezeu atât de mult? El privea întrebător pe sora sa, ca şi cum ea putea să-i 92

Iispundă la această întrebare care lasă pe oameni şi pe îngeri în încurcătură… Genoveva scutură din cap.

— Nu ştiu, Filip, mărturisi ea. Mă gândesc că nici nu poate cineva să răspundă. Dar tu ştii, Biblia spune: „pe *când eram noi încă*

păcătoşi, *Hristos a murit pentru noi*”. Oh, Filip, nu este minunat lucrul acesta? Ochii tânărului nu se dezlipeau de pe faţa surorii sale.

— Genoveva, este adevărat că Hristos a murit pentru mine?

— Da, este adevărat, zise ea; pe urmă, înflăcărându-se deodată, îi apucă mâna şi adăugă: „*pentru ca oricine crede în El să nu piară*, *ci să aibă viaţa veşnică*” şi oricine suntem tu şi eu.

Filip rămase un moment în tăcere. Genoveva îşi amintea de lupta propriei sale inimi când ea stătea în faţa aceleiaşi alegeri; ea dorea cu ardoare să ajute pe fratele ei, dar nu putea să facă nimic: era o lucrare între sufletul lui şi Dumnezeu.

— Tu nu vrei să primeşti simplu de tot Cuvântul Său, Filip? îndrăzni ea.

— Toate acestea sunt foarte simple pentru tine, zise el deodată, sărind în picioare. Dar trebuie să mă gândesc la lucrul acesta. Dacă mă hotărăsc pentru Hristos, ce vor zice ai noştri? Gândeşte-te la luptele pe care le-ai avut tu! Şi apoi mai sunt şi colegii mei. Nu crezi tu că li se va părea că am înnebunit?

Genoveva clătină din cap cu simpatie.

— Ascultă Filip, zise ea deodată, îndreptându-se spre bibliotecă. Am aici o carte pe care tu o vei citi cu plăcere. Ea are titlul: „C.T. Studd: Jucător de cricket şi pionier”.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Filip curios, în timp ce ea scotea cartea de pe raft.

— Este istoria unui om care a primit pe Hristos pe când era student la Universitate şi aminteşte de chemarea sa de a deveni misionar, o istorisire absolut captivantă.

— Bine! Am s-o citesc. Filip a luat cartea mai degrabă cu un aer sceptic. Îţi voi spune ce gândesc despre ea.

— Da. Dar, Filip, adăugă ea, de ce n-ai merge tu o dată la sala de adunare, pentru a vorbi aceste lucruri cu pastorul Ransome? Sunt sigură că el ar putea să te ajute.

— Hm! Nu e rea ideea, zise el gânditor, îndreptându-se spre uşă. Acum cred că ar fi bine să te las să dormi. Noapte bună şi mulţumesc mult.

Genoveva avea impresia că făcuse prea puţin lucru; dar ea putea să continue să se roage. Şi cu câtă râvnă cerea ea lui Dumnezeu ca fratele ei să răspundă la chemările Duhului Sfânt şi să-şi dăruiască Mântuitorului viaţa lui.

Sosind duminica, ea a văzut, după expresia fetei lui, că această chestiune nu era încă pusă în nuduială. În casă, ziua îşi urma cursul ei normal. După ceai, Filip ieşi. Nimeni nu-l întreba unde se duce, în timp ce ea era reţinută acasă, ca un copil. Sentimentul nedreptăţii s-a trezit deodată în Genoveva; la un moment dat simţea că o cuprinde răzvrătirea. Cât timp – cât timp trebuie să îndure această situaţie? Cât timp va mai putea să suporte? Ea tocmai spăla vasele, după ceai, când se auzi soneria de la uşa de intrare, producând ca întotdeauna, când niciun vizitator deosebit nu era aşteptat, o atmosferă de suspensie.

— Mă duc eu să văd, strigă Iulia din salon. N-am nici cea mai mică idee cine poate să fie, adăugă ea pentru sine. Ea întredeschise prudent uşa, uitându-se în penumbră. În pridvor, ea zări silueta unui tânăr mare şi lat în umeri, dar nu putea totuşi să deosebească limpede trăsăturile sale.

— Bună seara! Vocea era plăcută. Doamna Deane?

Încurcătura Iuliei creştea.

— Poate nu vă amintiţi de mine?

Iulia privi mai de aproape, pe urmă scoase un strigăt de surpriză, recunoscând vizitatorul.

— Pe cuvântul meu! exclamă ea, este Jean Lynton, nu-i aşa?

— În persoană, zise vesel tânărul. Aveţi memorie bună, doamnă Deane.

— Adevărat? şopti Iulia. Dar ce – nu, vreau să spun: intraţi!

Ea deschise uşa larg de tot şi aproape nevenindu-i să-şi creadă ochilor, observa pe vizitator, care pătrundea în hol. Jean Lynton! Ce voia el? Ea nu-l întâlnise decât o singură dată, la balul Primăriei…

— Scuzaţi-mă că mă introduc astfel la dumneavoastră, începu el cu un zâmbet; de fapt am venit să văd dacă Genoveva este acasă.

— Genoveva? Uimirea se citea clar pe faţa doamnei Deane. Da, dar o cunoaşteţi pe Genoveva?

— O, da! nu v-a povestit? Noi am făcut cunoştinţă zilele trecute. Am presupus că ea va merge ia biserică în seara aceasta şi mă întrebam dacă dumneavoastră aveţi vreo obiecţie dacă aş vrea s-o însoţesc?

Iulia rămase mută. Era, în adevăr, prea nostim-trebuie că visa. Jean Lynton dorea să o însoţească pe Genoveva la biserică! Genoveva între timp înaintase în hol: ea recunoscuse glasul tânărului.

— Jean, exclamă ea, cum ai ajuns aici? Genoveva era şi ea tot

atât de surprinsă, ca şi mama ei, de întorsătura bruscă a evenimentelor. Jean râse.

— O, e simplu! Eram sigur că vei merge la biserică astă-seară şi m-am gândit că mă vei autoriza, poate, să vin cu dumneata.

Deci era adevărat, constată Iulia pentru sine. Aceştia doi se cunoşteau.

— Genoveva, bombăni ea uşor, tu eşti o năzdrăvană! Nu mi-ai spus niciodată…

— Vă rog, nu blamaţi pe Genoveva, interveni imediat Jean. Ea nu s-a gândit să vă vorbească despre întâlnirea noastră, pentru că nu putea să ştie că voi veni aici astă-seară – este o idee care mi-a venit abia acum o jumătate de oră. Mergi la biserică, Genoveva, nu? adăugă el aruncând o privire involuntară pe şorţul tinerei fete.

Genoveva zâmbi.

— Adresează-te mai degrabă mamei mele, ea nu-mi dă voie să merg de câtva timp.

Doamna Deane nu prea se simţea în apele ei.

— Este din vina ta, Genoveva, exclamă ea repezită. Acum este cu totul altceva. Jean este foarte amabil, oferindu-se să te conducă la biserică şi mă gândesc că ar fi foarte nepoliticos să refuzi.

— Mama! exclamă Genoveva, nevenindu-i să creadă. Tu vrei să spui că pot să merg la sala de 96

adunare?

— Da, desigur, draga mea, zise cu amabilitate doamna Deane. Grăbeşte-te, altfel vei întârzia.

Genoveva n-aşteptă să repete a doua oară, iar în graba ei de a-şi scoate şorţul, s-a încurcat aşa de tare, că a acceptat ajutorul lui Jean, care sărise, galant, s-o ajute.

— Mulţumesc, zise ea zâmbind. Voi fi gata imediat.

Ea a urcat în camera ei, sărind peste trei trepte deodată şi apucă la repezeală pălăria şi mantoul. În sfârşit, putea să meargă iarăşi la adunare. Ce har din partea Domnului faţă de ea, gândi în sinea ei. Chiar în momentul când se gândea că nu mai poate rezista, El i-a dat izbăvirea. Făgăduinţa Lui era adevărată: „*fil nu îngăduie copiilor Săi să fie ispitiţi sau încercaţi peste puterile lor*”. După câteva minute, Genoveva era gata; dar înainte de a ieşi din cameră, a îngenuncheat lângă pat şi a înălţat către Dumnezeu o arzătoare rugăciune de recunoştinţă.

Ea a coborât punându-şi mănuşile, cu faţa strălucitoare. Chiar mama ei era satisfăcută.

— Vino, zise Jean nerăbdător. Să mergem. El a făcut un pas; admiraţia vădită care se citea în ochii săi a făcut-o pe Genoveva să roşească.

— Da, zise şi doamna Deane. Trebuie să vă grăbiţi, e aproape ora şapte. Şi cu un zâmbet mulţumitor, ea a închis uşa în urma lor.

CAPITOLUL 12

Jean

Genoveva avea impresia că picioarele n-o duceau destul de repede la sala de adunare. Totuşi abia ieşiţi din casă, Jean, luând-o de braţ, căută să-i frâneze graba.

— Opreşte-te o clipă, Genoveva, protestă el. Nu fugii chiar aşa. La drept vorbind, eu nu sunt dintre aceia care frecventează bisericile, dar firește, voi merge cu tine. Mă gândesc că putem să avem o mică conversaţie.

— O, da! Putem foarte bine să vorbim mergând pe drum. Genoveva încetini pasul. Dar n-aş vrea să ajungem prea târziu, ştii, e atâta vreme de când n-am mai fost la adunare.

El o privi întrebător.

— Sper că n-am făcut o gafă venind astă-seară, începu el. Mă gândeam că erai hotărâtă să mergi la biserică. N-am avut nici cea mai mică intenţie…

Genoveva îl încuraja cu un zâmbet.

— Dimpotrivă, mi-ai făcut un mare serviciu, cred că Domnul este Cel care te-a trimis.

— Toate acestea îmi par foarte misterioase, zise el cu curiozitate. Mi-ar plăcea să ştiu ce este.

Despre aceasta i se părea atât de uşor să vorbească cu Jean; astfel, în câteva fraze, Genoveva i-a povestit de ce refuzase să meargă la bal şi îi spuse de interzicerea părinţilor ei de a merge la adunare. 98

— Şi astfel, adunarea mi-a lipsit foarte mult. Iată pentru ce sunt mulţumită că ai venit astă-seară. Mama n-a îndrăznit să spună nu, când i-ai cerut voie. Ce bine!

Jean încruntă sprâncenele cu o mutră încurcată.

— Tu spui că ţi-a lipsit adunarea, Genoveva, şi fără îndoială este adevărat; dar nu poţi să spui că şi alte lucruri ţi-au lipsit? Nu pot să-mi închipui că o fată ca tine, renunţând la toate, se duce să se închidă cu o

ceată de bătrâni bărboşi şi nişte momâi vechi la o adunare de rugăciuni sau altceva de felul acesta. Nu mergi din când în când să dansezi? Nu doreşti niciodată?

— Nu, răspunse ea cu convingere, dar acesta este un lucru pe care nu poţi să-l înţelegi deloc, dacă nu cunoşti pe Hristos. El este Cel ce face deosebirea. Nu pot să-ţi explic, dar când El intră în viaţa ta, tu eşti o fiinţă deosebită. Biblia numeşte aceasta: a fi născut din nou.

El o urmărea de aproape: ochii şi faţa îi străluceau; dar învăluită şi cuprinsă în întregime de subiectul care o stăpânea, ea nu-şi dădea seama de interesul lui pentru ea. Era secretul farmecului ei, constată Jean. Cea mai mare parte dintre fetele pe care le întâlnise se îmbrăcau, vorbeau şi se purtau în aşa fel de a atrage atenţia asupra for, ceea ce sfârşea prin a deveni puţin obositoare. Genoveva era cu totul deosebită. Ea ajungea să se uite complet pe ea însăşi, căutând să fixeze privirile asupra Altcuiva; pentru Jean era o experienţă cu totul nouă de a auzi vorbindu-se despre Dumnezeu şi Hristos în termeni atât de apropiaţi şi personali şi nu putea să nu respecte pe Genoveva pentru convingerile sale.

— Mă tem că vorbeşti despre subiecte prea înalte pentru mine, zise el în sfârşit. Trebuie să reluăm conversaţia altă dată. Dar sunt peste măsură de mulţumit că te cunosc, Genoveva. Tu eşti cu totul deosebită de celelalte fete.

Ea râse pentru a-şi ascunde încurcătura.

— O! Vei vedea o mulţime ca mine în adunare, de asemenea şi băieţi. Mai cu seamă tinerii sunt aceia care vin acolo, sunt sigură că îţi vor plăcea. Dar numai eu sunt aceea care am luat tot timpul, adăugă ea, scuzându-se. Vorbeşte-mi acum de tine, Jean.

El ridică din umeri.

— O! Nu prea îmi place să vorbesc de mine, şi apoi nu e mare lucru de spus. De altfel mi se pare că nu reuşesc să mă stabilesc după întoarcerea mea din aviaţie. Am fost acolo, departe, timp de trei ani, în insulele Neerlandeze şi în cele învecinate.

— Şi îţi plăcea?

— Să-mi placă? repetă el cu un aer sălbatic. Mă gândesc că sub unele aspecte nu era rău; dar eram mai degrabă în locuri insalubre. Băştinaşii erau foarte buni cu noi. Am învăţat puţin limbajul lor, pentru că am stat printre ei.

— N-ai fost niciodată rănit? întrebă ea cu sfială.

— Nu. N-am suferit decât de uşoare tulburări de vedere; cred că era din pricina soarelui. Acum este în ordine, dar am avut noroc, adăugă el gânditor. Într-o zi, un avion japonez a lansat o bombă chiar în mijlocul nostru. Doi camarazi ai mei au fost făcuţi bucăţi şi eu m-am ales doar cu o zgârietură! Este extraordinar, nu ştiu cum am scăpat. Curat noroc! Asta-i tot.

Genoveva îl privi cu un aer grav.

— Aşa gândeşti, într-adevăr? întrebă ea. Nu ţi-a venit niciodată în minte că poate a fost intervenţia lui Dumnezeu? Poate ţi-a cruţat viaţa pentru un motiv deosebit.

Jean râse din toată inima.

— Nu! Tinerică domnişoară, te înşeli. Nu cred că Dumnezeu a avut timp de pierdut pentru mine. În tot cazul, niciodată n-am avut timp să mă ocup de El, în felul acesta. O! nu lua acest aer scandalizat, nu sunt un păgân, dar în război nu vezi rău lucrurile atroce şi aceasta nu prea te apropie de Dumnezeu. Dar se pare că vrei să ştii multe asupra acestor subiecte, adăugă el deodată. Spune-mi deci, pentru ce îngăduie Dumnezeu războaiele?

Genoveva a rămas gânditoare. Era o întrebare foarte dificilă pentru cineva atât de neexperimentat ca ea.

— De fapt, zise ea în sfârşit, cred că noi suntem aceia care atragem războaiele asupra noastră, dacă te gândeşti bine. Ar fi pace dacă toţi oamenii, pretutindeni, ar primi pe Domnul Hristos, nu-i aşa?

Jean nu părea dispus să discute problema sub acest aspect; el a făcut un efort pentru a schimba subiectul. Între timp au sosit la sală şi bucuria Genovevei îşi atinse culmea.

— Iat-o, exclamă ea, arătând o clădire discretă a cărei intrare dădea în stradă. Iată locul unde am găsit pe Domnul Hristos, dar mai degrabă aş vrea să spun, locul unde m-a găsit Domnul Hristos. Jean, sunt sigură că II vei iubi.

— Hm! Jean avea un aer îndoielnic. Totuşi el a urmat-o în timp ce ea urca în grabă treptele care duceau la uşa de intrare.

Mai repede decât ar fi avut timp să se exprime, o mulţime de amintiri au năvălit în gândul Genovevei: ea îşi reamintea seara când pentru prima dată a trecut pragul acesta cu Doreta, numai din întâmplare. Ah, nu! Ea ştia acum că Dumnezeu a fost Acela care, în harul şi în îndurarea Sa, a condus-o acolo, pentru ca să aibă parte de minunata mântuire oferită de Fiul Său Preaiubit. Ea auzea venind

dinăuntru glasul familiar al pastorului Ransome: el se ruga. Un tânăr ieşi în întâmpinarea lor cu o cântare în mână; era tot acela care le invitase să intre, pe ea şi pe Doreta…

— Cum! Genoveva! exclamă el plin de bucurie. Iarăşi în mijlocul nostru! Domnul fie binecuvântat!

Genoveva îi strânse mâna călduros.

— Da! Ce răspuns minunat din partea Domnului! zise ea cu ardoare. Iată unul dintre prietenii mei, Jean Lynton.

Tânărul cu cântarea îi ură bun venit cu cea mai mare cordialitate.

— Nu se putea să alegi o mai bună seară pentru a veni – este o adunare pentru tineri, lămuri el. Sunt sigur că vă veţi bucura.

Jean nu se compromise. La drept vorbind, se simţea destul de încurcat. Când el propusese Genovevei s-o însoţească la biserică, nu prevăzuse deloc că va întâlni un astfel de entuziasm. Mai degrabă el se hrănise cu gândul că va reuşi s-o convingă să nu meargă la nicio slujbă bisericească şi să petreacă seara cu el. Dar abia a văzut-o şi şi-a dat seama că trebuia să părăsească această idee.

— Practic, localul este plin, continuă vigilentul portar. Cred că au rămas câteva locuri în fund de tot, la pervazul uşii. Haidem acolo, e momentul.

Rugăciunea s-a terminat. El a întredeschis uşa ca ei să se poată strecura; Genoveva şi Jean alunecară în tăcere pe ultima bancă. Genoveva s-a recules într-o atitudine respectuoasă: ea ştia că Domnul era în acest loc. Jean privi cu curiozitate în jurul lui. Da, ceea ce spusese tipul de afară era adevărat, sala era plină şi erau mai cu seamă tineri. El crezuse că a merge la biserică era o trecere de timp pentru oamenii în vârstă, dar era lucru vădit că veneau şi tinerii, cel puţin de câteva ori. El aruncă o privire la ceas. Trecuse bine de ora şapte. Ei au lipsit deci o bună parte din slujbă şi chiar dacă pastorul vorbea o jumătate de oră sau mai mult, totul avea să se termine înainte de ora opt şi jumătate… Jean se instala cât mai bine pe locul său, care, observă el, putea să fie conceput după un model mai confortabil; pe urmă începu să mediteze la atracţia tinerei fete aşezată alături de el. Era ciudat că se simţea atras de această fată, deşi a întâlnit altă dată atâtea altele ale căror gusturi şi interese corespundeau cu ale lui – căci în ceea ce priveşte plăcerile şi distracţiile, Genoveva era atât de departe de el, ca răsăritul de apus. Cu toate că el nu împărtăşea în nicio măsură

înclinările ei, el simţea o reală plăcere în tovărăşia ei. Desigur, pentru nicio altă fată n-ar fi fost gata să suporte încercarea unui serviciu religios, şi aceasta cu singurul scop de a sta cu ea o oră sau mai mult; la drept vorbind, el nu cunoştea nicio altă fată pentru care era necesar un astfel de lucru. El se întreba care erau sentimentele Genovevei în privinţa lui.

Genoveva părea că uitase cu totul de prezenţa lui Jean Lynton. Inima ei plutea în bucuria părtăşiei creştine regăsită şi sufletul însetat sorbea fiecare din cuvintele predicatorului. Din momentul din care pastorul s-a ridicat, Genoveva nu-l mai slăbise cu privirea. El vorbea cu aceeaşi notă de convingere, cu acelaşi ton stăruitor ca în seara când îl auzise pentru prima dată. Solia lui era din a doua carte a lui Samuel de la capitolul 18, întrebarea regelui David în privinţa fiului său Absalom: „*Tânărul Absalom este bine, sănătos*?" În câteva cuvinte, el a situat textul în cadrul istoric; pe urmă, într-un fel direct, obişnuit, a scos aplicarea.

— *Este pace pentru tânăr*? întrebă el provocator şi-n sincer. *Este pace pentru tânăra fată*? *Căci această întrebare trebuie să ve-o punem vouă, fetelor tinere, ca şi tinerilor băieţi. Este pace pentru tânărul care caută astăzi să înfrunte viaţa prin propriile sale puteri, cu bucurie*? *Este pace pentru tânărul care se lansează în toate greutăţile vieţii, cu ispitele şi cursele sale, fără o putere mai presus de el pentru a-l călăuzi şi a-l îndrepta*? *Voi ştiţi răspunsul tot aşa de bine ca şi mine. Aţi văzut destui oameni naufragiind cu privire la viaţa lor; aţi avut voi înşivă prea multe înfrângeri. Permiteţi-mi să vă spun că nu este pace pentru niciun tânăr băiat, pentru nicio fată tânără care merge în viaţă fără Iisus Hristos*. Ce vă *veţi face*? *Viaţa voastră, este ea salvată*? *Este pace pentru sufletul vostru*? *Puteţi să vă înşelaţi pe voi înşivă şi să gândiţi că sunteţi în perfectă siguranţă în această viaţă, dar ce este cu veşnicia*? *Presupun că nimeni în această sală n-ar îndrăzni să pretindă că este fără păcat; ori Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că plata păcatului este moartea. Este pace pentru voi*? *Sunteţi voi izbăviţi de mânia lui Dumnezeu care se va abate peste fiii neascultării*? *… Izbăviţi de judecata pe care Dumnezeu, în dreptatea Sa, o va face asupra păcatului şi a răului*? *Bărbaţii, femeile – au căutat să găsească locuri de scăpare pentru sufletele lor, dar nu este nicio siguranţă pentru cel ce spune că are o religie. Numai în Hristos veţi găsi odihnă pentru sufletul vostru. El este scăparea noastră, pentru că El a purtat pentru noi mânia şi judecata lui Dumnezeu; doar dacă suntem*

în Hristos avem pace pentru noi.

Predicatorul cerceta1 cu privirea pătrunzătoare mulţimea fetelor dinaintea lui, ca şi cum ar fi vrut să descopere pe aceia cărora le-ar fi fost destinată solia lui, în chip deosebit.

— *Tinerel strigă el terminând*, *este pace pentru tine sau eşti încă în păcatele tale*? *Ai venit să te aşezi la adăpostul sângelui răscumpărător al Domnului Iisus Hristos*, *al acestui sânge care a fost vărsat pentru tine la crucea de pe Golgota*? *Primeşte pe Iisus Hristos şi vei fi mântuit pentru timp şi veşnicie*. *Nu vrei să-L primeşti acum*? *Este cineva astă-seară*, *aici*, *care vrea să spună*:

„Stăpânul meu blând şi duios.
Fărădelegea mea Tu ai purtat
Şi acum, *vin ca un păcătos*.
Să-ţi mulţumesc că m-ai iertat.
Eram pierdut în drumul meu.
Dar m-ai chemat la Tine
Şi m-ai primit, *prin harul Tău*.
Dându-ţi Tu viaţa pentru mine!"

Nu poţi să-ţi permiţi a amâna pentru mai târziu. *Cine vrea să vină acum*?

Un tânăr din mijlocul sălii se ridică.

— Eu! zise el cu o voce care făcu să tresară toată asistenţa.

Genoveva, cu ochii mari, se ridică pe bancă. Faţa ei exprima în acelaşi timp uimirea şi bucuria.

— O! Jean! şopti ea. Este fratele meu, Filip!

CAPITOLUL 13

După adunare

După terminarea slujbei, când auditoriul începea să se împrăştie, Genoveva căută să-şi croiască o trecere spre estrada unde aştepta Filip. La fiecare pas ea era oprită de persoane care o cunoşteau şi doreau să-şi exprime bucuria lor de a o revedea. Jean mergea tăcut în urma ei. Genoveva era atât de înflăcărată, încât de cele mai multe ori uita să-l prezinte, iar el părea destul de încurcat de această mulţime.

— O, Filip! Ea a ajuns lângă fratele ei şi într-un fericit elan îl îmbrăţişa. Sunt atât de fericită!

Filip deschise ochii mari. Sora lui era, în adevăr, ultima persoană pe care se aştepta s-o vadă.

— Genoveva! Ce faci tu aici? Credeam… El îi privea uimit.

— Este Jean, începu Genoveva, în chip de lămurire. El a venit să mă ia să mă ducă la biserică astă-seară şi astfel am putut să vin. Sunt aşa de bucuroasă că am fost aici, Filip.

— Trebuia să fac aşa, zise el calm; părea că are ceva nou în glas, o notă de hotărâre, de gravitate.

Genoveva aprobă. Ea înţelegea perfect şi Filip ştia asta; cuvintele erau de prisos.

— Te întorci acasă cu noi? întrebă ea în sfârşit.

— Mulţumesc Genoveva, dar aş vrea să mai stau de vorbă despre toate aceste lucruri cu pastorul. Voi veni mai târziu.

— Bine; noi plecăm acum. Am promis mamei să aduc pe Jean la cină şi presupun că ea ne aşteaptă. Am să te văd mai târziu, Filip.

Cei doi tineri se aflau, în sfârşit, în stradă; aerul proaspăt şi răcoros a readus-o brusc pe Genoveva la realitate. Şi când Jean a luat-o de braţ, ea avu deodată conştienta prezenţei lui; ea a fost atât de absorbită de Filip, încât aproape îl uitase.

— Sper că n-am fost prea nepoliticoasă cu tine astă-seară, Jean, începu ea. Dar a fost aşa o surpriză să-l văd pe Filip aici. O, ce minunat că el a primit pe Iisus Hristos! Spune-mi, Jean, nu te-ai gândit la predică?

Jean o privea cu un aer jenat.

— Preferi să fiu sincer sau politicos? zise el cu o grimasă.

— Dacă poţi, amândouă, zise Genoveva râzând; dar mi-ar plăcea să ştiu exact ce gândeşti. Spune.

— Nu neg că acest tip ştie să vorbească, dar după părerea mea, face multe întorsături pentru nimic.

— O, Jean! Cum poţi să spui aşa ceva? protestă Genoveva. Nu este destul de important să ştii în ce stare te afli înaintea lui Dumnezeu? Nu te îngrijorezi de locul unde îţi vei petrece veşnicia?

— Presupun că da, admise el, dar nu e mare lucru de făcut, la urma urmei, decât să duci o viaţă corecta atâta timp cât eşti pe pământ şi să nădăjduieşti că dincolo este mai bine. Iată filosofia mea!

— Te gândeşti totuşi că binele pe care ai putea să-l faci ar fi de ajuns în ochii lui Dumnezeu, nu-i aşa? Biblia ne spune că noi nu suntem mântuiţi pe temeiul faptelor bune pe care le-am făcut. Jean, dacă depinzi de faptele tale bune pentru mântuire, eşti pe un teren foarte instabil. El râse.

— Nu-ţimai face gânduri în privinţa mea, totul va fi foarte bine.

Sunt sigur că va fi de ajuns să fac doar un mic semn amical acestui bătrân Sfântu-Petru, pentru ca el să-mi deschidă porţile de mărgăritarsi dacă nu va vrea – ei bine, voi fă cel puţin la căldură în locul celălalt, adăugă el glumind.

Genoveva nu râse.

— Mi-ar plăcea să nu glumeşti cu aceste lucruri, zise ea grav. Pentru mine este ca şi cum cineva şi-ar bate joc de Dumnezeu.

— Îmi pare rău, Genoveva, reluă el cu seriozitate. N-am avut intenţia să te rănesc în sentimentele tale. Dar în chip cinstit vorbind, nu văd pentru cem-aş îngrijora! Părinţii mei sunt nişte obişnuiţi ai bisericii şi eu însumi am fost regulat până în momentul înrolării în armată. Ţinând seama cum stau lucrurile, socotesc că nu stau tocmai rău, în comparaţie cu unii care îşi risipesc viaţa. Nu pretind că sunt desăvârşit, dar pot privi în faţă pe orice om cinstit.

Genoveva nu ştia ce să răspundă. Era evident că Jean n-avea nici cel mai mic simţământ al vinovăţiei personale. Ea se simţea atât de nevrednică în faţa lui Dumnezeu, încât se mira cum putea cineva să se laude cu propria sa bunătate. Desigur, dacă nu se simţea păcătos, cum putea să aibă nevoie de un Mântuitor? Ea se ruga în inima ei ca Jean să fie adus să-şi vadă adevărata stare în faţa lui Dumnezeu.

— Se pare că tu nu te vezi că eşti păcătos, zise ea după o tăcere.

— Ei bine! în tot cazul, nu aşa de rău cum spune pastorul Ransome, observă el cu un aer satisfăcut. Dar ascultă, Genoveva, să nu mai discutăm despre toate acestea. Sunt cu totul dispus să merg cu tine la biserică, dacă tu doreşti. Nu putem să fim prieteni? Faţa sa era aproape de tot de aceea a tinerei fete; Genoveva a căutat să se depărteze.

— Mă tem că în felul acesta nu se poate, zise ea gânditoare. Interesele noastre sunt prea deosebite. Lucrurile care îţi plac ţie pe mine nu mă tentează, iar acelea care mă atrag pe mine, ţie nu-ţi spun nimic.

— Dar eu nu sântădificil, se grăbi el să spună. Voi face tot ce vei voi. În fond nu sunt atât de înflăcărat după serate şi baluri, dar când cineva nu are ceva mai bun de făcut, îşi petrece timpul în felul acesta. Dacă vrei să ştii, în realitate te doresc pe tine, adăugă el în felul lui direct.

Genoveva roşi fără voia ei.

— Bun! dacă tu vezi lucrurile astfel…

Între timp au ajuns acasă. Genoveva s-a oprit o clipă în faţa uşii.

— Jean, te rog să fii drăguţ să nu vorbeşti despre Filip. Cred că preferă să istorisească el însuşi.

Jean a acceptat cu bunăvoinţă. Când au intrat, au găsit cina gata; şi pentru prima dată, Genoveva stătea pe divan, în timp ce mama ei servea ceştile cu ceai; toate ofertele de serviciu ale Genovevei au fost respinse.

Iulia era mai însufleţită ca de obicei.

— Ce gândeşti despre slujbă, Jean? întrebă ea puţin îngrijorată.

El zâmbi.

— Este greu să judeci după o singură impresie, doamnă Deane. Cred că trebuie să merg de câteva ori cu Genoveva înainte de a-mi forma o părere.

Iulia era radioasă. Temerile sale s-au potolit. Se pare că Genoveva nu speriase pe tânăr cu toate ciudatele sale noţiuni religioase.

— Ştii, Jean, trebuie neapărat să o invit pe mama dumitale într-o după-amiază, să luăm o ceaşcă de ceai, zise ea cu amabilitate. De multă vreme intenţionam s-o fac. Am să-i telefonez săptămâna aceasta.

— Fumezi? Anton Deane întinse lui Jean cutia sa de ţigări. Era un om care vorbea rar, dar când oferea o ţigară unui musafir, era un semn sigur că acesta era agreat.

— Mulţumesc, domnule Deane. Jean a luat o ţigară, dar Genoveva remarcă, nu fără o oarecare satisfacţie, că el nu a aprins-o. Şi după o oră şi ceva, când se ridică să plece, el ţinea încă în mână ţigara, tot aşa cum a luat-o.

Genoveva se simţea obosită; ea se scuză în curând şi se sui în camera ei. După puţin timp, auzi pe Filip întorcându-se. El nu s-a oprit mult timp în salon; după câteva minute el era pe scară, pe urmă ciocăni uşor la uşa surorii sale.

— Intră, zise ea încetişor, şi Filip a apărut.

— Te deranjez, dacă aş vrea să stăm puţin de vorbă? întrebă el aşezându-se în poziţia favorită, la piciorul patului. Pentru moment nu mi-e somn.

— Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere, zise cu vioiciune Genoveva. O, Filip, parcă nu-mi vine să cred că este adevărat! Totuşi era adevărat; expresia feţei lui Filip o arăta fără mei o îndoială. A urmat o III scurtă tăcere, apoi Filip a început să vorbească liniştit, cu

convingere; şi cuvintele lui au înduioşat inima Genovevei.

— Este ciudat, Genet, dar predica de astă-seară a fost pregătită pentru mine. Nu pot să-ţi spun cum m-am simţit când mergeam la adunare. În fond, îmi era teamă. Ştiam că odată trebuie să întâlnesc pe Dumnezeu şi nu eram gata. Pe urmă mi-a venit un gând groaznic: dacă trebuia să întâlnesc pe Dumnezeu în noaptea aceasta? N-aveam nevoie de un pastor pentru a-mi spune… ştiam, fără cea mai mică şovăire, că sufletul meu ar fi fost în iad, dacă muream în noaptea aceasta. El îşi frământa mâinile, fără să vrea, la reamintirea intensităţii conflictului său spiritual.

— Mi-am amintit de ceea ce mi-ai spus tu cu privire la sala de adunare şi m-am dus acolo pentru a găsi odihna sufletului meu. Şi am găsit-o, zise el simplu. În timp ce pastorul vorbea, am văzut pe Hristos tot aşa de limpede cum te văd pe tine şi L-am auzit chemându-mă tot aşa de clar cum mă auzi tu pe mine în clipa aceasta. Am început atunci să înţeleg că nu aveam să mă tem de nimic, dacă mă încredeam în El, că El a luat locul meu de păcătos când a murit pe cruce pentru a mă mântui. Şi L-am primit ca pe Mântuitorul meu.

Ochii Genovevei pluteau în lacrimi.

— O, Filip, dacă ai şti cât m-am rugat pentru tine! zise ea emoţionată.

— Tu eşti minunată. Nu voi putea niciodată să-ţi mulţumesc îndeajuns, surioară. Este curios, dar lumea întreagă pare să se fi schimbat în noaptea aceasta. Totul este altfel; totuşi, în realitate, eu sunt 112

cel care m-am schimbat. Acum am un scop în viaţă, Genoveva, tu nici nu bănuieşti!…

— Ce? întrebă ea cu curiozitate.

El a păstrat un moment de tăcere înainte de a răspunde cu un glas grav:

— Vreau să devin misionar.

— Misionar? Genoveva rămase cu gura căscată de mirare. Dar, Filip, cum ştii tu?

Părea că nu auzise întrebarea ei. Genoveva îl privea stăruitor; ea avea în faţa ei un Filip deosebit de tânărul pe care îl cunoscuse totdeauna. El îşi pierduse nestatornicia juvenilă, era aproape un adult. Faţa îi era palidă, dar hotărâtă şi ochii lui aveau o expresie depărtată; el părea pierdut în contemplarea împărăţiilor nesfârşite ale veşniciei,

dincolo de marginile strâmte ale camerei în care erau.

— Cred că acea carte, pe care mi-ai împrumutat-o, m-a făcut să mă gândesc la aceasta. C.T. Studd era un om remarcabil, fără îndoială.

— El avea o credinţă mare.

— Da. Îmi place pasajul unde se spune: „Dacă Iisus Hristos, care este Dumnezeu, a murit pentru mine, nicio jertfă pentru El nu poate fi prea mare pentru mine". Aceste cuvinte m-au impresionat. Şi astă-seară, când am înţeles că El a murit pentru mine şi când L-am primit ca Mântuitor al meu, L-am auzit spunându-mi: „Nu vrei tu să mergi să vorbeşti şi altora?" Şi l-am răspuns: „Da, Doamne, şi cum aş putea să fac altfel?"

Obrajii Genovevei ardeau ca focul.

— O, Filip, este minunat că El te-a chemat astfel! Unde vei merge?

— El nu mi-a spus unde. El voia să merg, locul nu contează. Voi merge, nu importă unde, cu El.

Nu erau cuvinte goale; ele au fost rostite cu siguranţa aceluia care, după ce a făcut marele pas iniţial al credinţei, a pus picioarele pe stânca solidă a credincioşiei veşnice a lui Dumnezeu.

— Am vorbit despre aceasta cu pastorul Ransome şi am văzut ce am de făcut, voi studia medicina şi voi pleca în calitate de medic misionar.

— Aceasta îţi va lua mult timp şi te va costa scump, remarcă Genoveva cu îndoială.

— Este adevărat, dar voi lupta din greu. Sunt şi burse, tu ştii. Anul acesta am pierdut în zadar timpul la şcoală, dar am să-l recâştig.

— Filip, mă gândesc că tu eşti minunat! exclamă Genoveva cu o admiraţie vădită. Tu ai înaintat deja cu un pas înaintea mea! Tu ştii câte am făcut încercând să meargă totul bine în casă, încât n-am avut nici cel mai mic gând pentru sărmanii păgâni din alte ţări. Tu mă faci să mă ruşinez de mine.

y

— Nu e nevoie, Genet! Tu faci aici o lucrare minunată. Dacă tu n-ai fi fost aici, eu n-aş fi cunoscut niciodată pe Hristos, vezi tu! Este poate felul lui Dumnezeu de a lucra astfel. Mă gândesc că El nu ne vrea pe toţi în acelaşi loc.

— Poate că tu ai dreptate, zise ea gânditoare. îl privea pe Filip gândindu-se la ce-i va aduce viitorul ca încercări şi greutăţi pentru

ascultarea chemării Sale. Pe urmă se gândi la familia care era încă strânsă jos, în salon. Ea ştia că tatăl ei avea ambiţii pentru Filip.

— Tu ai…? întrebă ea.

— Nu, răspunse el, luând-o înaintea gândului ei. 114

N-am spus nimic tatălui şi mamei; le voi spune mâine. N-am să le ascund, Genoveva, dar nu vreau să discut în seara aceasta. M-am gândit că mi-ar plăcea să închei seara cu tine. Vreau să păstrez amintirea acestei seri totdeauna exact aşa.

— Ai avut o idee bună, Filip. Îmi voi aminti şi eu totdeauna, adăugă ea încetişor. Dar aş vrea să-ţi mai spun că, orice ai întâmpina, versetul 37 de la Romani 8 este totdeauna adevărat.

— Ce spune? întrebă el.

— *„În toate aceste lucruri, noi suntem mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit"*, cită ea cu aşa convingere, încât trebuia să rămână săpate pentru totdeauna în duhul şi inima tânărului băiat.

— Îmi voi aminti, zise el încetişor. Genoveva se ridică.

— Filip, m-am gândit… am putea să ne rugăm împreună înainte de a pleca. Sunt atâtea lucruri pentru care trebuie să-l mulţumim, nu-i aşa?

El a venit alături de ea şi a luat-o de mină.

— Doresc, zise el cu o voce înăbuşită.

Ei au îngenuncheat împreună şi Duhul Sfânt, care mijloceşte El însuşi pentru copiii lui Dumnezeu, a luat rugăciunile lor şovăitoare pentru a le înfăţişa la Scaunul harului. În seara aceasta totul este bine, dar mâine?

Intuitiv, ei au simţit că harul care lucrase izbă

y!

virea în seara aceasta va fi suficient pentru a doua zi şi în această încredere, le-a fost dat să-şi poată înfăţişa viitorul cu bucurie.

CAPITOLUL 14

Tată şi fiu

— Tată, aş vrea să-ţi vorbesc, dacă îmi acorzi câteva minute.

Filip tocmai îşi închisese servieta; el privea pe tatăl său, aşezat de cealaltă parte a mesei, bând a doua ceaşcă de cafea cu o plăcere vădită.

— Bine, băiatule. Începe îndată dacă vrei. De fapt Anton Deane era preocupat puţin de viitorul celui mai tânăr fiu al său şi dorea să

pună lucrurile în rânduială cu el. Notele de la sfârşitul anului nu au fost atât de bune cum sperase. El avea toate posibilităţile în toate ramurile, este adevărat, dar profesorul socotea că poate mai mult. Anton voia să încerce să convingă pe fiul său de importanţa cu care pornea, dacă dorea să ajungă în vârful ierarhiei. Căci Anton Deane hotărâse ca fiul său să atingă culmea. Nu degeaba Iulia spunea că Filip albise părul tatălui său. Nici de Roger nu prea era mândru: acest tânăr reuşise foarte bine în felul lui; totuşi el simţea că aroganţa şi mulţumirea de sine a primului născut, care trebuia să fie urmaşul său, mergea fără îndoială în faţa unei căderi; şi când Roger devenea prea nesuferit, el îi prezicea că aceasta se va produce în curând. Filip era altfel. El ştia că acest băiat avea aptitudini mai înalte decât mijloacele şi că poseda îndeajuns puterea de caracter şi stăruinţa încăpăţânată, pentru a-şi face drum în lume. El avea 116

ambiţii pentru Filip.

— Aş prefera să fii singur. Aş vrea să pun în ordine unele lucruri cu tine.

— Sfat secret? strecură Roger, totdeauna gata să adauge un cuvânt. De fapt, de când tachinările sale şi-au pierdut efectul asupra Genovevei, acum se îndreptau asupra fratelui mai mic. Nouă ne place dramaticul, nouă ăstora, colegii, nu-i aşa?

— Bine! azvârli vorba mama sa, pe un ton mişcător. Sper că vei avea amai mult de spus decât dacă suntem toţi împreună. În timpul mesei, abia dacă ai rostit două cuvinte, Filip. Vei face mai bine să te supraveghezi, altfel vei ajunge un băiat bătrân, morocănos, mai înainte de a-ţi da seama.

Genoveva se simţea ispitită să-i ia apărarea, dar socoti că e mai prudent să tacă. Ea era sigură că el prefera să ducă singur bătălia şi în acest moment avea prea multe lucruri în mintea ei pentru a se arunca într-o discuţie zadarnică, aşa că schimbă cu dibăcie subiectul.

— O, mama, era să uit!… Mi-a telefonat Jean azi-dimineaţă la birou; a zis că va veni astă-seară la ora şapte şi jumătate ca să mă conducă la studiul biblic. Presupun că este în ordine?

— Fireşte! răspunse mama sa. Ah! Acest Jean, ce băiat simpatic! Dacă vrei să ştii părerea mea, dragă Genoveva, el arde de dragul tău! Sper că tu te porţi cu el cum se cuvine. Nu-i impune prea multe servicii religioase, ai să-l îmbolnăveşti, să ştii!

Genoveva zâmbi.

— Nu te îngrijora, mamă; noi ne înţelegem foarte bine. Trebuie să termin cu vesela, altfel el o să fie aici înainte de a fi eu gata.

Trecând de la vorbă la fapte, ea s-a ridicat de la masă şi a făcut ordine rapid.

— Bine! Haide în biroul meu, flăcăiaşule, zise Anton luându-şi chibriturile. Dacă ai ceva pe conştiinţă, să te descarci cât mai repede.

Filip s-a ridicat. Înainte de a ieşi, a întors uşor capul spre Genoveva şi au schimbat o privire de simpatie. Sora lui se va ruga pentru el, ştia bine. Filip şi-a urmat tatăl în birou şi a închis uşa după el. Anton s-a instalat în fotoliul său favoratil şi îşi privea fiul cu curiozitate.

— Ei?

Filip, aplecat pe braţul unui scaun, în faţa tatălui său, manifesta semne de nervozitate.

— Am să-ţi spun unele lucruri, tată, şi vreau s-o iau de la început. Ieri seară am fost la biserică, la sala de adunare unde merge Genoveva, şi mi s-a întâmplat ceva.

— Hm! făcu Anton cu suspiciune. Nu cumva vrei să spui că au reuşit să te vrăjească?

Filip clătină din cap.

— Nu, nu este aşa, zise el calm. De fapt mă gândeam de multă vreme la lucrul acesta şi noaptea trecută am ajuns la o hotărâre. Tată, vreau să-ţi spun că ieri seară, la această adunare, m-am hotărât pentru Hristos.

— Ce? Anton Deane aproape sări din fotoliu. Trebuie să fii nebun, Filip! Cred că ţi-ai pierdut mintea.

— Nu, tată, dimpotrivă, cred că este cel mai cuminte lucru pe care l-am făcut vreodată.

Anton lăsă capul pe spate şi râse fără bucurie.

— Haidade! Ia te uită ce istorie, aruncă el pe un ton de batjocură usturătoare. Să ne închipuim scena; prins în jocul „frecventărilor bisericii”! În viitor trebuie să-ţi cumpăr o robă şi tot echipamentul!

Muşcătoarele lui cuvinte au făcut pe tânărul băiat să roşească.

— Tu nu ştii cât costă să te hotărăşti pentru Hristos, altfel n-ai vorbi aşa. Aceasta nu este pentru un laş.

Ceva din expresia hotărâtă a lui Filip opri poate pe Anton, căci au trecut minute lungi de tăcere înainte de a vorbi iarăşi.

— Şi ce intenţionezi să faci? A merge la biserică şi a cânta

cântări creştineşti tot restul vieţii, presupun, şi a aştepta să primeşti o cununa în cer, după ce mori, etc.

— Nu, desigur. Ceea ce vreau să-ţi spun, tată, este că vreau să devin misionar.

— Să devii, ce? Anton Deane, care tocmai voia să aprindă o ţigară, a rămas ca pietrificat, până ce flacăra i-a atins degetele şi el aruncă chibritul. Repetă!

— Doresc să fiu misionar, spuse iarăşi calm Filip. Hristos m-a chemat la această lucrare; trebuie să merg.

Ochii tatălui se micşorară şi o expresie urâtă a trecut pe faţa lui.

— Încă unul din aceşti nebuni orbi, zise el cu dispreţ. Cine s-ar fi putut gândi că apelul: „*Mergeţi în toată lumea şi predicaţi Evanghelia la orice făptură*", era pentru zilele noastre, pentru generaţia noastră?

A fost rândul lui Filip să fie surprins.

— Se pare că tu cunoşti ceva din Biblie, remarcă el rapid.

— Ei şi? zise tatăl lui, supraveghindu-se; apoi deodată, lăsând la o parte orice prudenţă, el zise: da, aceasta te va surprinde, poate, dar să ştii că atunci când eram de vârsta ta, cunoşteam mai bine Biblia decât vei reuşi tu, probabil, s-o faci în zece ani de acum înainte. Şi mai ştiu încă destul din ea pentru a combate fiecare din argumentele tale.

— Deci tu nu crezi Biblia? întrebă Filip fixând asupra lui o privire pătrunzătoare.

— Desigur că nu! Am părăsit totul de multă vreme, a fost răspunsul său tranşant. Nu este nimic în ea pentru un om care vrea să-şi croiască un drum în lume; tu însuti vei descoperi lucrul acesta, mai curând sau mai târziu.

A urmat o scurtă tăcere. Filip vedea pe tatăl său într-o lumină deosebită. Niciodată mai înainte nu-l auzise vorbind astfel; nici măcar nu şi-ar fi închipuit că a fost aşa familiarizat cu Biblia. Ce ascundea el de atâţia ani sub aspectul lui posac şi rezervat?

— Am reuşit în lume din momentul în care am lăsat Biblia şi religia, urmă el, ca şi cum ar fi vrut să se justifice în ochii fiului său. Am avut tot ce-am dorit, n-am făcut un târg rău.

— Şi n-ai regretat niciodată hotărârea ta? întrebă Filip aţintindu-şi privirea pe fata lui.

— Nu, de ce aş fi regretat? şi cu un efort pentru a relua ofensiva, continuă: şi ce gândeşti să faci pentru a realiza proiectele tale smintite?

— Ei bine, tată, am intenţia să studiez medicina, pe urmă voi pleca în slujba de misionar medic!

Tatăl lui îşi strânse buzele.

— Tu ştii, fără îndoială, că trebuie bani pentru 120

studii de medicină! Şi mă gândesc că tu aştepţi să le plătesc eu.

Filip clătină din cap.

— Nu, zise el cu un ton hotărât. Nu-ţi cer să mă ajuţi! Mă voi descurca singur.

— Cum?

— Sunt burse. Anton mormăi.

— Hm, da! Judecând după notele acestui trimestru, trebuie să munceşti mai sârguincios, tinere.

Filip îşi muşcă buzele.

— Ştiu' că n-am făcut ceea ce puteam face şi-mi pare rău. Dar acum totul s-a schimbat. Am un scop în viaţă şi, cu ajutorul lui Dumnezeu, voi reuşi.

Anton Deane examina cu atenţie susţinută pe fiul său prin norul de fum al ţigării. Ceva în glasul tânărului băiat îl impresiona; trăsăturile hotărâte ale gurii arătau în chip vădit că noul elan de care era însufleţit nu se datora unei simple emoţii trecătoare. Văzând că nu câştigase nicio influenţă asupra fiului său, Anton schimbă tactica cu dibăcie.

— Ascultă-mă, băiatul meu, începu el cu un lăudabil efort de a părea calm şi grav. În realitate n-am nicio obiecţie ca tu să faci medicina. Voi fi chiar foarte mândru ca fiul meu să aibă o placă purtând numele său pe strada vlollins. Cred că tu eşti foarte hotărât să faci aceste studii. Bine, să fim raţionali: eu sunt gata să plătesc toate cheltuielile tale, să sprijin toate nevoile tale pe tot timpul cât durează studiile şi să-ţi dau cu largheţe banii de buzunar, astfel încât să faci şi economii, însă cu o condiţie: să-mi promiţi că nu te vei angaja niciodată misionar.

Răspunsul lui Filip ţâşni fără cea mai mică urmă de şovăire.

— Mulţumesc foarte mult, tată, dar tu nu înţelegi. Pentru că sunt chemat a fi misionar, de aceea doresc să devin medic, vezi tu?

— Atunci nu vei primi niciun ban de la mine, tăie scurt tatăl său. Totul s-a sfârşit între noi.

Filip se ridică.

— Presupun că nu mai este nimic de spus. Ştim exact unde

suntem.

Anton îl privi: el stătea acolo, în faţa lui, tânăr, mare, drept; un băiat cu care puteai să te mândreşti, îşi zise el; un băiat care ar ajunge departe. Ei au fost totdeauna buni tovarăşi, el şi Filip, dar acum îi despărţea o prăpastie. Is-a părut deodată că toate aceste ambiţii, toate nădejdile sale, cele mai scumpe, s-au prăbuşit la picioarele sale. Umerii i s-au lăsat mai jos şi, cu aerul obosit, abătut, îşi lăsă capul în palme.

— Mă gândesc că tatăl tău nu mai contează prea mult pentru tine, zise el cu voce scăzută.

Ceva din glasul lui a mişcat inima lui Filip. Tatăl său lăsase să-i cadă masca de nepăsare şi dispreţ; el nu mai era decât un om zdrobit, dezamăgit. Filip şi-a dat seama ce mult interes purta tatăl său viitorului lui. Avea el dreptul să-l dezamăgească astfel? El şovăi o clipă. El putea să suporte totul: împotrivirea, batjocura, pedeapsa, dar să nu vadă pe tatăl său în această stare… El era încă atât de tânăr şi hotărârea pe care o luase era atât de importantă. Fruntea i s-a acoperit de sudoare; el strânse pumnii până i-au intrat unghiile în carne. Ce trebuia să-l stăpânească? Dorinţele tatălui sau porunca Domnul22

lui Hristos? Mai târziu, când îşi reamintea evenimentele din seara aceea memorabilă, el nu putea să-şi dea seama cum îi dăduse Dumnezeu biruinţa; dar totodată a păstrat convingerea că acolo, aproape de tot, Genoveva, în genunchi, se ruga pentru el ca să nu fie înfrântă credinţa sa.

— Tată, am primit o chemare şi trebuie să ascult. Tu nu ai vrea ca eu să lucrez altfel, nu-i aşa?

N-a venit niciun răspuns. Filip şovăi o clipă, apoi întorcându-se, el părăsi camera, închizând uşa în urma lui. Anton Deane rămase singur. Filip a spus după aceea surorii lui:

— Trebuie să ne rugăm pentru tata, Genoveva. Cred că el a iubit pe Domnul altă dată. Acum nu-L mai iubeşte; dar nu cred că în fond este fericit. N-ar fi ceva minunat dacă ar ajunge să cunoască şi el pe Domnul Hristos ca Mântuitor al său?

— O, Filip! strigă vioi Genoveva. Da, să ne rugăm pentru el şi să stăruim până ce Domnul va răspunde la rugăciunile noastre. Tata va fi greu de câştigat, dar nimic nu este cu neputinţă pentru Dumnezeu.

— Sunt încredinţat! zise Filip.

— Şi, Filip, zise Genoveva abia şoptind, vrei tu să ne rugăm şi pentru Jean? Este un băiat atât de amabil şi îl iubesc mult de tot.

Singurul lucru care-i lipseşte este că nu e credincios şi se pare că nu simte nici cea mai mică nevoie de Hristos.

El dădu din cap cu înţelegere.

— Mă gândeam că aceasta are mare importanţă pentru tine, răspunse el. Tu poţi conta pe mine, surioară. Noi ne vom uni la rugăciune.

Şi ei s-au rugat…

CAPITOLUL 15

Încă o întrevedere

— Alo! Doreta! Genoveva cobora pe strada Co-llins pentru a merge la birou, când s-a întâlnit faţă în faţă cu vechea ei prietenă. Ce bine îmi pare că te văd!

— Eu nu pot să spun tot aşa. Doreta o privea cu răceală.

Surprinsă de această vădită ostilitate, Genoveva spuse:

— Dar, Doreta, ce este cu tine?

— Mă mir că îndrăzneşti să te uiţi în faţa mea, continuă tânăra fată cu o indignare crescândă. Dar, în adevăr, acesta-i felul de a lucra al vostru, al creştinilor. Am înţeles totul, te asigur.

— Doreta, ripostă brusc Genoveva, explică-te, te rog. N-am nici cea mai mică idee despre ce este vorba.

— O! Nu? Ia te uită, mergi pe la spate, îmi răpeşti pe cel mai bun prieten al meu şi pe urmă pretinzi că nu ştii despre ce este vorba?

Genoveva izbucni în râs.

— O, Doreta! Nu fi caraghioasă. Eu nu ţi-am luat prietenul tău; presupun că vorbeşti de Jean.

— Nu mă aşteptam la un astfel de lucru din partea ta, Genoveva. Dar aceasta arată cum nu poţi să te încrezi în cea mai bună prietenă. Noi ne simţeam aşa de bine împreună, eu şi el, până în momentul 124

când tu m-ai eclipsat.

Genoveva ar fi putut să-i spună ceea ce gândea Jean cu adevărat despre ea, dar se abţinu. Ea a căutat mai degrabă să clarifice situaţia în ceea ce o privea pe ea.

— Adevărat, Doreta, nu pot face nimic în privinţa aceasta. S-a întâmplat că l-am întâlnit fără să mă gândesc; şi dacă el preferă să mă însoţească la biserică, decât să meargă la cocktailuri cu tine, nu pot să-l împiedic, nu-i aşa?

Ochii Doretei scăpărau de mânie.

— Tu îl vei duce prea departe până într-o zi, o înştiinţa ea; şi

când se va fi săturat de serviciiigioase, îl voi culege eu în trecere. Nu uita că cine râde la urmă, râde mai bine. Pe urmă, dând capul pe spate, se întoarse şi dispăru în mulţime.

Genoveva s-a oprit uluită pe trotuar. Acest mic incident izbucnise ca o bubuitură de tunet pe un cer senin. Ea nu şi-a putut închipui niciodată ca Doreta să aibă sentimente aşa de urâte… Orologiul de la poştă a sunat ora nouă. Cu o tresărire, Genoveva şi-a dat seama că întârziase. Desigur, poate întrebase cineva de ea în acest timp şi-apoi, ei nu-i plăcea să întârzie.

Ea a fost primită la sosire cu un salut sec din partea domnişoarei Rundle.

— Directorul general a întrebat de dumneata. Vei face bine să cobori imediat. Nu trebuie să-l faci să aştepte.

Genoveva tresări. Ce putea să aibă directorul general la aşa oră matinală? Ea îşi scoase repede pălăria, mantoul şi căută block-notesul.

— Pentru a lua note? întrebă ea nervos.

A fi chemat de director sau de unul din şefii biroului central pentru a scrie corespondenţa sau rapoarte era totdeauna o punere la probă şi, lucru ciudat, Genoveva părea să fi avut mai mult decât partea sa în ultimele luni. Ea nu se temea să meargă la domnul Marksman: de acum se obişnuise cu el şi avea adeseori discuţii amicale pe tema Bibliei, lucru de care Genoveva se bucura. Domnul Marksman nu arăta nicio obiecţie: de altfel el era acela care deschidea subiectul. Dar când chema directorul general era altceva. Nimeni nu trecea vreodată uşa cu geamuri purtând inscripţia Andrew S. Muray, Director General, fără să fi avut vreun motiv deosebit.

— N-am nici cea mai mică idee de ceea ce vrea, răspunse domnişoara Rundle. Dar ai face bine să mergi imediat. Iată, au trecut aproape cinci minute de când te-a chemat şi domnul Muray nu este obişnuit ca cineva să-l facă să aştepte.

Genoveva n-a pierdut timpul şi după câteva clipe, abia răsuflând, ciocănea la uşa biroului directorului general.

— Intră!

Ea a pătruns într-o încăpere mare. Portretele directorilor generali precedenţi atârnau pe pereţi şi o fixau cu o solemnă demnitate. Andrew Muray, care avea în mâini tot mersul unor afaceri comerciale prospere în plină desfăşurare, stătea la o masă în capătul camerei. El şi-a înălţat capul când a intrat Genoveva.

— Şezi, zise el scurt, arătându-i un scaun în faţa lui.

Genoveva ascultă. Distanţa dintre uşă şi birou i s-a părut interminabilă şi ea se simţea atât de neînl26

semnată. Privirea pătrunzătoare a directorului o stânjenea; ea îşi frământa degetele cu agitaţie.

— N-ai de ce să te îngrijorezi, o încuraja el cu un zâmbet uşor.

Genoveva se destinse puţin.

— Scuzaţi-mă, domnule director general, mă tem că am întârziat în dimineaţa aceasta.

— Întârziat? El ridică din sprâncene. Mai degrabă e neobişnuită la dumneata întârzierea.

— Încerc totdeauna să fiu la oră fixă, răspunse ea şovăielnic.

Directorul a pus tocul jos şi-şi încrucişa mâinile pe birou.

— Ei bine, domnişoară Deane, vreau să-ţi spun că de câtva timp primesc rapoarte foarte elogioase despre lucrul dumitale. Ai fost chemată de multe ori, în ultimul timp, la biroul central şi te-ai întrebat, fără îndoială, pentru ce. Noi avem ceva în gând: te-am observat şi dumneata ai arătat că eşti foarte exactă şi conştiincioasă şi că munca dumitale este de bună calitate. De asemenea, am înţeles cu plăcere că ai fost totdeauna dispusă să faci ore suplimentare; nu te uiţi mereu la ceas.

— Vă mulţumesc! Faţa Genovevei s-a colorat de mulţumire şi surpriză.

— Dacă am înţeles bine, continuă el cu un zâmbet enigmatic, dumneata n-ai fost totdeauna atât de docilă ca în dimineaţa aceasta. Cred că dumneata ai părerea dumitale proprie asupra unor subiecte şi că, dacă e nevoie, lupţi singură împotriva unui grup întreg cu privire la aceste principii.

Genoveva zări clipirea lui din ochi şi zâmbi la rândul ei. La urma urmei, directorul general nu era chiar aşa inaccesibil.

— Am fost antrenată uneori în nişte discuţii, este adevărat, admise ea; dar gândesc că toţi ştim acum despre ce este vorba.

— Fii atentă! pentru mine afacerile sunt afaceri şi religia este religie; eu nu caut să le amestec pe amândouă; dar admir pe cei ce au convingeri şi nu se tem să le apere. Şi acum, domnişoară Deane, aş vrea să-ţi spun că, dacă religia dumitale are ceva de-a face cu felul în care dumneata îţi îndeplineşti lucrul, ei bine, nu pot decât să te încurajez să continui.

— Da! răspunse ea cu hotărâre.

— Ce vârstă ai dumneata?

— Voi avea 19 ani peste câteva săptămâni.

El șovăi o clipă. O fată atrăgătoare, gândi el, care trebuie să aibă mulţi prieteni.

— Nu te gândești, sper, să te căsătorești.

— Nu, domnule director general, spuse ea repede. Dar chiar în acel moment când rostea aceste cuvinte, faţa lui Jean Lynton apăru înaintea ochilor ei. Ce absurditate, să se gândească tocmai acum la Jean.

— Nu înainte de a trece câţiva ani, pentru a nu face o faptă nesăbuită, reluă directorul. Vezi dumneata, când noi numim fete tinere la secretariat, ne-ar plăcea să ne asigurăm că ele vor rămâne un timp oarecare.

Genoveva respiră profund.

— Da…

— Dumneata ai auzit, desigur, că secretara mea particulară ne părăseşte la sfârşitul lunii, pentru a se căsători, şi la adunarea Comitetului de Direcţie, 128

Ieri seară, am hotărât să-ţi oferim dumitale acest loc, domnişoară Deane.

— Oh! Ea abia îşi reţinu respiraţia. Dar credeţi că voi fi la înălţime?

— Avem deplină încredere în dumneata, domnişoară Deane, spuse el pe un ton hotărât. Dumneata eşti foarte tânără, evident, şi acest loc comportă numeroase răspunderi, dar noi suntem gata să facem acest risc. Şi, inutil să mai spun, vei fi bine plătită! Ce părere ai despre această propunere?

— Într-adevăr, nu ştiu ce să zic, mărturisi ea. Ştiţi, domnule director general, este aşa o surpriză! Niciodată nu mi-aş fi închipuit…

— Noi n-am vrea, firește, ca dumneata să iei hotărârea în chip uşuratic, zise el cu bunăvoinţă. Dar aş vrea să ştiu atitudinea – acest loc ţi-ar place?

— O, da, desigur! răspunse ea cu căldură, dar… pot să vă dau răspunsul mâine?

Genoveva învăţase că era un lucru cuminte să caute a fi dirijată prin rugăciune înainte de a lua o hotărâre importantă.

— Când vei voi, domnişoară Deane. El se ridică şi îi întinse

mâna. Ţin să-ţi mulţumesc pentru munca depusă în casa noastră de comenzi, până în prezent, şi să-ţi spun că, personal, aş fi foarte mulţumit dacă dumneata te-ai hotărî să accepţi acest post.

— Mulţumesc, domnule director general. Genoveva ieşi. Inima îi bătea cu putere. Ea încercase să fie conştiincioasă în lucrul ei zilnic, dar nimeni nu ştia, de altfel, cât de departe era ea de Modelul desăvârşit pe care-L avea totdeauna în faţa ochilor, nici câte prilejuri de a da mărturie i-au scăpat; nici de câte ori, în momente de slăbiciune şi neveghere, ea necinstise pe Domnul ei. Ce bucurie de a auzi acum că, cu toată slăbiciunea ei, Domnul S-a folosit de ea. Ea se silise să-şi îndeplinească munca cu credincioşie şi, într-o foarte mică măsură, să vestească pe Mântuitorul acelora care nu-L cunoşteau. Şi această promovare însemna poate că Stăpânul ei a găsit-o credincioasă în lucrurile mici şi era gata să-i încredinţeze răspunderi mai mari. Astfel, cu o inimă smerită şi recunoscătoare, Genoveva s-a rugat să-i fie dat harul de a stărui.

Noua ei numire s-a răspândit cu rapiditate; toţi s-au grăbit cu urări şi felicitări. Toţi recunoşteau că era „o fată bună" şi că merita. Cei care erau zilnic în legătură cu Genoveva au primit totuşi noutatea cu sentimente amestecate; de acum nu o vor mai vedea tot aşa de des dacă începea noua slujbă. Consternarea lor era atât de reală, încât însăşi Geno-veva părea surprinsă. Ea se gândise că ei vor fi mulţumiţi să scape de ea. Chiar liftierul părea puţin abătut.

— O să-mi lipsiţi, domnişoară Deane, zise el. Acum nu voi mai avea în fiecare săptămână hârtiuţa mea.

— Oh! Cred că voi găsi atâta timp să schimb câteva cuvinte cu dumneata, Joe, îl asigură ea. Şi voi continua să-ţi dau în fiecare săptămână foiţa. Sunt mulţumită că te interesează. Genoveva îşi făcuse obiceiul să-i dea în fiecare vineri după-amiază un tratat evanghelic. La început îl primise aproape în silă, dar acum el părea că îl aşteaptă cu plăcere.

— Sunt, într-adevăr, lucruri bune în aceste hârtii: ele sunt o rază de nădejde pentru un om ca mine. 130

Veţi reuşi, probabil, să mă convertiţi curând.

— Chiar doresc, zise ea cu o sinceritate care-l impresiona.

Vestea apropiatei mutări a Genovevei a fost primită cu tristeţe la 526.

— O să ne simţim pierdute de tot fără tine, Genoveva, remarcă

Linda Turner. Tu ne însufleţeai pe toate. Nu vom mai avea niciun subiect de discuţie când tu vei fi departe.

— Ce mult ai să-mi lipseşti, fonfăi pe nas Rita. Trebuie să mărturisesc că tu făceai cea mai mare parte din munca mea. Tu m-ai răsfăţat!

— Hm! interveni domnişoara Rundle, cu asprime. Cred că aceasta este adevărat pentru fiecare din voi; de acum trebuie să întoarceţi o pagină nouă. Nu sunt de acord cu dumneata, Genoveva, în toate privinţele, dar trebuie să spun că ai devenit o bună lucrătoare şi sunt sigură că vei continua.

— Este foarte drăguţ din partea dumneavoastră să spuneţi aşa ceva, domnişoară Rundle, răspunse politicos Genoveva.

— Cum o să pot trăi fără micile noastre vorbării, Genoveva? întrebă Daisy Anderson cu o notă de reală îngrijorare în felul ei hazliu. De fiecare dată când ascult predica, mi-aduc aminte că şi tu mi-ai ţinut una.

— Trebuie să mă însoţeşti la o adunare, Daisy, sugeră Genoveva.

— Eu am să vin, strigă una din tinerele fete, pe neaşteptate.

Rosa Wilson, „micuţa", cum continuau s-o numească, părea foarte gânditoare; gândul ei nu era la muncă, ochii ei urmăreau pretutindeni pe Genoveva unde mergea şi, când aceasta a spus că va merge la casa de bani să depună o listă de rapoarte, Roşa şi-a amintit deodată că şi ea are câteva dosare de aranjat. A ieşit după Genoveva, dar părea destul de rău dispusă.

— Pot să te ajut, Roşa? Genoveva privi pe tânăra fată şi observă cu oarecare mirare că avea ochii plini de lacrimi. Ce este?

— Oh, domnişoară Deane, explodă ea. Sunt atât de tristă că plecaţi. Aţi fost atât de bună cu mine. Nu ştiu ce voi face fără dumneavoastră.

— Nu plec de tot, Roşa.

— Nu, dar n-o să mai lucrez cu dumneavoastră. Sigur, dumneavoastră nu ştiţi, dar celelalte sunt altfel când sunteţi aici, de aproape că vă respectă. Eu mă gândesc că dumneavoastră sunteţi minunată.

Genoveva îi cuprinse umerii cu braţele.

— Roşa, draga mea, în realitate nu este nimic minunat sau bun în mine, trebuie să ştii. Tu îţi aminteşti cum eram când ai venit tu aici.

— Da, dar acum sunteţi cu totul alta.

— Eu sunt deosebită, Roşa, numai pentru că am cunoscut pe Domnul Iisus Hristos ca Mântuitor al meu, El este minunat.

„Micuţa" zâmbi printre lacrimi.

— Mi-ar plăcea să am p religie ca a dumneavoastră, domnişoară Dearie.

Genoveva prinse prilejul.

— Tu vrei să spui, dragă Roşa, că ţi-ar plăcea să cunoşti pe Hristos ca Mântuitor al tău?

— Da, dar nu sunt atât de bună… Genoveva o îmbrăţişa afectuos.

— Tu n-ai nevoie să aştepţi până ce vei deveni 132

„Destul de bună". Singurul lucru pe care-l ai de făcut este să mergi la El şi El te va primi aşa cum eşti. Tu n-ai decât să spui: „Doamne Iisuse, cred că Tu ai murit pentru mine" şi să-l dai Lui inima ta.

— Este un lucru care mă reţine, zise ea şovăitor. O să aştepte atât de mult de la mine, dacă mi-am dat viaţa lui Hristos, şi presupun că nu mă pot menţine la înălţime…

— Şi eu m-am tulburat în privinţa asta altă dată, Roşa, a îmbărbătat-o Genoveva. Acum ştiu că Domnul Iisus este în stare, nu numai să ne mântuiască, dar să ne şi păzească de cădere. Eu am făcut această experienţa. O! Roşa, nu vrei să-L primeşti acum?

Rosa Wilson ridică o faţă scăldată în lacrimi.

— Da, vreau, dacă mă primeşte, murmură ea.

CAPITOLUL 16

I

Alegerea Genovevei

Genoveva era îndrăgostită. Ea n-ar fi putut spune exact de când, dar îşi dădea seama acum. Era, probabil, chiar din ziua când s-a prezentat ea însăşi în faţa lui, oferindu-i un tratat în faţa catedralei. Ea îl cunoştea pe Jean de aproape un an şi în tot acest timp îl privise ca pe un prieten bun, dar nimic mai mult. Desigur, ea a văzut uneori în ochii lui o expresie care vorbea de ceva mai profund şi era în comportamentul lui o tandreţe care nu putea fi aşteptată de la un simplu camarad, dar Genoveva o ignorase în mod deliberat. Ea îl iubea ca pe un prieten şi nu voia să strice prietenia lor.

Cu răbdarea şi perseverenţa unei adevărate iubiri, Jean ştia să aştepte până ce o coardă corespunzătoare va începe să vibreze în inima Genovevei. El era atent cu toate interesele ei, o însoţea la toate

adunările la care dorea să meargă şi găsea în acestea o plăcere, pentru că era lângă ea; îi plăcea pretutindeni în tovărăşia Genovevei. Iubea şi el persoanele pe care le iubea ea, făcea cu bucurie tot ceea ce dorea ea. Încetase să fumeze, fără efort aparent, nu pentru că ar fi văzut un rău în aceasta, ci pentru că ştia că nu-i place Genovevei. Ei aveau lungi conversaţii şi discuţii în care trebuia să admită că în nouă cazuri din zece, Genoveva avea ultimul cuvânt. Ei au cercetat, în fond, chestiunea băuturii, 134

de mult de tot, de când Jean abia îşi amintea; el băuse moderat, iar în cele din urmă, chiar în ceea ce el numea acel „respectabil" obicei, era o primejdie de robie şi păcat şi din nou, din dragoste pentru Genoveva, renunţase. Problema jocurilor de noroc, a pariurilor, a furnizat de asemenea materialul uneia din cele mai serioase dezbateri.

Tatăl lui Jean era proprietar de cai de curse, bine cunoscut, şi Jean simţea obligaţia de a încerca să justifice principala sursă de venituri a familiei. Genoveva avea argumente care nu admiteau nicio replică; Jean nu găsea niciun răspuns când îi spunea categoric că ea nu s-ar atinge de niciun ban câştigat în felul acesta; dar la sfârşitul aceleiaşi săptămâni, doi cai pur-sânge ai lui Jean erau puşi în vânzare, spre marea nemulţumire a familiei lui şi a prietenilor de altă dată. Singura lui explicaţie era:

— Fac ordine în nebunia mea.

Genoveva avea dorinţa să aibă o clasă a şcolii duminicale. Jean la început protestase; se gândea că nu va putea să se asocieze cu ea în această lucrare, dar ea i-a explicat cu atâta seriozitate că aceasta era o ocazie de a învăţa pe cei mici „calea vieţii", cum îi plăcea ei să spună. A nu-şi oferi serviciile ar fi însemnat să se sustragă de la răspundere, aşa că Jean nu avea altceva de făcut decât să accepte.

El a introdus-o la ai lui, dar Genoveva nu se simţea prea bine în impozanta casă a Lyntonilor; totuşi ea însăşi era obişnuită cu confortul şi luxul, dar Lyntonii erau ocupaţi cu lucruri care nu contau deloc în viaţa ei. Camerele erau pline de cupe, trofee şi medalii pe care tatăl lui Jean le câştigase la curse; toate discuţiile se învârteau în jurul curselor şi pariurilor, iar Genoveva abia de putea să susţină o conversaţie. Jean, unicul fiu, era lumina ochilor părinţilor săi şi tânăra fată simţea că mama lui Jean nu voia ca ea să-i schimbe felul lui obişnuit de viaţă.

— Aceasta nu-i priveşte, o asigură el, când ea i-a mărturisit temerile sale. Sunt deplin fericit şi aceasta este tot ce-mi trebuie. N-am

să te aduc prea des la mine, dacă nu vrei.

Genoveva aprecia grija lui; desigur, ea nu ieşise niciodată cu un tânăr mai atent şi mai preocupat de ea. Jean era un gentleman în toate privinţele şi cu cât îl cunoştea mai mult, cu atât îl respecta şi îl admira pentru francheţea, sinceritatea şi cinstea lui absolută. Ea simţea că poate avea deplină încredere în el. Ei petreceau seri lungi împreună, la Genoveva, şi ea simţea plăcere în tovărăşia lui. El era instruit, iubea muzica, ştia să întreţină o conversaţie şi astfel cei doi tineri gustau fericite clipe împreună. Jean era gata să discute şi despre Biblie şi subiecte spirituale, dar cu toate argumentele şi explicaţiile Genovevei, el rămânea neclintit asupra unui punct: el nu simţea nici cea mai mică nevoie de a se converti.

— Adevărat, Genoveva, nu pot să înţeleg. Dacă aş fi fost un criminal, ar fi altceva, atunci aş fi fericit că cineva vine şi-mi spune că păcatele îmi sunt iertate, spălate, şi mă face alb ca hârtia; dar n-am nimic de care să-mi fie ruşine. Eu cred în Dumnezeu şi în Hristos. Am fost trimis la biserică şi la şcoala diminicală aproape de când am început să merg în picioare şi cred că aş mai putea să recit cele zece

porunci. Vrei să încerc?

— Dar, Jean, nu vezi că numai primind pe Domnul Hristos ca Mântuitor al tău personal vei avea viaţa veşnică? se sili ea să-i explice, poate pentru a douăzecea oară. A crede numai că Hristos a trăit şi a murit, şi chiar că a înviat, nu te poate mântui, dacă nu-i faci aplicarea în propria ta inimă, în viaţa ta. O, Jean, ce mult aş vrea ca tu să înţelegi!

El râse continuând să se joace cu degetele într-o buclă de păr scăpată din cocul pe care Genoveva îl înnoda la ceafă. Cu un gest nerăbdător, ea îi respinse mâna.

— Nu ştiu de ce tu totdeauna glumeşti când eu încerc să fiu serioasă, protestă ea.

Genoveva nu era totuşi cu adevărat supărată pe Jean; când lucrurile păreau să se strice, el introducea cu dibăcie conversaţia şi aducea un subiect asupra căruia cădeau de acord.

Genoveva şi Filip nu uitau înţelegerea lor cu privire la rugăciune. Sentimentele religioase ale lui Filip nu au fost un simplu foc de paie. În lunile care au urmat după întoarcerea lui la Dumnezeu, el s-a adâncit în studiu cu o sârguinţă care uimea pe toată familia; el părea să fie pe calea bună pentru a obţine bursa, care avea să-i permită

să se lanseze în cariera medicală. Pierre Thompson, vechiul camarad de colegiu al lui Filip, venea uneori pe la el şi lucrau împreună. În fiecare seară, Genoveva şi Filip aveau obiceiul să se regăsească în cămăruţa tinerei fete pentru a se ruga şi aceste momente de părtăşie le-au devenit la amândoi foarte preţioase. Dar Genoveva a fost foarte mirată în ziua când Filip i-a zis că prietenul lui, cu care studiase în seara trecută, i-a spus că doreşte să se unească cu ei la rugăciune.

— Desigur, consimţi imediat Genoveva, dar faţa ei trăda uimirea.

Pierre a fost cel care i-a dat lămurirea.

— Iată ce se întâmplă când băiatul dumneavoastră devine creştin. De când s-a convertit, Filip nu face altceva decât să vorbească despre minunatul său Mântuitor; ştiam că o să mă câştige curând.

— Vom face, probabil, drumul nostru împreună, adăugă Filip, numai că Pierre n-are nevoie să se îngrijească el însuşi de cheltuieli, pentru că îl vor ajuta.

— Da, sunt foarte privilegiat, recunoscu Pierre; e mare deosebire când ai ajutorul de acasă. Dacă voi putea, îl voi ajuta pe Filip mai târziu; nu se ştie niciodată.

Genoveva simţi o bucurie fără margini gândindu-se că Filip a reuşit să-şi aducă prietenul la Domnul Hristos. El a avut mai mult succes decât ea cu Doreta sau cu Jean. Ei au continuat să se roage împreună cu râvnă şi credincioşie pentru tatăl lor şi pentru Jean. Genoveva, de partea ei, înălţa multe şi arzătoare rugăciuni pentru cei apropiaţi sau dragi; dar dorinţa inimii ei încă nu fusese ascultată. Filip era mai mult preocupat de tatăl lor decât de Jean. El a spus într-o zi că ar trebui să încerce să facă ceva pentru el.

— El nu este fericit, Genoveva, spuse Filip cu o expresie dureroasă. Am încercat să mă apropii, dar nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine. Cred că este încă rănit de istoria cu misionarismul. M-am gândit că poate reuşeşti tu să faci ceva.

Genoveva a luat un pachet de tratate pe care 138

tocmai le adusese.

— Da, Filip, tu ai dreptate, admise ea. M-am rugat pentru tata, dar sunt atât de preocupată de întoarcerea lui Jean, că în realitate n-am făcut mare lucru pentru el. Poate că unul din aceste tratate l-ar ajuta mai bine.

— Despre ce vorbesc?

Ei le-au trecut în revistă şi s-au oprit la un tratat mic, având pe copertă următoarele cuvinte: „*Şi ce ar folosi unui om să câştige toată lumea, dacă în schimb îşi pierde sufletul*?”

— Poate că acesta îi va vorbi, zise Filip cu căldură, pentru că este un om de afaceri şi mi-a spus că a fost un bun comerciant.

Genoveva se gândi o clipă.

— Ştiu ce am să fac. Am să-l strecor în cartea lui şi când se va instala să citească liniştit, îl va găsi. Poate nu l-ar primi dacă i l-aş da direct. Firește, mai târziu îi voi spune.

Micul tratat veni astfel pe furiş să ia loc între paginile cărţii lui Anton Deane.

Jean trecea cu indiferenţă prin încercarea tratatelor şi al oricărui mijloc de apropiere pe care Genoveva putea să-l imagineze. La început, aceasta n-a tulburat-o prea mult pe tânăra fată. Ea avea multe interese comune cu Jean şi putea să-şi împartă bucuria în domeniul spiritual cu alţi prieteni ai ei în Domnul. Dar acum era altceva. Ea realiză deodată că Jean reprezenta pentru ea mai mult decât toţi ceilalţi prieteni. Cât de fericită ar putea să fie cu el, numai ea cu el.

Jean deosebi schimbarea din atitudinea ei şi a răspuns făcând tot ceea ce îi stătea în putere ca ei să se poată bucura de părtăşia dintre ei amândoi, fără amestecul celui de-al treilea, cum spuneau ei. Şi dacă Genoveva era fericită că el a fost astfel, ea avea totuşi sub fericirea ei uşoara bănuială că poate nu a lucrat bine. În adevăr, Jean nu era creştin şi ea nu putea să împartă cu el bucuria ei în Domnul; nici gândurile adânci ale inimii sale, el nu le putea înţelege. Era singura barieră care exista între ei. Pentru Genoveva era o realitate; dar ea încerca să se convingă că totul se va sfârşi cu bine şi se ruga cu tot mai multă ardoare.

Într-o seară, Jean a cerut o întrevedere deosebită cu tatăl şi mama ei, iar Genovevei nu i-a fost prea greu să bănuiască subiectul lor de discuţie. Mama ei era foarte însufleţită; chiar vestea logodnei lui Roger cu Clara nu-i provocase atâta agitaţie.

— Presupun că aceasta va deveni oficială după ce Genoveva va împlini douăzeci de ani – auzi, din întâmplare, pe mama sa şoptind soţului ei, în timp ce broda de zor o rochie de mătase uşoară, „cu totul deosebită”, zicea ea.

Genoveva era îngrijorată. Ea ştia că aceasta va veni mai curând sau mai târziu, dar ea nu era gata să dea răspunsul acum. Ea sperase că

Jean va primi pe Hristos ca Mântuitor al său înainte de acest moment; el părea totodată mai puţin dispus ca oricând să se recunoască păcătos în faţa lui Dumnezeu. Şi totuşi aceasta avea cu adevărat importanţă? se întreba ea. El se îndreptase în multe privinţe de când îl cunoştea; viaţa lui morală era cu totul exemplară. Şi apoi el mergea totdeauna la biserică cu ea şi îşi spunea că ar putea să fie fericită cu el, cu toate că nu primise pe Hristos; de fapt, ea 140

simţea în inima ei că fără el nu va putea fi niciodată cu adevărat fericită.

Căutând cu sinceritate să fie călăuzită în această hotărâre vitală, Genoveva citi şi reciti în a doua epistolă către Corinteni: „/Vu vă *înjugaţi l*a *u*n *ju*g *nepotrivit c*u *cei necredincioşi.* Că*ci c*e *legătură este în*tre *neprihănire ş*i *fărădelege sau cum pot să stea* îm*preună lumina c*u *în*t*unericul?”* Erau cuvinte aspre şi de fiecare dată când Genoveva le citea, ele îi străpungeau inima ca o sabie. Dar nu, se gândea ea, acestea nu puteau să-l privească pe Jean. Mâna Domnului era aceea care îi unise; El îi pregătise unul pentru altul pentru ca vieţile lor să se completeze. Nu putea să se înşele. Rugăciunile ei pentru întoarcerea lui Jean vor îi, poate, ascultate înainte de a-şi prezenta el cererea…

A doua zi, seara, s-au întors împreună de la adunarea de rugăciune. Genoveva se simţea stingherită. Ea presimţea că Jean o să-i vorbească; ea aştepta acest moment, desigur, dar în adâncul inimii ei se temea de el.

— Genoveva, începu el, nu ne întoarcem imediat. Noaptea este atât de frumoasă, să ne plimbăm puţin – Genoveva, aş vrea să-ţi spun ceva.

Genoveva abia mai respira. Ea se simţi deodată cuprinsă de dorinţa de a fugi.

— O, Jean! Nu astă-seară, te rog, protestă ea. Sunt, sunt obosită. Altă dată.

El o atrase mai aproape de el şi când ochii tânărului s-au adâncit în ai ei, ea citea acolo, fără urmă de îndoială, ceea ce voia să-i spună. De fapt, el se exprimase chiar înainte de a recurge la vorbe.

— Genoveva, zise el aspru, tu ştii ce vreau să-ţi spun, dar de fiecare dată când încerc să vorbesc, tu mă respingi prin scuze neserioase.

— Adevărat? murmură ea, căutând în zadar să se degajeze. Îmi pare rău… dar nu pot astă-seară.

— Atunci când? întrebă el. Mâine seară? Genoveva reflectă repede. Trebuia mai întâi să stea de vorbă cu pastorul Ransome; el o va sfătui.

— Nu mâine, Jean – să spunem vineri şi îţi promit că voi asculta tot ce vei avea de spus.

— Bine, zise el. Rămâne pe vineri.

CAPITOLUL 17

„Merg oare doi oameni împreună…?"

— Ei bine, Genoveva, ce nu merge?

Pastorul Ransome scrută cu privirea faţa tinerei fete. Genoveva se aruncă pe un scaun cu un suspin de uşurare. Ea a avut o zi lungă, chinuitoare, şi simţea o înviorare în prezenţa cuiva în faţa căruia putea să-şi descarce inima. Pastorul Ransome era totdeauna acelaşi, atât de accesibil, atât de înţelegător. Ce amintire plăcută păstra ea de la prima vizită pe care i-a făcut-o, căutând sfaturile lui înţelepte: a fost atunci când pornise slăbuţă pe calea mărturiei creştine, temându-se de ceea ce va zice sau va face lumea; când sarcasmele lui Roger i se păreau cea mai grea cruce pe care o avea de dus. Acum zâmbea, pentru că cele ce i se păruseră a fi munţi, erau acum neînsemnate, în comparaţie cu teribila problemă care apăsa pe inima ei. Cu efort se îndreptă pentru a întâlni privirea pastorului.

— Aş vrea să vă vorbesc despre Jean, zise ea fără înconjur.

— Da! Te ascult.

— Eu… eu presupun că dumneavoastră bănuiţi ceea ce vreau să vă spun.

Era un apel în glasul ei, ca şi cum ea spera că el va face un rezumat al situaţiei, în locul ei, şi astfel o va cruţa să-şi exprime sentimentele cele mai profunde.

— Aceasta te va uşura, dacă o vei spune dumneata însăţi.

— Bine. Genoveva a prins curaj. Nu ştiu cu ce să încep. Aşa cum ştiţi, Jean şi cu mine suntem prieteni buni de multă vreme şi acum suntem mai mult decât prieteni. Eu cred că el este îndrăgostit de mine de câtva timp, dar eu, eu… n-am realizat că îl iubesc, decât acum.

Ea roşi mărturisind pentru prima dată dragostea pe care, cu toate puterile ei, încercase să şi-o nege ei însăşi mai întâi.

El aştepta să continue.

— El a încercat în multe rânduri să-mi vorbească, de un timp încoace, însă eu l-am împiedicat, dar acum nu se mai poate; i-am

promis că îl voi asculta mâine seară. Ştiu că el mă va cere în căsătorie.

Pastorul nu făcu niciun comentariu; după o pauză, ea reluă:

— Nu ştiu, într-adevăr, ce să fac, pentru că Jean nu este creştin; cel puţin pentru moment. Aş vrea să ştiu ce gândiţi dumneavoastră.

El întoarse spre ea o faţă gravă.

— Aceasta nu mă surprinde, Genoveva, zise el. Dumneata şi Jean mă preocupaţi de la un timp. De fapt mă gândeam la dumneata acum câteva săptămâni, când vorbeam despre:, /*lerg*, *oare*, *doi oameni împreună*, *fără să fie înţeleşi*? *11* (*Amos 3.3*). Îţi aminteşti?

Desigur, ea îşi amintea, îşi amintea chiar foarte bine. Încercase chiar, prin toate mijloacele posibile, să uite, dar cuvintele atât de clare ale pastorului 144

n-au încetat s-o urmărească.

— Vrei să-ţi citesc ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu în privinţa aceasta?

Genoveva clătină din cap.

— Nu e nevoie, zise ea parcă obosită. L-am citit şi l-am recitit până când l-am învăţat pe dinafară: „*fiu vă înjugaţi la un jug nepotrivit cu cei necredincioşi*. *Căci ce legătură este între neprihănire şi fărădelege sau cum pot să stea împreună lumina cu întunericul*?"

— Da, este exact. El o privea cu un aer întrebător: ştii ce înseamnă aceasta?

— Cred că da. Ea susţinea, fără să se clintească, privirea lui cercetătoare.

— Aceasta vrea să spună, continuă el cu tărie, că în starea dumitale de copil al lui Dumnezeu, eşti liberă să te căsătoreşti cu cine vrei, dar „*numai în Domnul*".

— Oh, domnule Ransome! Ea se aplecă neliniştită spre el. Atunci puteţi să ne veniţi în ajutor. Spuneţi-mi că aceste cuvinte nu ni se aplică nouă.

El rămase tăcut.

— Dumneavoastră nu veţi clasa totuşi pe Jean printre cei necredincioşi, nu-i aşa? insista ea.

— El este credincios sau nu? întrebarea ţâşni cu o francheţe uluitoare.

— Ei bine, nu, admise ea în silă; dar el vine cu mine la adunare.

— Da, evident, dar venirea la adunare nu-l mântuieşte.

— Nu, replică ea, puţin nerăbdătoare; dar el s-a schimbat mult

de când îl cunosc. A renunţat la fumat, la băutură şi la o mulţime de alte lucruri.

ştiind că acestea nu-mi plăceau.

— Da, remarcă el pentru sine însuşi, cu o voce care nu era destinată urechilor tinerei fete: schimbat, dar nu născut din nou.

Alarmată, ea ridică capul deodată:

— Nu cumva vreţi să-mi spuneţi că trebuie să renunţ la el?

El nu răspunse imediat.

— Speram că lucrurile nu vor ajunge niciodată la acest punct, Genoveva. Noi ne-am rugat ca Jean să primească pe Domnul Iisus Hristos ca Mântuitor al lui…

— Şi eu, întrerupse Genoveva. Nu ştiţi cât m-am rugat pentru întoarcerea lui. De ce nu răspunde Dumnezeu la toate aceste rugăciuni?

— Nu este rugăciune la care să nu fie răspuns, copila mea. Pastorul vorbise cu o convingere paşnică.

— Ce vreţi să spuneţi? se miră Genoveva.

— Iată, continuă el, când copiii mei îmi prezintă o cerere, dacă socotesc că lucrul cerut este spre binele lor, spun „da" imediat; dacă nu este, sunt silit să spun „nu"; altă dată trebuie să spun: „nu acum, mai aşteaptă puţin". Dar în niciun caz, ei nu pot să-mi reproşeze că n-am răspuns, înţelegi?

— Vreţi să spuneţi că Dumnezeu a răspuns rugăciunilor mele?

— Răspunsul lui Dumnezeu poate fi „da", „nu" sau „aşteaptă puţin"; totdeauna este un răspuns. Dumnezeu nu ţi-a spus „da", Genoveva, deci nu eşti autorizată de Cuvânt să te căsătoreşti cu acest om.

— Dar îl voi câştiga după căsătoria noastră! strigă ea cu disperare. Da, îl voi câştiga.

El clătină din cap cu tristeţe.

— Câţi tineri creştini mi-au spus acelaşi lucru! Din nenorocire, nu merge aşa. Nu, Genoveva, dacă nu l-ai adus la Domnul înainte de căsătorie, fii sigură că nu-l vei putea aduce niciodată după aceea.

— Este uşor de spus pentru dumneavoastră, care v-aţi căsătorit cu o creştină, replică ea cu violentă.

— Da, admise el, dar chiar când soţul şi soţia sunt uniţi în Hristos, viaţa nu se desfăşoară fără ciocniri. Timpul logodnei este atât

de deosebit de viaţa conjugală. Este un lucru să vezi logodnicul în anumite momente numai, când totul a fost pregătit pentru această împrejurare; dar este cu totul altfel să trăieşti cu această persoană zi de zi, an după an, tot restul vieţii. Răspunderile vin, greutăţile se ivesc, inevitabilele divergenţe se manifestă. Îţi mărturisesc, scumpă copilă, că noi am cunoscut în viaţa noastră, ca soţi, momente care ne-ar fi dus ia dezastru, dacă n-am fi adus problemele 'noastre înaintea Domnului, în rugăciune.

— Dar căsătoria noastră poate că ar fi altfel.

El suspină. Experienţa îl învăţase cât de greu era să vorbeşti cu tinerii îndrăgostiţi.

— Lasă-mă să-ţi explic adevăratul sens al căsătoriei creştine, zise el în sfârşit. Ne este arătat lămurit în Efeseni 5. După cum Hristos este Capul Adunării, tot astfel bărbatul este capul femeii. Partea femeii este de a se supune soţului ei ca şi Domnului, iar bărbatul trebuie să-şi iubească nevasta cum a iubit Hristos Biserica. Nu înţelegi acum că o astfel de legătură este imposibila, dacă soţul nu cunoaşte dragostea în Hristos?

Ea nu răspundea nimic. I se părea că o mână de fier îi strângea inima.

— Dumneata, în starea de creştină, trebuie să slujeşti pe Domnul. Dacă te căsătoreşti cu un om care cunoaşte pe Domnul Hristos ca fiind Capul său şi dumneata îi eşti supusă, vei continua să slujeşti Domnului. Dar devenind soţia lui Jean Lynton, va trebui să te supui unui om care a lepădat pe Domnul şi Mântuitorul dumitale. Astfel, vezi dumneata, vei căuta să slujeşti la doi stăpâni pentru tot restul vieţii şi nu este cu putinţă. Va trebui în chip forţat să părăseşti pe unul din ei.

Genoveva scăpă un suspin uşor. Ea nu a încercat să combată aceste cuvinte.

— Şi apoi mai este ceva de luat în seamă, urmă el. Ce va fi cu copiii? Vei avea dorinţa să-i creşti în temere de Dumnezeu, dar cum vei putea să-i înveţi să cinstească pe Acela pe care tatăl lor nu-l respectă?

— Dar îl iubesc – îl iubesc! strigă ea jelindu-se. Nu voi putea să trăiesc fără el.

Tonul dureros al tinerei fete l-a făcut să tresară, dar prea conştient de datoria lui în faţa lui Dumnezeu, el s-a împietrit.

— Genoveva, zise el trist, şi glasul său tremura de emoţie, va

trebui să trăieşti fără Jean Lynton sau fără binecuvântarea lui Dumnezeu. Nu poţi să le ai pe amândouă.

Un râu de lacrimi trăda sentimentele ascunse ale Genovevei.

— Nu puteţi nimic, nimic altceva să spuneţi?

— Dumnezeu să voiască să pot. Glasul pastorului era emoţionat; el simţea agonia duhului tinerei fete într-un grad mult mai înalt decât putea ea să ştie.

— Nu pot să renunţ la el! Nu vreau să renunţ la el! Ea ridică o faţă plină de lacrimi şi având ceva din aerul ei vechi de sfidare. I se cerea prea mult.

După puţin timp ea se linişti şi pastorul vorbi din nou.

— Prea mult se cere? zise el gânditor. Domnul nostru putea să spună aşa ceva, când crucea se ridica în faţa Lui. Dar El n-a făcut-o, El a plătit preţul.

Genoveva nu a răspuns – ce putea să spună?

— Nu-mi mai rămâne nimic, dacă renunţ la el, strigă ea cu un suspin sfâşietor, care străpunse pe pastor.

El i-a luat mâna şi a corijat-o repede:

— Îţi vor rămâne toate făgăduinţele lui Dumnezeu.

— Care făgăduinţe?

— Lasă-mă să ţi-o reamintesc numai pe această preţioasă făgăduinţă a Domnului nostru Iisus: „*fiu vă voi lăsa orfanii Voi veni la voi*! *11* Şi apoi mai este versetul nostru: „*În toate aceste lucruri*, *noi suntem mai mult decât biruitori*…"

— Nu în aceasta, exclamă ea cu deznădejde. Dar v-am luat prea mult din timpul dumneavoastră. O să plec. Ea se ridică. Mulţumesc că aţi încercat să mă ajutaţi.

— Vrei să ne rugăm împreună înainte de a pleca? Se ridicase şi el şi stăteau în picioare alături.

Ea şovăi o clipă, apoi clătină din cap.

— Eu nu sunt în stare să mă rog, pentru moment. Nu pot. Trebuie să mă mai gândesc la toate acestea.

El nu a răspuns, dar cu gentileţea lui obişnuită, a condus-o până la poartă.

— Noapte bună, zise el, strângându-i mâna cu o căldură deosebită. Mă voi ruga pentru dumneata. Nu lua nicio hotărâre grabnică, sunt prea multe lucruri în joc. Aminteşte-ţi însă că nu vei găsi niciodată fericirea pe calea neascultării.

Ea îi strânse mâna fără să spună nimic. După o clipă, poarta s-a închis şi pastorul auzi paşii ei depărtându-se pe strada tăcută.

Nici pastorul Ransome, nici soţia sa nu au dormit în noaptea aceea, ci au petrecut-o în genunchi, în rugăciune, mijlocind la Scaunul Harului pentru copilul lor în credinţă, până în zorii zilei.

Se întunecase când s-a întors Genoveva acasă. Lacrimi arzătoare îi întunecau vederea; ea mergea mai departe prin instinct, decât în mod conştient. Fiecare din paşii ei păreau să-i întoarcă ecouf acestor cuvinte: „Renunţă! Renunţă!" îi ciocăneau duhul. Să renunţe la Jean? Putea ea să renunţe la el? Niciodată, cât timp îl va iubi cu atâta ardoare. Dragostea lor unul pentru altul va fi de ajuns. Unirea a două fiinţe, iubindu-se cu dragostea cu care se iubeau ei, nu putea să se piardă. De câte ori citise ea, în ochii lui Jean, dragostea pe care o avea pentru ea? Dar, dar îndrăznea să se lanseze pe marea necunoscută a căsătoriei fără binecuvântarea lui Dumnezeu? Ar îndrăzni ea să încerce să-şi întemeieze un cămin în care să nu fie binecuvântarea lui Dumnezeu? Gândul acesta o făcea să se cutremure.

Ea sosi în sfârşit acasă. Toată casa era goală. Părinţii erau la un spectacol, Filip la un studiu şi Roger fără îndoială că ieşise cu Clara.

Genoveva a pus masa pentru seară şi a lăsat un bilet cu cuvintele: „Am plecat la culcare", pe urmă 150

sui cu greu scările. Totuşi ea nu adormi imediat. A auzit restul familiei întorcându-se; puţin câte puţin, se aşternu tăcerea, dar somnul tot nu o prindea. În toate colţurile camerei i se părea că vede faţa lui Jean. Ea ştia că nu va putea să iubească pe altcineva cum iubea pe Jean Lynton. Dacă renunţa la el, ea îşi sacrifica unica ei şansă de a cunoaşte fericirea amintească, de a avea un cămin, copii, toate aceste lucruri care aparţin de drept femeii. Dar… îngrozitoarea îndoială continua s-o hărţuiască: putea ea, cu adevărat, să fie fericită, chiar cu Jean, dacă pentru a se căsători cu el, dispreţuia porunca lui Dumnezeu? Pentru ce, oh! Pentru ce trebuia să fie chemată să facă o astfel de alegere? În noaptea aceea, în timpul lungilor ceasuri de întuneric, când parcă nu mai venea dimineaţa, Genoveva suferi un chin cumplit. Singură? Oh! Nu, Acela care a fost ispitit în toate lucrurile, ca şi noi, nu este departe de copiii Săi în momentul de încercare. Un nor se formase în orizontul vieţii sale, dar din mijlocul întunericului adânc în care se zbătea Genoveva, o Mână se întinse, chiar acea Mană, care odată s-a deschis pentru a o mântui, era acum destul de tare pentru a o ţine strâns lângă

El şi un Glas se auzi, un Glas care repeta blând: „*Eu te-am răscumpărat, tu eşti a Mea*", până ce aceste cuvinte au atins conştiinţa amorţită a tinerei fete. Ele-au fost ca un oalsâm pentru duhul ei doborât. În intensitatea durerii sale, ea pierduse din vedere, pentru o clipă, pe Mântuitorul ei, dar El a găsit-o.

Genoveva coborî din pat şi, în liniştea nopţii, în genunchi, în suspine, ea îşi revărsă inima. Când în sfârşit s-a ridicat, amărăciunea dispăruse, calmul revenise în duhul ei. Ea se apropie de fereastră, ridică jaluzelele; lumina rece şi cenuşie a dimineţii mângâia lumea adormită. Încetişpr, obiectele din casă începeau să se contureze. În grădină, părul noduros, cu ramurile răsucite, cărarea neîngrijită, banca rustică lângă iazul cu crini se desenau. O pasăre lansă câteva triluri şi ciripeli, ca pentru a saluta ziua nouă care se ivea. Genoveva ridică ochii. Mai era încă o stea pe cer, steaua dimineţii şi, în timp ce o privea, i se părea că aude din nou' Glasul: „*Eu sunt Steaua strălucitoare de dimineaţă… Eu sunt Alfa şi Omega, Eu sunt cel dintâi şi cel de pe urmă…11* Inima sa tresări. Da, El era Cel dintâi, El era Mantu-itorul care o iubise înainte chiar ca ea să fi cunoscut dragostea Sa, înainte ca ea să fi cunoscut pe Jean Lynton, Fiul lui Dumnezeu, care părăsise slava şi venise să sufere şi să moară pentru a o răscumpăra, pentru Acă o iubea atât de mult…

Cât II iubea ea? Tot atât cât era ataşată de cele pământeşti? Mai mult?

Ea îşi lăsă capul în jos. El era Cel dintâi şi El trebuia să fie Cel din urmă. Ea putea să părăsească totul pentru El.

— O, Doamne! Glasul ei nu mai era decât o şoaptă abia auzită: Cedez, cedez!…

CAPITOLUL 18

Criza

Anton Dean se instalase confortabil în fotoliul său. Ziua fusese grea, deosebit de apăsătoare, şi el simţea nevoia de a se relaxa puţin. Era singur acasă. Soţia lui se dusese la un joc de cărţi – ea se va întoarce târziu – căci atunci când se întâlnesc femeile, nu se mai ştie când termină. Tinerii au ieşit şi ei, nu ştia unde, dar îi era indiferent; erau destul de mari pentru a şti ce au de făcut… Astfel Anton îşi luă cartea.

Chestiunile afacerilor apăsau încă greu asupra lui. O nouă speculaţie nenorocită îl frământase astăzi şi i se părea că nimic nu i-ar

întoarce gândurile ele la realitate, ca un roman bun. Lui Anton Dean îi plăceau istoriile misterioase. Acum unde rămăsese? îşi aprinse pipa şi începu să dea paginile. Ah! Dar aici eram. Răsfoind în grabă cartea, a dat peste ceva care nu făcea parte din povestire: o mică hârtiuţă fusese strecurată între pagini; el citi acolo cuvintele solemne: „Ce *ar folosi unui om să câştige toată lumea*, *dacă îşi pierde sufletul*?" Anton îngălbeni.

— Drace! bombăni el. Ce?... El îl luă şi văzând că este un tratat religios, evanghelic, îl mototoli furios între degete. Cineva îl strecurase acolo... *A*, *Ce ar folosi unui om să câştige toată lumea*...?" Într-un acces de furie aruncă ghemotocul de hârtie jos. Dar cuvintele căutau să se aşeze în faţa lui ca nişte limbi de foc: „*Ce folos ar avea un om*...?" Drace! Cineva îi făcuse o figură. Cine? Genoveva... Cine altcineva decât Genoveva? A fost foarte liniştită zilele acestea. Desigur, manevra ea ceva! Dar cu el nu-i merge. N-are decât să-şi păstreze religia ei. El îi acordase prea multă libertate, dar n-are s-o lase să se amestece în viaţa lui. „*Ce folos ar avea*...?" aceste cuvinte îl hărţuiau. El aruncă brutal cartea şi sări în sus. Are să pună capăt acestei afaceri o dată pentru totdeauna, hotărî el. Abia dându-şi seama de ceea ce face, cu un aer ameţitor, care nu prevestea nimic bun, ieşi grăbit din cameră şi urcă scara la etaj. Se opri la uşa Genovevei, ciocăni tare şi deschise uşa violent. Camera era goală. Evident, gândi el, trebuia să-şi amintească: ea ieşise, fără îndoială, cu

*7 7 * 7*

Jean Lynton. Dar când se va întoarce? El şovăi o clipă, parcurse camera cu o privire nehotărâtă. Acolo, pe masă, era Noul Testament al ei. O ameninţase altă dată că îl va rupe. Şi dacă, întorcându-se astă-seară, ea îl va găsi bucăţele risipite pe jos? El trecu prin cameră şi luă cartea. Dar chiar în momentul când mâinile sale se pregăteau să-l distrugă, ceva îl reţinu; era ca şi cum un glas i se adresase cu aşa claritate, încât s-a întors, foarte surprins că era singur.

— Ce folos ai avea, Anton Deane, dacă ai câştiga toată lumea şi ţi-ai pierde sufletul?

Fanfaroanele şi aroganţa au dispărut într-o clipă. Tremurând din cap până în picioare, cu Noul Testament în mână, s-a întors, revenind încetişor în biroul lui. S-a îndreptat în chip mecanic spre fotoliu 154

şi s-a aşezat. Romanul rămăsese acolo unde îl aruncase. Tratatul

de pe jos părea să-l fixeze cu un aer acuzator: „Ce *ar folosi unui om să câştige toată lumea*, *dacă şi-ar pierde sufletul?*”*1* În mod inconştient, el începu să întoarcă paginile Noului Testament – căuta ceva – Matei, Marcu – capitolul şapte, opt – da, acolo era – versetul 36. Era ciudat că aceste cuvinte, de care se scuturase cu bună ştiinţă, exercitau asupra lui o aşa atracţie… Minutele treceau şi el stătea acolo, privind textul pe care-l avea sub ochi.

Orologiul din hol sună. Familia trebuia să se întoarcă curând. Cel puţin o parte, dar Anton Dean părea că-şi pierduse orice noţiune a timpului, acum, când se afla în faţa întrebării veşniciei… „*Căci ce*! 7”.

folos ar avea un om să câştige lumea…?”

Genoveva s-a întors mai târziu ca de obicei în seara aceea. Era ziua în care promisese lui Jean că va asculta tot ce va dori să-i spună. Ea nu se simţea în largul ei, dar Jean nu părea deloc grăbit să se întoarcă.

— Ce noapte frumoasă, Genoveva! Să facem câţiva paşi pe bulevard. Genoveva a înţeles din vibraţia glasului său că momentul pe care ea dorise să-l evite, a sosit, în sfârşit.

El o luă de braţ; ea tremura: – Dar, Jean…!

— Niciun „dar”, dragă, spuse el prompt. Este ziua fixată – ai promis că astă-seară mă vei asculta. Este ceva pe care vreau să ţi-l spun, trebuie să-ţi spun că…

Ei erau singuri. Ea îi simţea răsuflarea grăbită şi caldă pe obrazul ei; inima îi bătea puternic, totuşi nu-şi pierduse controlul asupra ei însăşi.

— Genoveva, te iubesc, te iubesc de când te-au văzut prima dată ochii mei.

— Nu, Jean, nu! Ea se smulsese din strânsoarea lui şi-i stătea în faţă, palidă, cu buzele tremurânde. Nu-mi spune, te rog, nu-mi spune aşa ceva! Şi ea îşi luă capul în mâini.

— Dar de ce nu, dragă? El era iarăşi alături de ea şi o luă tandru de braţ. Tu mă iubeşti, nu-i aşa? Nu poţi nega, Genoveva, uită-te la mine…

Ca şi constrânsă, ea ridică ochii şi întâlni privirea pasionată a ochilor lui; va uita ea vreodată arzătoarea lor intensitate?

— Da, zise ea cu un glas abia audibil. Dar, Jean, nu mă înţelegi, nu este totul…

— Singurul lucru important este că noi ne iubim, draga mea. El

o atrase mai aproape de el. Totdeauna te-am iubit, Genoveva, şi te voi iubi totdeauna; orice s-ar întâmpla, nu voi înceta niciodată să te iubesc…

Un strigăt chinuitor îi tăie vorba.

— Nu, Jean, nu! Nu pot să suport să aud aşa ceva. Oh! N-ar fi trebuit să te las să ajungă lucrurile aici!

El nu dădea nicio atenţie protestelor ei.

— Genoveva, noi suntem făcuţi unul pentru altul, tu şi eu. Doresc să mă căsătoresc cu tine, să fii soţia mea!

— Nu, Jean. Vocea ei era hotărâtă acum, cu toate că inima ei era răscolită de un sentiment confuz, de gol, de pierdere. Nu se poate, ştiam de la început că nu se va putea, dar, dar am sperat totdeauna că lucrurile se vor schimba.

— Să se schimbe? El se dădu un pas înapoi. 156

Genoveva, ce vrei să spui?

— Jean, urmă ea cu un efort, aş fi vrut să te fac să înţelegi, dar de fiecare dată când încercam să-ţi vorbesc despre lucruri spirituale…

El îi luă mâna şi izbucni în râs!

— Draga mea, tu iarăşi eşti gata să te chinuieşti pentru sufletul meu, nu-i aşa? Totuşi eu te-am însoţit la toate adunările şi pot să mă înscriu chiar în registrul bisericii, dacă aceasta te face fericită.

Ea clătină din cap.

— Tu nu mă înţelegi, Jean. Este mult mai mult decât aceasta. Nu, noi nu putem niciodată să fim fericiţi împreună, atâta timp cât eu voi avea în inima mea o dragoste pe care tu nu o împărtăşeşti cu mine. Nu pot să mă căsătoresc cu tine. Aceasta va duce la eşec.

— Niciodată, Genoveva, niciodată! strigă el cu vehemenţă. Îţi dau cuvântul meu că voi aşeza fericirea ta totdeauna înainte de orice altceva. Nu mă voi amesteca niciodată în religia ta.

— Nu, Jean, spuse ea cu o voce scăzută, n-ar merge. Vezi tu, ca soţ şi soţie, tu nu vei putea să intri în toate experienţele, cele mai profunde, ale inimii mele. Noi nu vom putea să fim fericiţi.

— Dar pentru ce, pentru ce? se impacienta el. Ce diferenţă este?

Ea îşi frământa mâinile.

— Cea mai mare din lume, Jean, răspunse ea hotărât. Noi vom face multe lucruri împreună, dar când eu voi vrea să citesc în Biblie, va trebui să citesc singură, când voi vrea să mă rog, tu nu te vei uni cu mine, când voi vrea să vorbesc despre Domnul Iisus Hristos…

— Oh, Genoveva! nu fi neînţelegătoare. El a făcut un pas spre ea, dar l-a oprit cu un gest. Astea sunt fleacuri, astea nu contează deloc!

Genoveva se simţea uimitor de calmă, acolo, în faţa lui. Da, ea avea dreptate. Avea ea nevoie de o altă dovadă decât cuvintele pe care el tocmai atunci le rostise? Lucrurile lui Dumnezeu nu contau pentru el.

— Dar Domnul Iisus Hristos este totul pentru mine, Jean, spuse ea paşnic, şi dacă El nu ocupă în inima ta acelaşi loc ca şi într-a mea, noi nu vom putea niciodată să fim fericiţi împreună, niciodată!

O expresie de mânie se zugrăvi pe trăsăturile lui Jean.

— Numai blestematul de pastor presupun că te-a adus aici, strigă el furios.

— Nu, Jean, răspunse repede tânăra fată. Fireşte, am vorbit cu el despre aceasta, dar hotărârea vine numai de la mine.

Mânia de pe faţa lui cedă locul tristeţii, deznădejdii… Niciodată Genoveva nu i se păru mai atrăgătoare ca în acest moment şi niciodată ea nu a fost atât de departe de el. Dacă a pierdut-o…

— Genoveva, nu te purta în felul acesta cu mine! strigă el. Te iubesc şi nu pot să trăiesc fără tine! Vei ruina viaţa ta şi a mea, dacă stărdieşti pe această cale.

A

În afară, ea părea calmă şi liniştită, dar inima îi era zdrobită înlăuntru. Ea ştia că prin hotărârea luată va renunţa la orice nădejde de fericire pământească şi ştia că îl făcea şi pe el să sufere, omul pe care ea îl iubea, refuzându-i ceea ce, era sigură, el considera ca şi dobândit. Ea înălţă o rugăciune scurtă spre cer. Ea luptase şi a câştigat biruinţa în lungile ceasuri întunecate ale nopţii, singură cu Domnul! Dar Jean, numai dacă ar putea să înţeleagă! Numai dacă o oarecare rază de lumină spirituală ar fi luminat peste sufletul său!

— O! Jean, strigă ea, nu vezi tu?

— Dragă! El era iarăşi alături de ea, logodnicul duios şi înflăcărat. Nu e nevoie de nimic din toate acestea. Să uităm deosebirea şi să fim fericiţi împreună. Noi putem fi fericiţi. Noi trebuie să fim fericiţi, tu şi eu!

— Nu, Jean. Ea îl privi în faţă; glasul nu-i tremura. Dacă m-aş căsători cu tine, aş fi neascultătoare fată de porunca lui Dumnezeu.

Ochii tânărului scânteiau de furie, furia înfrângerii şi a decepţiei.

— Ei bine! După toate frumoasele voastre vorbiri despre religie,

iată ce fel de purtare!

Genoveva tresări. O, da! Ea ar fi trebuit să vorbească mai curând, ea înţelesese şi acum plătea preţul.

— Jean, spuse ea cu un ton grav, crede-mă, este lucrul cel mai greu pe care l-am avut vreodată de făcut!

Cu tot efortul pe care îl făcuse de a se controla, buzele ei tremurau şi vocea i se păru că are să se stingă.

Amărât, el îşi reveni îndată.

— Genoveva, iartă-mă, n-ar fi trebuit să spun ceea ce am spus; dar gândul că te voi pierde este mai mult decât pot suporta. Ştiu că sunt nedemn de tine, continuă el, dar dacă te-ai căsători cu mine, Genoveva, ai face din mine un om mai bun!

— Nu, Jean, spuse ea din nou. Nu pot, câtă vreme nu-L primeşti pe Hristos ca Mântuitor al tău.

Ei au pornit încet pe drum. Cele câteva clipe care s-au scurs până au ajuns la Genoveva acasă li s-au părut o veşnicie. Genoveva ar fi vrut să-i spună să o lase să facă restul drumului singură, dar nu se simţea în stare să mai rostească niciun cuvânt. În orice caz, ea era sigură că el n-ar fi ascultat-o… Când au ajuns la poartă, ea şi-a adunat tot curajul pentru renunţarea finală. Cu o voce de nerecunoscut, spuse:

— Adio, Jean!

— Genoveva! Taci, nu se poate să spui aşa ceva! strigă el cu un ton aspru, răguşit, apucându-i mâna. Dar, deschizând grilajul porţii, ea a intrat şi l-a închis între ei. Palidă ca moartea, ea s-a întors cu faţa, siluetă subţire sub lumina felinarului care de pe stradă lumina cărarea grădinii.

— Nu mai este nimic de adăugat, Jean, repetă ea, depărtându-se cu un pas.

— Ba da, un lucru, strigă el cu o flacără de nebunie în privire, dacă tu mă respingi, mă voi da diavolului.

Aceste cuvinte atinseră pe Genoveva cu o lovitură de pumnal.

— Jean! Nu vorbi aşa, exclamă ea fără să vrea!

— O voi face!

Ea crezu o clipă că el vrea să treacă dintr-o săritură peste bariera pe care ea a lăsat-o între ei, pentru a vorbi alături de ea, dar el s-a oprit cu mâna pe poartă.

— Genoveva, nu-mi dai nicio nădejde? mai spuse el.

Ea clătină din cap.

— Am spus tot ce puteam să spun, Jean. Adio! Cu o supremă forţare, fără să-i mai adreseze o privire sau un cuvânt în plus, ea se întoarse şi urcă repede cărarea ce ducea spre casă. Ea nu mai vedea, ochii fiindu-i plini de lacrimile pe care nu le mai putea reţine. I s-a părut că el mai rămăsese un minut s-o observe, apoi ea îl auzi depărtându-se cu un pas mărunt şi hotărât. Cu inima zdrobită, înăbuşind un strigăt, Genoveva se opri în dosul unei tufe de azalee şi îl urmări cu privirea, singur, pe un tronson al drumului care cobora… Unde…? El spusese că se va da diavolului. O durere inexprimabilă îi umplea inima, o durere prea vie pentru a putea fi exprimată prin lacrimi. Ea ardea de dorinţa de a alerga după el, de a-l chema iarăşi, dar ştia că nu se poate. Ei nu puteau niciodată să meargă împreună; cărările pe care porniseră paşii lor erau despărţite printr-o prăpastie de netrecut!

Ea alesese calea strâmtă, calea care duce la Dumnezeu şi ea ştia că, cu toată durerea ei profundă, ea o va urma rară Jean Lynton alături. Dar mai ştia, de asemenea, că nu va fi niciodată singură pe această cale. În timp ce Jean alesese drumul ce duce la întuneric, la nimicire, la diavolul, dragostea pe care o avea pentru el o adusese atunci să-l vadă într-o altă lumină – ca pe un păcătos mergând în faţa unei veşnicii fără Hristos, ca pe cineva care refuzase dragostea şi harul lui Dumnezeu. Şi din mijlocul furtunii care făcea ravagii în inima ei, ea degajă o arzătoare dorinţă. Încet, se îndreptă spre vechea bancă familiară a grădinii şi, lăsându-se în genunchi, în adâncă agonie a duhului, ea strigă cu glas tare:

— Oh, Dumnezeul meu! Salvează-l, salvează sufletul lui Jean! Tu poţi să-l mântuieşti cu totul, deplin, într-un fel sau în altul – în momentul când Tu vei socoti, salvează-l, pentru dragostea Domnului Iisus!

CAPITOLUL 19

Afacerile lui Anton Dean

Când Genoveva s-a hotărât să se întoarcă acasă, tremura; ea se îndrepta cu paşi înceţi spre intrare. Va fi singură, îşi spuse ea, restul familiei desigur că va fi ieşit. Dar nu, era lumină în biroul tatălui ei. Fără îndoială, a rămas acasă pentru a lucra.

Genoveva îşi reveni. Va trebui să schimbe câteva cuvinte cu tatăl ei, în trecere, şi ea nu voia ca el să bănuiască ceva… Pătrunse încetişor în hol şi găsi, spre marea ei uimire, uşa biroului larg deschisă; tatăl ei

era singur. Ea se opri nehotărâtă pe prag. El auzise zgomotul paşilor ei, căci întorsese capul în direcţia aceea. Genoveva a fost izbită văzându-i faţa: el era cenuşiu, tras, buimac, ca un om care trecuse printr-o groaznică experienţă.

— Tată! strigă ea alarmată, înaintând spre el, ce ai? Eşti bolnav?

Drept orice răspuns, el îi arătă cu o mână tremurătoare ghemotocul de hârtie aruncat pe jos.

— Tu eşti aceea care…? întrebă el cu o voce răguşită.

Aceasta nu trezi nimic în duhul Genovevei. Ce voia să spună? Pe jumătate îngrijorată, pe jumătate speriată, ea se aplecă şi strânse foiţa şifonată. Atunci îşi aminti – tratatul – tatăl ei găsise tratatul! Ea şi Filip complotaseră împreună, încă demult.

— Spune-mi, tu ai făcut asta? repetă Anton. Genoveva se redresa; n-avea să mai amestece şi pe Filip. Oricum, tratatul era al ei şi ea îl strecurase în carte.

— Da, spuse ea cu un efort, eu l-am pus.

În loc de valul injuriilor furioase la care se aştepta să iasă de pe buzele tatălui său, a urmat o tăcere. Orice sentiment de teamă se risipi din inima Genovevei. I se părea acum că orice ar face sau ar spune tatăl ei, nu mai avea nicio importanţă. Nu mai conta nimic, îşi spuse ea, de când izgonise pe Jean din viaţa ei.

— Genoveva! Anton a vrut şase ridice, dar recăzu, tremurând, în fotoliu. Tu l-ai pus acolo ca să-l văd?

— Da, tată, spuse ea cu greutate.

El îşi trecu o mână rece şi umedă pe frunte, pe urmă ridică ochii pentru a-i întâlni pe ai fiicei sale.

— Pentru ce, pentru ce ai făcut lucrul acesta? Tonul glasului său a fost ca o lovitură de bici asupra Genovevei: pentru ce o chestiona astfel? I se întâmplase ceva. El era schimbat…

Ea privi tratatul mototolit pe care îl luase de pe jos. Era posibil ca Domnul să-i fi vorbit prin această hârtiuţă? Filip şi ea se rugaseră ca să lucreze… Genoveva respiră adânc. La urma urmei, viaţa nu era atât de goală, dacă ea putea să aducă pe cineva la Domnul şi Mântuitorul care făcuse atâtea…

— Tată! exclamă ea apropiindu-se de el şi punându-i uşor mâna pe umăr, l-am pus acolo pentru că, pentru că eram îngrijorată de sufletul tău.

El nu răspunse nimic, dar îşi lăsă faţa în mâini; stătea acolo

absolut nemişcat.

După ce înălţă o rugăciune tăcută în inima ei, 164

Genoveva continuă:

— Voiam să ştii, tată, că banii nu sunt singurul lucru care contează înviată, că toate bogăţiile lumii nu slujesc la nimic dacă… dacă tu îţi pierzi sufletul…

— E prea târziu, o întrerupse el cu un gest de deznădejde.

— Prea târziu! repetă tânăra fată, nu, deloc, tată! Tu ai citit Biblia! adăugă ea repede, zărind Noul Testament deschis în faţa lui.

Anton ridică faţa şi schiţă un zâmbet.

— Da, este al tău! Aveam intenţia să-l rup, dar în loc să fac aşa, l-am citit…

Inima Genovevei tresări.

— Şi ce text ai citit? întrebă ea.

— Evident, acesta! Şi cu un deget tremurător, el arătă cuvintele care-l opriseră în chip fulgerător: „*Şi ce ar folosi unui om să* câştige *toată lumea*, *dacă îşi pierde sufletul*? *Sau ce va da un om în* schimb *pentru sufletul său*?"

— Tu te întrebi cum se face că eu cunosc atât de bine Biblia? Lucrul acesta nu te-ar mira, dacă ai şti că acest verset l-am avut sub ochi în fiecare zi, timp de zece ani, la începutul afacerilor mele!

— Adevărat? Genoveva era nerăbdătoare să ştie mai mult.

Anton părea pierdut în gândurile lui.

— Da, aceasta mă întoarce cu mult timp în urmă, când eram un băiat. Am fost crescut la ţară, dar după terminarea şcolii am venit să caut de lucru la oraş: omul în slujba căruia eram a fost foarte bun cu mine. Era creştin – cel mai bun om pe care l-am cunoscut. Dacă cineva a trăit religia sa, apoi acesta a fost el.

— Şi el cunoştea acest verset, presupun.

Faţa lui Anton Deane avea o expresie sălbatică, fixă.

— Da, îi făcuse o ramă şi îl aşezase în biroul său. El spunea că îl aşezase acolo ca o înştiinţare pentru a nu face afaceri urâte; şi era drept ca cerul, numai dacă aş fi luat seama!

— De ce, tată? Glasul tinerei fete era ca o şoaptă, ai făcut tu afaceri urâte?

El lăsă capul în jos.

— Da, mi-am vândut sufletul pentru bani şi aceasta a fost o afacere urâtă, Genoveva, o afacere urâtă!

Genoveva îi trecu afectuos braţul împrejurul gâtului.

— Tată, nu este prea târziu, chiar acum, pentru a încheia o afacere mai bună!

El respinse mâna ei.

— Da, este prea târziu. Tu nu ştii ce spui. El sări în picioare şi se aşeză în faţa ei. Privirea lui exprima deznădejde, neputinţă. Tu nu ştii ce am făcut!

O nouă teamă umplu inima Genovevei; totuşi îşi păstra calmul.

— Ce-ai făcut tu, n-are importanţă, tată, repetă ea pe un ton de confidenţă. Dumnezeu a promis că, dacă venim la El în Numele Domnului Iisus Hristos, El ne va şterge toate păcatele noastre şi nu-şi va mai aduce aminte de ele niciodată!

Anton Deane mergea cu paşi mari prin cameră, fără să vorbească.

— Tu nu cunoşti toată povestea, Genoveva, spuse el în sfârşit.

— Nu vrei să mi-o spui? Glasul fetei era dulce, 166

rugător.

El şovăi o clipă; pe urmă, oprindu-se din mers, spuse cu o subită hotărâre:

— Bine! Am să ţi-o povestesc, dar este o poveste lungă.

Genoveva, cu sufletul la gură, aştepta.

— Acest om pentru care lucram, începu el, era foarte bun cu mine. Când am ajuns în oraş, trebuia să găsesc o pensiune; el m-a luat în casa fui şi m-a tratat ca pe propriul lui copil. El avea o singură fată; noi eram tovarăşi buni. Cred că el spera ca ea şi cu mine să ne căsătorim, dar noi nu ne-am gândit la aceasta niciunul nici altul. Nu era decât o singură fată pe care o doream, era mama ta.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Oh, fiica lui iubea pe un tânăr care era în aviaţie – un tip bine. Era în timpul primului război mondial; la puţin timp după căsătoria lor, el a. trebuit să plece. Ea a avut un băiat, micul Bill, care n-a văzut niciodată pe tatăl său. Acesta a fost dat dispărut deasupra Franţei; el n-a mai revenit. A fost o lovitură teribilă. Ea a fost foarte curajoasă, dar bătrânul nu şi-a mai revenit niciodată. El a murit curând după aceea, când Bill avea numai patru ani şi ea a rămas singură pe lume cu micuţul. Afacerile au suferit de pe urma războiului, dar tot ce avea el le-a lăsat lor: ei şi fiului ei. Dar el făcuse din mine singurul executor testamentar.

El se opri. Genoveva îşi ţinu răsuflarea, aşteptând ca el să continue.

— Nicio condiţie nu era legată de testament. Vezi tu, el avea încredere. Era o sumă bunicică; eu ştiam că el dorea s-o investească pentru ei şi, într-adevăr, aveam intenţia s-o fac. Dar ispita era mai mare pentru un contabil cu dificultăţi. Voiam să am bani. Iubeam pe mama ta şi ştiam că nu se va căsători niciodată cu mine, atâta vreme cât nu puteam să-i asigur înlesnirea cu care ea era obişnuită. Atenţie! Nu o blamez, eu singur am lucrat. Ea ignora toate acestea, nici astăzi nu ştie nimic. Eu i-am spus că bătrânul mi-a lăsat un testament.

— Atunci? Atunci ai început să cheltuieşti banii? Genoveva începea să înţeleagă! El avu un zâmbet amar.

— Tu micşorezi prea mult lucrurile, aceasta se numeşte „deturnare". Am spus fiicei lui că investisem banii pentru ea şi m-a crezut. Ea nu şi-a închipuit niciodată că puteam să fiu necinstit, credea că poate avea încredere.

— Dar ea n-a descoperit niciodată nimic?

— Nu; cât timp a fost în viaţă, eu îi dădeam o mică rentă lunară ca provenind din investiţie. Dar ea a supravieţuit numai un an după tatăl ei. Deci eu am luat banii, banii ei, şi am zidit această casă, mi-am creat o situaţie în afaceri. Deoarece ea murise, totul părea să se întoarcă în favoarea mea!

— Dar fiul ei ce a devenit?

— L-am trimis într-un internat, în altă parte. Lui i s-a părut că eram foarte bun cu el, deoarece îl făcusem să înţeleagă că a rămas fără niciun ban. Chiar mai târziu, el n-a întrebat nimic şi a avut încredere în mine. Era un băiat foarte bun acest tânăr Bill; mi-l reamintea pe bunicul lui, cu toate că el călca pe urmele tatălui lui, în aviaţie.

— Şi unde este el acum? întrebă Genoveva, tulburată de povestea tatălui ei.

— El s-a înrolat în armată, la aviaţie, în timpul acestui război şi nu s-a mai întors niciodată. El a fost dat dispărut când survola Germania, la începutul ostilităţilor. Dacă s-ar fi întors, probabil s-ar fi consacrat unui serviciu oarecare, misionar în aviaţie; era creştin şi acest gen de lucru îl atrăgea. Dar n-a trăit prea mult ca să facă aşa ceva.

Anton Deane respiră profund. Numai atunci am început să mă simt liber. Aveam totdeauna teama să nu fie descoperită înşelăciunea mea; după moartea tânărului Bill mi-am spus că sunt liniştit. Dar

mi-am făcut socoteala fără conştiinţa mea. Eu ştiu că nu se poate ca cineva să facă rău şi să înainteze. Poate cineva să-şi bată joc de lume, dar de dumnezeu nu.

— Nu, spuse Genoveva, şi nu mai găsi nimic de adăugat.

Ea începea în mod vag să realizeze toată importanţa celor spuse – tatăl ei era un criminal în faţa legii… şi ea… da, tot ce primise de la tatăl ei, chiar casa în care trăiau, totul fusese dobândit prin mijloace frauduloase. Ea n-avea niciun drept asupra acestor lucruri!

— Spune tot ce vrei despre mine, Genoveva – merit!

Anton stătea în picioare în faţa ei, cu capul plecat.

— Eu, eu n-am niciun drept să te condamn, tată, nici să te blamez, spuse ea cu o voce tremurătoare.

— Nu, făcu el cu un mormăit de deznădejde, propria mea conştiinţă mă condamnă îndeajuns.

— Numai Dumnezeu ştie! Şi Lui va trebui să-l dai socoteală într-o zi.

Genoveva prinse prilejul.

— Dumnezeu vrea să rânduiască socoteala ta acum, în har, dacă îl laşi s-o facă. Ascultă Cuvântul Său: „*Veniţi să ne judecăm*, *zice Domnul*. „*De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul*, *se vor face albe ca zăpada*".

El o opri cu un strigăt.

— E zadarnic, Genoveva, este prea târziu! Nu mai pot să fac nimic acum. Sunt prea multe persoane implicate.

Genoveva îşi privea tatăl cu insistenţă:

— Tu ştii dacă tânărul Bill era căsătorit?

— Da, dar nu ştiu nimic despre soţia lui. El se căsătorise cu o englezoaică, se pare.

— Ascultă, tată, continuă ea cu stăruinţă, pentru ce n-ai căuta-o şi i-ai da ei banii? Cugetul tău ar fi atunci în pace.

El clătină din cap.

— M-am gândit la aceasta şi ştiu că este singurul lucru pe care trebuie să-l fac pentru a şterge pentru totdeauna această pată de pe sufletul meu. Dar nu pot, n-am banii. Afacerile n-au fost atât de bune în ultimul timp.

Genoveva înconjură camera cu privirea.

— Am putea, totuşi, să vindem unele lucruri, sugeră ea.

El ridică ochii şi o privi lung, cu gravitate.

— Genoveva, zise el cu o voce limpede, ştii tu că, pentru a da

aceşti bani, ar trebui să vând casă, să lichidez afacerile, totul?

Genoveva nu se clinti.

— Atunci pentru ce n-o faci, tată? Ar trebui, nu-i aşa?

— Nu, nu pot! El se întoarse şi porni spre fereastră pentru a scăpa de privirea cercetătoare a fiicei sale. Trebuie să mă gândesc la familia mea: mama ta, tu, băieţii. Aş fi dizgraţia publică. Nu, din dragoste pentru voi sunt obligat să continui pe această cale îngrozitoare.

Genoveva s-a ridicat, a traversat biroul şi s-a dus lângă el.

— Tată, nu te îngrijora de alţii. Dumnezeu doreşte ca tu să faci rânduială în această afacere şi trebuie să faci.

— Nu, nu pot să iau toate acestea asupra mea. Am devenit prea laş acum.

Ea îl luă de braţ.

— Cu ajutorul lui Dumnezeu, tu poţi, insistă ea. El s-a întors dintr-odată spre ea.

— Este relativ uşor de vorbit astfel, Genoveva, dar ia gândeşte-te ce vor însemna toate repercusiunile acestea, pe care le va avea asupra ta, în primul rând; ce-ar spune Jean?

— Nu-ţi face nicio grijă pentru Jean, spuse ea cu o sforţare, acestea nu-l mai pot atinge acum.

— De ce? Anton se smulse din contemplarea propriilor probleme, pentru a încerca să bănuiască pricina agitaţiei pe care o citea pe faţa fiicei sale.

Genoveva căuta să păstreze o voce liniştită, hotărâtă:

— Pentru că noi ne-am despărţit astă-seară!

— Despărţit? întrebă Anton în culmea mirării. Dar de ce?

Genoveva roşi.

— Noi toţi suntem chemaţi să facem o alegere, ori una, ori alta, vezi tu, spuse ea plecându-şi ochii. Eu aveam de ales între dragostea lui Hristos sau cea a lui Jean. Şi eu am ales pe Hristos. Asta-i tot. Ea zâmbi printre lacrimi. Crezi că am făcut o afacere rea, tata?

Drept orice răspuns, el îi luă mâna şi i-o strânse în a lui.

— Nu, răspunse totuşi cu o voce răguşită, nu… A urmat o tăcere; apoi Anton vorbi din nou. El se zbătea încă împotriva alegerii pe care i-o arăta conştiinţa.

— Genoveva, chiar dacă aş dori să pun lucrurile în ordine, mă gândesc ia mama ta – şocul, dizgraţia… ar ucide-o!

Zgomotul unei chei răsucindu-se în broasca de la intrare l-a făcut să tresară.

— Ascultă, ea este! strigă el, silindu-se să-şi regăsească liniştea.

y

CAPITOLUL 20

O lovitură pentru Iulia

Genoveva se întoarse spre uşă.

— Mă duc să mă culc, spuse ea rău dispusă. Mai bine să aştept până mâine pentru a le spune noutatea.

— Poate că e mai bine, aprobă Anton. A avut tocmai timpul necesar pentru a ascunde Noul Testament sub o pernă, înainte de a apărea soţia sa, roşie şi încinsă.

— O, Anton! începu ea abia răsuflând, am avut o seară excepţională. Şi am câştigat câţiva bani la cărţi. Este o noapte care mi-a adus noroc.

— Ţi-l doresc, Iulia, spuse sobru soţul ei.

Dacă Iulia ar fi fost mai puţin absorbită de amintirea serii norocoase, ea ar fi remarcat comportamentul neobişnuit al soţului ei; ea înainta în cameră fără să vadă măcar pe fiica sa stând în picioare lângă el.

— Toată lumea a admirat rochia mea astă-seară, dar această haină veche strică totul! Şi cu un gest de dispreţ, ea aruncă paltonul pe un scaun.

Anton, tulburat, agitat, tremura la gândul că soţia sa să nu ridice perna când îşi va lua paltonul.

Iulia, interpretând rău tăcerea soţului ei, se apropie de el.

— Haide, haide, se gudură ea, punându-i o mână domoală pe umăr, nu cred că tu vrei ca nevasta ta să fie prost îmbrăcată! Am văzut aşa frumoase mantouri în oraş, în ultima săptămână! Dar ce? Anton? se întrerupse ea deodată, uitându-se la el. Ce s-a întâmplat? Parcă eşti bolnav!

— O, n-ai de ce să te temi! Sunt sănătos!

— Tu ai lucrat prea mult în ultimul timp! spuse ea categoric. Ai să îmbătrâneşti prea curând!

Genoveva se îndrepta încetişor spre uşă.

— Noapte bună mama, noapte bună tata! mă duc la culcare.

La glasul ei, Iulia s-a întors dintr-odată.

— Genoveva, m-ai speriat! Nici nu ştiam că eşti aici. Dar

spune-mi, cum a fost astă-seară?

Genoveva evită privirea ei plină de curiozitate.

— Am să-ţi povestesc totul mâine, mama, răspunse ea şovăitor. Sunt atât de obosită, mă duc la culcare.

— Bun, de acord. Mă gândesc că este cel mai bun lucru de făcut şi pentru noi. Ar trebui să le laşi şi să te odihneşti.

— Nu, Iulia, lasă-mă singur, spuse el uscat. Mai am încă o mare problemă de rezolvat.

Iulia aruncă o privire întrebătoare în jurul ei; nimic în cameră nu arăta o noapte de lucru. Biroul era în ordine, rafturile intacte.

— Bine, spuse ea cu un ton înţepat; ar fi momentul să te linişteşti, nu crezi?

y y 7

— Da, desigur, draga mea. Anton s-a dus la birou şi scormonea într-un sertar pentru a-şi ascunde încurcătura.

Iulia se ridică.

— Cred că ai lucrat destul; dar nu vreau să-mi pierd somnul discutând cu tine; şi aşa ştiu că faci ceea ce vrei tu, dar eu te-am înştiinţat, nu uita!

Rămas singur, după plecarea ei, el reveni la problema sa.

Genoveva era sfârşită de oboseală, dar nu putea să doarmă; evenimentele din seara aceasta erau prea vii şi proaspete în mintea sa: Jean, tatăl, mama ei, casă, banii, afacerile… Totul se învălmăşea în mintea ei cu o încurcătură înspăimântătoare. Jean… cât de greu revenea la gândul că nu-i va mai telefona, nici nu va mai veni la ea, a doua zi. Poate că… cu toate acestea… Dar nu, el nu va face niciodată aşa ceva. Ea îl cunoştea prea bine. Dacă va vrea ca el să revină, va trebui să meargă ea la el, şi ea nu putea. Bariera care se aşezase în seara aceea între ei va sta totdeauna, afară numai dacă, dacă… Genoveva se opri din gândurile ei dezordonate şi-şi cufundă obrazul în pernă. O rugăciune se înălţă din inima ei, o cerere pentru care buzele sale n-aveau cuvinte. Ea se rugase pentru Jean, de atâtea ori, dar ea se rugase mai mult pentru cauza ei, decât pentru a lui. Ea dorise întoarcerea lui pentru a primi ceea ce inima ei cerea, pentru ca să nu renunţe la el.

Acum nu mai avea motive egoiste în inimă. Ea părăsise pretenţiile ei asupra lui; nu mai avea decât arzătoarea dorinţă ca el să fie mântuit. Dincolo de sentimentul pierderii personale, ea avea

teribila convingere că Jean, cu toată dreptatea caracterului său, cu toată sinceritatea sa, era deja condamnat înaintea lui Dumnezeu, pentru că nu voia să creadă în Numele Singurului Fiu al lui Dumnezeu. Ce valoare aveau faptele lui frumoase înaintea curăţiei fără pată a lui Dumnezeu? Oh! Dacă ar fi fost convins că are păcat, de-ar fi ajuns să se pocăiască, să se smerească la picioarele crucii lui Hristos! Aceasta era povara care dobora sufletul Genovevei.

În rugăciunea sa, Genoveva îşi aminti şi de lupta pe care o dădea tatăl ei jos, în birou, în aceste momente; el trecea prin cea mai grea criză a vieţii sale şi ea ceru lui Dumnezeu să-i arate limpede datoria sa şi să-i dea curajul să repare răul pe care îl făcuse. Ştia ea ce cerea? Nu, fiindcă cum putea ea să prevadă viitorul? Ea realiza vag că aceasta putea să ducă la pierderea a tot ceea ce ea socotise până atunci că îi revenea de drept. Aceasta însemna că poate se va găsi dintr-odată smulsă din tot ce îi era familiar şi aruncată într-un cerc nou, străin, aproape îngrozitor. Genoveva se simţi atunci deznădăjduit de singură. Nu era, omeneşte vorbind, nimeni în care se putea încrede. I-ar fi plăcut să împărtăşească acestea lui Filip, dar tatăl îi ceruse să nu divulge ceea ce auzise. De altminteri, Filip va şti totul în curând…

Genoveva întinse o mână tremurândă în întuneric, ca să caute, în mijlocul frământărilor care se abătuseră atât de năvalnic asupra ei, un punct de sprijin. Degetele sale atinseră o carte – era Biblia sa. Şi-o lipi de ea cu un intens sentiment de uşurare. Iată ceva care nu va trece niciodată. Toate bogăţiile de nepătruns ale harului lui Dumnezeu, har a cărui adâncime abia începea s-o pătrundă, erau cuprinse în acest volum. Şi din Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Se detaşa Cuvântul lui Dumnezeu întrupat, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul său, Acelaşi ieri, azi şi în veci. Vor fi schimbări, da, dar în El *„nu este nici schimbare, nici umbră de mutare”*; orice va veni, ea era în siguranţă cu El.

s A doua zi, dimineaţa, micul dejun a fost foarte calm. Anton părea că nu se culcase deloc; Iulia se gândea la „norocul” din seara trecută; Genoveva nu avea nimic deosebit de povestit; ea mânca în tăcere, aruncând deseori privirea în direcţia tatălui său. Filip, conştient de atmosfera încordată, se mulţumi să urmeze exemplul Genovevei şi nu vorbi decât strictul necesar. Roger nu lua parte niciodată la discuţii la micul dejun: el rezema ziarul pe zaharniţă şi se adâncea în citirea ultimilor noutăţi, până în momentul când îşi consulta rapid ceasul; dădea scaunul la o parte şi pornea ca o săgeată să prindă trenul.

— Trebuie să merg în oraş, Iulia, pentru treburile mele, zise scurt Anton la sfârşitul mesei. Cred că o să lipsesc cam mult. Voi fi acasă la timp pentru dejun.

Iulia privi pendula.

— Trebuie să fie ceva foarte important ca tu să pleci Aaşa devreme, observă ea cu neîncredere.

— Îţi voi povesti totul când mă voi întoarce. Anton a stat cu ochii plecaţi şi, după un scurt „la revedere", părăsi încăperea.

Sâmbătă dimineaţa, la fiecare 15 zile, Genoveva avea zi liberă, aşa că, după împrăştierea membrilor v familiei, ea spăla vesela, apoi se ocupă de diferitele treburi în gospodărie. Aproape terminase când mama sa începu să-şi regăsească ţinuta obişnuită.

— Ei, se gândi ea, parcă era ceva – ah!

— Genoveva, da, tu trebuia să-mi povesteşti ce s-a întâmplat ieri seară. Ce avea să-ţi spună Je an?

Ea aştepta foarte atentă.

Genoveva sfârşise de făcut ordine în salon. Ea se opri cu mătura în mână.

— Nu este mare lucru de povestit, mamă, zise ea calmă.

— Cum? zise nerăbdătoare Iulia. Ce vrei să spui? Doar nu te vei fi certat cu el?!

— Genoveva dădu din cap afirmativ.

— Nu, dar n-am să-l mai văd, ne-am despărţit!

— Despărţit?! exclamă Iulia. Dar, Genoveva, nu fi caraghioasă, el vrea să se căsătorească cu tine.

— El voia. Respiraţia Genovevei se acceleră. Dar eu, eu a trebuit să-i spun „Nu" şi astfel s-a sfârşit.

— Sfârşit? Iulia, năucită, se lăsă pe fotoliul său: Genoveva, tu l-ai respins?

— Da, mama, a trebuit!

— Dar de ce? Iuliei nu-i venea să creadă.

— Ei bine, mamă, iată! Jean este un băiat foarte simpatic, dar noi nu suntem de acord asupra chestiunii religioase, aşa că niciodată n-am fi putut fi fericiţi.

Doamna Deane sări în sus.

— Cum? Tu vrei să spui că ai aşezat religia ta mai presus de cererea în căsătorie a lui Jean Lynton? Dar, Genoveva, trebuie să fi fost

nebună! El este de familie bună, el putea să-ţi dea un cămin confortabil şi el te iubeşte. Nu ştiu ce ţi-ai putea dori mai mult?!

Tânăra fată clătină iarăşi din cap.

— Este mai mult decât atât, mamă! continuă ea cu greu.

Iulia începu să înţeleagă…

— Nu ştiu ce să fac, în adevăr, cu tine, Genoveva, strigă ea furioasă. Iată ce maniere! Ce voi spune 178., prietenelor mele? Toţi. aşteaptă ca tu şi Jean să vă căsătoriţi curând şi mă vor întreba ce s-a întâmplat! Genoveva suspină.

— Ah, mama, tare aş vrea ca tu să nu te ocupi atât de mult cu ceea ce gândesc oamenii…

— Nu ţi-ar strica dacă te-ai îngrijora şi tu ceva mai mult, i-o întoarse Iulia. Dar, ah! Genoveva, totuşi nu este ultimul tău cuvânt, nu-i aşa? termină ea îngrijorată.

— Da, mama, zise ea cu tristeţe. Jean nu este creştin credincios şi astfel nu pot să mă căsătoresc cu el.

După expresia feţei Genovevei, Iulia înţelese că era zadarnic să mai discute. Ea izbucni în lacrimi.

— Genoveva, tu îmi zdrobeşti inima, suspină ea într-o criză de nervi. Da sunt duzini de fete care ar da totul pentru a avea acest noroc şi tu, tu îl respingi simplu de tot. Ea îşi şterse ochii. Meriţi să rămâi fată bătrână – şi aşa vei rămâne dacă continui astfel. Oh! Nu mai pot să suport.

Genoveva, neputincioasă, rămase câteva clipe nemişcată; apoi, întorcându-se, se duse la fereastră. Ea nu putea să facă nimic; nu slujea la nimic să încerce să raţioneze cu mama sa când era în aşa stare. Trebuia să aştepte să se calmeze.

Iulia suspina deznădăjduită până în momentul când, în hol, pasul greu al lui Anton anunţă că el s-a întors. Zărindu-l, ea ridică spre el faţa scăldată în lacrimi.

— Iulia, strigă el, ce…?

— Anton, din cauza Genovevei! Ce gândeşti tu despre asta? Ea, ea a refuzat cererea lui Jean. Şi… oh! dragul meu, n-am să mă liniştesc niciodată.

Genoveva căută privirea tatălui său, dar el nu zise nimic. Anton se apropie de fotoliul în care stătea soţia sa.

— Calmează-te, Iulia, zise el liniştit, cu o duioşie neobişnuită în gesturile sale. La urma urmei este o hotărâre pe care Genoveva trebuia

s-o ia singură şi trebuia să facă ce a socotit că este drept.

— Cum? Criza nervoasă a Iuliei cedă în faţa ciudatei purtări a lui Anton. Tu treci de partea ei?

El ridică din umeri.

— Ah, Iulia, dacă tu priveşti lucrurile din acest unghi! Dar mă gândesc că ea lucrează, poate, înţelept… t a

Genoveva îşi reţinu răsuflarea. În timp obişnuit, ea n-ar fi avut niciodată ajutor din partea tatălui său… Iulia reizbucni.

— Voi toţi sunteţi împotriva mea, suspină ea. Nimănui nu-i pasă de sentimentele mele!

Anton se aplecă spre ea şi-i luă Amâinile.

— Iulia, zise el cu solemnitate. Îmi pare rău, dar n-aş vrea să te tulbur şi eu. Aş vrea să-ţi mărturisesc ceva…

— Să mărturiseşti? repetă ea; trebuie că visa. Ce putea Asă aibă el de mărturisit? Dar el reluă…

— Îţi aminteşti, Iulia, că înainte de căsătoria noastră îţi spusesem că eu aveam un testament? Şi mi-am creat afacerile cu aceşti bani; pe urmă am făcut planuri şi am zidit această casă?

Iulia aproba mecanic… Pentru ce mai vorbea el de toate acestea acum? Sunt 25 de ani de atunci… Genoveva părăsi camera fără zgomot.

— Ceea ce ţi-am spus era minciună, Iulia, eu te-am înşelat şi am înşelat şi alte persoane care au 180

avut încredere în mine multă vreme. Nu erau banii mei şi eu n-aveam niciun drept asupra lor.

— Anton!

Exclamaţia îngrozită a Iuliei îl făcu să tresară, dar el se stăpâni pentru a termina povestirea.

— Toată viaţa mea a fost prefăcătorie, fraudă. Tot ce am nu este al meu, tot ce v-am dat ţie şi copiilor, toate au fost obţinute prin mijloace frauduloase. Dar acum s-a sfârşit!

— Ai fost descoperit? El lăsă capul în jos.

— Dumnezeu m-a găsit, Iulia. Afacerile au mers prost în vremea din urmă. Este zadarnic; nu poate cineva să lucreze rău şi să meargă tot înainte. N-am mai avut pace adevărată în inimă până în momentul când am luat hotărârea de a pune totul în ordine.

— Vrei să spui că tu vei da totul înapoi?!

— Da, Iulia. Dar pentru a face aşa, trebuie să vând această casă, afacerile, totul!

— În acest caz, tu nu poţi s-o faci, Anton! Iulia îşi revenise în sine. Am fi ruinaţi şi ce-ar zice oamenii?

Anton era foarte calm.

— Iulia, zise el, îmi pare rău, îmi pare mult mai rău decât vei putea tu să-nţelegi, să arunc această necinste asupra ta, dar am lucrat rău destul timp; trebuie acum să repar, oricare ar fi preţul.

Buzele Iuliei începură să tremure. Deplina semnificaţie a cuvintelor soţului ei cu privire la propriul lor viitor începea acum să pătrundă în spiritul său dezorientat. Trăsătura dominantă a caracterului doamnei Deane era să se ocupe numai de ea însăşi. Gândul la groaznicul conflict pe care a trebuit Anton să-l îndure înainte de a ajunge la această irevocabilă hotărâre nici nu o atingea; ea nu mai manifestă nici cea mai mică revoltă, înţelegând lunga înşelătorie în care, fără voia ei, fusese implicată; singura preocupare era pentru ea însăşi. Cum va trăi ea dacă Anton făcea, într-adevăr, ceea ce zisese? Ce va ajunge ea dacă va vinde totul?

— Anton, tu ai să mă laşi fără nimic, zise ea jalnic.

El avea mâna pe umărul ei.

— Iulia, draga mea, zise el cu o voce răguşită, vom rămâne noi amândoi, unul pentru altul, dacă tu poţi să mă ierţi.

Ea păru că nu-l aude. Lumea sa se prăbuşise; lucrurile pentru care trăise: banii, rang social, plăceri se risipiseră ca un abur. Ea nu avea nimic – nu mai avea nimic, decât perspectiva unei existenţe marcate de sărăcie, de dispreţul aCelora pe care ea îi numise prietenii ei.

— Iulia!

Glasul lui Anton părea că-i vine foarte de departe. Ea se ridică cu greu şi avu impresia că totul în cameră se clătina; faţa soţului ei era înceţoşată, neclară. Iulia se clătină şi se prăbuşi. Anton încercă s-o susţină, dar sosi prea târziu. Când ajunse alături de ea, nu mai era decât o masă ghemuită, inconştientă, pe pământ.

CAPITOLUL 21

Plecarea lui Roger

Timp de câteva zile, Iulia Deane fu între viaţă şi moarte. Doctorul a spus că ea avusese un atac şi când Anton îl întrebă dacă erau şanse de restabilire, el clătină grav din cap.

— Va dura foarte mult. Şi, de fapt, era foarte probabil că ea va rămâne invalidă tot restul vieţii.

Anton Deane primi verdictul în tăcere; în zilele care urmară, Genoveva îl privi cu neliniște. Această povară părea uneori prea doborâtoare pentru el și, fără sprijinul arzătoarelor rugăciuni ale fiului și fiicei sale, ar fi căzut, cu siguranță.

— Genoveva, șopti Filip cu o voce strangulată, noi nu știam ce cerem când ne rugam pentru întoarcerea tatii, nu-i așa?

— Oh, nu, Filip! zise ea emoționată. Mă gândeam că e mai bine că nu știam ce ne așteaptă, pentru că poate altfel n-am fi fost în stare să facem față!

Devotamentul lui Filip pentru tatăl său, în acele zile critice, era mișcător. El nu-l pierdea din vedere nicio clipă. Pentru un moment părăsise cărțile de studiu și se așezase alături de tatăl său. Lucra cu el împreună până îl apuca durerea de cap, noaptea târziu, la vânzarea de titluri, rambursări, calcule dobânzi etc. Anton se arătase la început mai distant. El istorisise toată povestea sa tânărului băiat pe scurt; dar fără să cruțe blamul pe care-l lua asupra lui, pe față, pe urmă, cu umerii încovoiați, cu capul plecat, se duse. Dar Filip strigă:

— Tată, zise el cam stângaci, nu le pune pe toate la inimă. Eu sunt mândru de tine, crede-mă.

Tatăl său schiță un zâmbet.

— De fapt, n-ai de ce să te mândrești cu mine, fiule!

— Ei bine, eu sunt mândru de tine, stărui băiatul, admir curajul tău!

— Nu, zise el scuturând din cap. Sunt un laș, băiatul meu, dar harul lui Dumnezeu m-a ajutat!

Filip își aminti de ziua când, pentru prima dată, vorbise cu tatăl său despre lucrurile spirituale, cu câtă ocară și dispreț îl acoperise când i-a spus de hotărârea pe care o luase de a-L urma pe Hristos. Tatăl său se schimbase cu adevărat…

Roger, dimpotrivă, a fost zdrobitor în disprețul său, amar în sarcasme furioase.

— Tatăl meu! – rânjise el – un escroc vulgar. Și tu crezi că eu pot supraviețui acestei situații?

Și, rănit în mândria sa, ieșise.

Se scurseseră câteva minute penibile.

Sus, în camera sa frumoasă, roz, Iulia Deane zăcea albă și nemișcată, inconștientă de toată activitatea neobișnuită care se desfășura în camerele de la parter. Niște oameni voinici și repezi se

duceau şi veneau, călcând cu picioarele lor grele mochetele uşoare. Pereţii erau dezgoliţi. Totul era marcat, etichetat. O provocatoare însemnare fusese aşezată deasupra intrării principale: „VÂNZARE LA LICITAŢIE"; vecinii începuseră cu clevetirea, şoaptele erau din ce în ce mai îndrăzneţe. Dar Iulia nu le auzea.

— Închipuie-ţi ea, cu acrele ei maniere înalte! ziceau prietenele ei de altă dată. Iată cum coboară treptele!

— Ei bine, asta arată că nu ştii niciodată cu cine ai de-a face, conchiseră adeptele sale de la jocul de cărţi, după ce discutară cu o plăcere cinică de soarta dinamicei organizatoare. Iulia n-auzea nimic. Anton şi Genoveva socotiră că n-ar fi bine s-o lase mai multă vreme în casă şi, cu ajutorul doctorului, o instalară într-un spital particular, până ce vor termina vânzarea. O binevoitoare providenţă o cruţase – cel puţin pentru un timp – de-a auzi toate bârfelile. De altfel, chiar când a fost conştientă de anturajul ei, era confuză. Era slabă şi neputincioasă ca un copil. Doctorul spunea că ieşise din greu. Creierul ei începea să se limpezească puţin câte puţin; el nu putea să garanteze că se va putea folosi de picioare.

Genoveva nu se mai dusese la birou de când cu boala mamei sale. Tatăl ei avea atâtea treburi în afară şi atâtea treburi în casă, încât n-avea încotro. Avea să păstreze din zilele acelea doar amintirea unui coşmar. Ea era, pentru moment, prea ocupată pentru a avea timp să se gândească la propriile ei probleme, pe care le lăsase pe ultimul plan. Numai după ce s-a terminat vânzarea şi mama ei trecuse de criză, Genoveva se mai gândi, în fine, şi la ea. Era limpede că mamă-sa avea nevoie de cineva care să vegheze asupra ei. A angaja pe cineva nu se încadra în bugetul lor… Trebuia să vorbească cu tatăl ei. Îi păru atât de obosit şi frământat în ultimele zile, încât începu să se îngrijoreze.

— Tată, cred că totul este în ordine acum, nu-i aşa? zise ea aşezându-se alături de Filip pe o cutie în bucătărie.

Casa era liniştită, tăcută. Se auzea numai puţin zgomot dintr-una din camerele de sus.

— Ce se aude? întrebă Anton ciulind urechea.

— O, nu-i decât Roger care-şi strânge lucrurile, zise Genoveva nepăsătoare. Dar, spune-ne, tată, procurorii au găsit ceva?

— Da, este adevărat că tânărul Bill s-a căsătorit în Anglia puţin timp înainte de accident, dar ei nu găsesc urma soţiei lui. El ar fi dus-o neapărat în Australia, dacă ar fi trăit.

— Poate că s-a dus ea singură acolo, sugeră Filip.

— Ei, da, poate, m-am gândit şi eu la asta. El oftă. Dar, oriunde ar fi, trebuie s-o găsesc şi să-i dau aceşti bani. Nu voi avea linişte până nu voi face asta!

— Şi tu vei reuşi să strângi toată suma, tată? întrebă Genoveva.

— Aproape, cred, când totul va fi vândut. Dar nu vom mai avea nimic, Genoveva, nici măcar un acoperiş deasupra noastră!

Genoveva zâmbi curajoasă:

— Pastorul Ransome încearcă să ne găsească o locuinţă. El va auzi probabil despre aşa ceva.

— Şi apoi este mama noastră, continuă cu tristeţe Anton. Ea are nevoie de cineva care s-o îngrijească; mă gândesc că nu pot s-o fac eu.

— Nu, tu nu poţi s-o faci, răspunse Genoveva cu un zâmbet plin de afecţiune. M-am gândit la toate acestea, tată; voi părăsi de tot biroul şi voi face menajul. Nu prea mă pricep eu, dar cred că voi învăţa repede. Şi dacă avem nevoie de bani, voi 186

putea să iau puţin de lucru acasă. Anton o privi cu recunoştinţă.

— Tu eşti o fată bună, Genoveva, zise el cu o voce emoţionată. O, nu ştiu cum se vor termina toate acestea!

Genoveva se dădu jos de pe cutie şi, ducându-se spre el, îi puse mâna pe umăr.

— Haide tata, lasă, nu-ţi mai face atâtea griji! Anton îşi luă obrajii în mâini.

— N-am motive să mă îngrijorez, când v-am târât pe toţi într-o astfel de sărăcie? Am făcut pe toată lumea să sufere.

— Acum nu mai trebuie să-ţi faci mustrări, zise ea.

— Da, Genoveva, da. El îşi frângea mâinile cu deznădejde. Ah! Cât am fost de nebun, nebun.

Urmă o tăcere; Genoveva, şi Filip schimbară priviri de simpatie deasupra capului plecat al tatălui lor. Niciodată Filip nu preţuise atât de mult prezenţa surorii sale. El se simţea atât de neputincios; Genoveva, ea ştia ce să spună…

— Tata, zise ea înconjurându-i gâtul cu braţele, toate acestea s-au sfârşit acum. Tu te-ai pocăit – te-ai întors de la păcatul tău şi vei da înapoi acelora pe care i-ai păgubit. Mai mult de atât nu poţi să faci.

— Nu, nu pot să fac mai mult, este adevărat, strigă el cu amărăciune. Niciodată nu voi putea să şterg din sufletul meu plata păcatului.

— Dar Dumnezeu poate, tu ştii, şi El o va face, dacă tu primeşti în inima ta pe Domnul Iisus ca Mântuitor al tău personal. „*Sângele lui Iisus Hristos*, *Fiul lui Dumnezeu*, *ne curăţă de orice păcat11*.

Anton Deane nu răspunse nimic; un oftat adânc îi scăpă de pe buze.

— Tată, zise ea cu o voce scăzută, stăruitoare. Tu ai mărturisit păcatul tău în faţa noastră, în faţa lumii, dar l-ai mărturisit tu în faţa lui Dumnezeu? I-ai cerut Lui iertarea Sa, în Numele Domnului Iisus Hristos? El a promis: „*Dacă păcatele voastre vor fi cum e cârmâzul*, *se vor face albe la zăpada*, *de vor fi cum e purpura*, *se vor face ca Una*" (*Isaia 1.18*).

Anton tăcea mereu. Genoveva şi Filip se rugau.

Apoi, deodată, cu un suspin care-i zguduia tot corpul, el se prăbuşi şi începu să plângă ca un copil…

Un zgomot de paşi se auzi pe scări. Genoveva, repezindu-se în hol, se găsi în faţa lui Roger. El era gata îmbrăcat şi-şi ţinea mantaua şi pălăria în mână.

— Iată, plec, zise el ridicându-şi valiza grea. Genoveva s-a uitat la el. Faţa lui frumoasă era aspră. Ea a-nţeles îndată ce voia el să spună.

— Unde?

— O! departe de aici, te asigur, într-un loc unde numele Deane nu este cunoscut. Eu am mândria mea, dacă restul familiei n-o are.

Genoveva înainta un pas.

— O, Roger, nu fii atât de grăbit! Astea se uită repede. De altfel, tu nu eşti blamat. N-ai niciun motiv să pleci.

El ridică din umeri.

— N-am niciun motiv să mai rămân, mai cu seamă când Clara mi-a întors spatele!

— O! Genoveva abia-şi ţinu răsuflarea. Vrei să spui că Clara a rupt logodna?

— Firește, de altfel nici nu-i reproşez. Ea nu vrea să se căsătorească cu mine, cu aceasta ruşine asupra familiei mele.

Genoveva clătină din cap.

— Ea n-a ţinut destul la tine, Roger, zise ea încet.

— Tu vorbeşti? replică el. Tu ai respins un tip bine, pentru motive infinit mai puţine decât acestea!

Genoveva a simţit cum sângele 1 se urcă în obraji.

— Era altceva, tu nu-nţelegi!

— Ceea ce ştiu este că voi sunteţi o bandă de ticniţi religioşi şi, cu cât voi pleca mai repede, cu atât mai bine. Vorbeşte-mi de nebun – îl credeam pe tata mai zdravăn. Nu era nevoie să ajungă aici! Putea să continue ca şi mai înainte şi nimeni nu-i făcea niciun rău.

Ea şi-a lăsat capul pe spate.

— El a lucrat în singurul fel bun, a spus ea cu tărie, şi Dumnezeu îl va binecuvânta pentru tot ce a făcut.

Roger pocni din degete.

— Bun! Păstrează acest gen de discurs pentru restul trăsniţilor familiei. N-am venit pentru a asculta o predică, ci pentru a spune „la revedere".

— Vei pleca totuşi acum, când mama este aşa de bolnavă?!

— Biata mama, zise el cu milă, îmi pare rău pentru ea, dar nu sunt de vină şi nu pot să-i fac niciun bine, dacă rămân. îi va trebui mult timp pentru a se reface, dar când se va restabili, voi veni neapărat s-o văd şi s-o iau cu mine. Ea nu va fi mulţumită să trăiască într-o cameră veche şi întunecoasă, chiar dacă staţi lângă ea.

— Şi unde mergi tu? a întrebat ea cu greu.

— Am solicitat un post în serviciul civil. Am un angajament pentru un an în Noua Guinee. După aceea încă nu ştiu bine ce voi face. Dar, desigur, nu voi reveni aici. Pentru mine s-a sfârşit cu această familie. „La revedere Genoveva", aruncă el peste umăr. Nu promit că voi scrie.

— Roger! Ea a alergat după el şi s-a agăţat de braţul lui. Roger, tu n-ai spus „la revedere" tatii.

El o respinse mânios.

— N-am să-mi pierd timpul cu el. Am plecat.

— Dar, Roger, se rugă ea, el este aici, mă duc să-l chem.

— Nu, ocupă-te de treburile tale, aceasta nu te priveşte. N-am intenţia să-i dau nicio explicaţie. Ţi-am spus: am terminat cu această familie.

— Roger, te rog, tu nu poţi pleca astfel. Ai să-mi zdrobeşti inima!

Tânărul avu un surâs amar.

— Nu merită nici cea mai mică atenţie din partea mea. El deschise uşa. Genoveva mai făcu un ultim apel disperat.

— O, Roger! strigă ea şi glasul i se frânse într-un suspin. Tu nu poţi să ierţi? El a fost totuşi bun cu tine.

— Adevărat? rânji Roger cinic. Nu prea văd pentru moment. Hai,

la revedere! îi vei spune tu că am plecat.

— Într-o zi poate că vei dori şi tu să fii iertat! mai zise Genoveva. Ea nu ştia dacă o auzise, pentru că uşa pocni în urma lui.

CAPITOLUL 22

Strada Viitorului

Genoveva îşi părăsi colegele de birou cu o oarecare tristeţe, pentru că, cu toate numeroasele prilejuri când ele se uniseră împotriva ei, ea fusese fericită între ele. Viaţa avea să i se pară ciudată fără plăcuta rutină zilnică cu care se obişnuise atât de bine. Ea lucrase în întreprinderea aceea de când terminase şcoala şi se ataşase de ea. La invitaţia directorului general, ea s-a dus într-o după-amiază pentru a-şi lua rămas bun de la direcţie. Andrew Murray manifestase o simpatie cu totul deosebită când, ca răspuns la întrebările directe, ea povestise nenorocirea familiei sale.

— Nu este nicio posibilitate ca dumneata să revii la noi, domnişoară Deane?

Genoveva clătină din cap. *t* – Cred că nu, domnule director general. Mama mea trebuie să iasă din spital la sfârşitul săptămânii; ea va avea nevoie de cineva pentru a o îngriji în permanenţă.

— Hm! Deci aşa stau lucrurile!

— Da, domnule; ea nu va mai putea să meargă niciodată. Fără să vrea, buzele începură să-i tremure.

— Îmi pare rău. După un moment de tăcere, reluă: vei avea o mare răspundere, domnişoară Deane!

Care este situaţia financiară?

— O! noi ne vom descurca foarte bine, mulţumesc, se grăbi ea să-l asigure. Tatăl meu a găsit de lucru. Este vorba numai să învăţăm să trăim mai modest.

El avu unul din rarele sale zâmbete:

— Mai uşor de zis decât de făcut, cred. Asta o să vă vină greu.

— Da, la început o să ne vină greu, admise ea, dar vom reuşi. De îndată ce mama va fi bine, eu voi putea să-mi iau de lucru în afară, lângă noi, câteva ore pe zi – aceasta ne va ajuta!

Directorul o privi fix, cu ochii săi cenuşii, pătrunzători. În timpul celor douăsprezece luni, cât fusese secretara sa particulară, el a văzut-o dezvoltându-se şi totuşi părea atât de tânără, de neexperimentată, pentru a face faţă unui viitor atât de nesigur!

— Eşti foarte curajoasă, remarcă el. Genoveva strivi o lacrimă.

— Nu tocmai, zise ea cu voce tremurătoare. Niciodată n-aş fi putut face faţă singură.

El păru uşurat.

— Aveţi pe cineva să vă ajute?

— Da, desigur! răspunse cu vioiciune Genoveva. Domnul este cu mine. El nu ne va părăsi niciodată. Dar poate dumneavoastră nu puteţi să înţelegeţi, adăugă ea grăbită.

— Poate, zise el încetişor, cu ochii fixaţi asupra ei, dar cel puţin dumneata pari foarte sigură.

— Sunt chiar!

Intensitatea glasului ei îl făcu să sesizeze că aici era vorba de ceva mai mult decât simple cuvinte. Ea vorbea cu convingerea născută dintr-o experienţă 192

personală.

— N-aş avea nimic împotriva unei astfel de religii, începu el gânditor. Pe urmă, ridicându-se, continuă: Direcţia a dorit să-şi exprime recunoştinţa pentru conştiinciozitatea serviciilor dumitale, domnişoară Deane, şi vă dăruieşte ceva ca amintire a fericitei dumitale asociaţii cu întreprinderea noastră; astfel te roagă să primeşti această mărturie a sincerelor sale mulţumiri şi urările cele mai bune pentru viitor.

El puse un mic geamantănaş pe birou şi-i făcu semn să-l ia.

Genoveva, cu degete tremurătoare, ridică capacul. Era o maşină de scris portabilă.

— O! şopti ea, nu mă aşteptam la aşa ceva.

— Ne-am gândit că poate îţi va fi de folos.

— O! Da, desigur! Aş putea să fac câteva lucrări de dactilografie. Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc!

— Nu-ţi face gânduri în privinţa aceasta, zise el cu cordialitate. Mi-ar plăcea să-ţi mai spun cât de mult am apreciat tot ce ai făcut din momentul când ai devenit secretara mea particulară, domnişoară Deane. Ţi-ai dat osteneala!

— Aceasta a fost o plăcere pentru mine, zise ea cu sinceritate.

— Greutatea este că nu ştiu cu cine să te înlocuiesc, adăugă el cu un aer gânditor. Este într-adevăr o tânără fată care promite, dar este încă atât de tânără… Rosa Wilson. Cred că ea a împrumutat o pagină din cartea dumitale! Şi el zâmbi.

Genoveva zâmbi. Ea îşi aminti de ziua când Roşa, cu lacrimi, îşi

dăruise viaţa sa lui Hristos, atunci când ele vorbeau împreună la casele de bani, la adăpostul unei baricade de dosare şi fise.

— Sunt sigură că se va dărui în întregime lucrului ei, îndrăzni ea.

— Bine, vom vedea. El îi întinse mâna. La revedere, domnişoară Deane! Şi dacă vei avea nevoie de ajutor, nu te sfii să vii la noi. Va fi o plăcere pentru noi.

— Mulţumesc, zise Genoveva cu recunoştinţă. La revedere!

— Cred că colegele de acolo, de sus, vor fi bucuroase să te vadă, adăugă el când ea ajunse la uşă. Duceţi-vă la ele!

— Da, bucuros, acceptă ea – mulţumesc iarăşi, mulţumesc.

Ea închise uşa în urma ei şi se îndreptă spre ascensor. Joe se dusese să ia dejunul, dar ea îl va vedea înainte de a pleca. Ea se opri la al cincilea etaj cu sentimente amestecate-Acolo venise să lucreze după terminarea şcolii. În această cameră, în faţa unui grup de colege sceptice, pentru prima dată mărturisise ea cu timiditate că aparţine Domnului Iisus Hristos. Acestea i se păreau atât de demult! Atâtea lucruri se petrecuseră din acel moment şi timpul trecuse atât de repede…

Noutatea dezastrului financiar al lui Anton Deane se răspândise foarte repede în lumea comercială. La birou a fost un mare subiect de discuţie. Rapoartele ameţitoarelor amănunte suscitau dese încruntări de sprâncene şi clătinări din cap. Prezenţa Genovevei invita totuşi la discreţie şi respect; oricare ar fi fost situaţia familiei sale, nimic nu mai putea să priveze pe imăra fată de stima pe care o câştigase prin caracterul şi conduita sa în ultimele luni când ea lucrase printre ele. Acum ele erau toate pline de simpatie, dar n-au avut deloc ocazia să şi-o manifeste, fiindcă era greu s-o compătimească pe Genoveva; de fapt era imposibil. De fiecare dată când era menţionat numele tatălui său, ea susţinea că era mândră de el. Şi o spusese cu atâta convingere, încât ele rămâneau încurcate.

— Şi când voi ajunge o bucătăreasă şefă adevărata, am să vă invit la masă pe toate, încheie ea cu un râs contagios.

— Ei bine, Genoveva, draga mea, zise Rita cu vocea ei tărăgănată, singurul lucru pe care pot să ţi-l spun este că îţi vei pierde frăgezimea în acel aer de bucătărie, cu mâinile în chiuveta de spălat vase, cât e ziua de lungă.

Genoveva râse.

— Mulţumesc, Rita, dar sunt sigură că asta nu va fi chiar aşa teribil cum spui tu!

— Nu-i nicio îndoială în prezenţa ta, Genoveva, tu rezişti la lovitură. Era o nuanţă de admiraţie în glasul Daisy-ei Anderson. Când mă gândesc la ceea ce ai fost tu, ei bine, asta mă depăşeşte.

— Nu eu, Daisy, protestă îndată Genoveva, este ceea ce Domnul a făcut pentru mine – iată totul!

— Nu începe cu acest subiect, Genoveva, interveni domnişoara Rundle. Auzim îndeajuns genul ăsta de discursuri prin Roşa. Ai antrenat-o bine, ea n-a încetat de când ne-ai părăsit.

Rosa Wilson, micuţa de altă dată, schimbă o privire semnificativă cu Genoveva şi surâse. Ea se bucura în inima ei văzându-i purtarea paşnică şi încrezătoare, auzind că ea se manifestase pe faţă ca martor pentru Domnul.

— A fost exact cum aţi spus dumneavoastră, domnişoară Deane, zise ea, însoţind pe Genoveva la ascensor. De când mi-am dat inima Domnului Iisus Hristos, El a fost pentru mine un Prieten minunat.

— Noi putem să ne încredem în El, Roşa, în orice lucru. Şi Genoveva strânse cu afecţiune mâna tinerei fete.

Roşa îi aruncă o privire tulburată.

— Domnişoară Deane, de când am auzit vorbindu-se de toate nenorocirile dumneavoastră, m-am gândit, m-am întrebat dacă, dacă…

Genoveva dădu din cap înţelegătoare.

— Nu te-ngrijora, Roşa. Hristos răspunde la toate nevoile. Am făcut deja experienţa şi o fac şi acum. În toate aceste lucruri, El ne face mai mult decât biruitori…

Uşa ascensorului se deschise şi apăru Joe.

— Aşadar, domnişoară Deane, mi s-a spus că este rămas bun!

Cu un ultim semn rapid spre Roşa, Genoveva intră în ascensor.

— Da, Joe, admise ea, mă tem că sunt cuvinte prea greu de spus.

— Toată lumea de aici o să vă simtă lipsa, n-o să mai fie acelaşi lucru fără dumneavoastră, zise el clătinând din cap. Nu sunt mulţi printre tineri care să ia seama la mine şi am apreciat bunătatea dumneavoastră, domnişoară Deane!

— Dumneata ştii pentru ce eram astfel, Joe? Genoveva îl privi cu insistenţă.

— Da, ştiu, răspunse el sobru, şi m-am gândit serios la lucrul acesta. Am fost la biserică duminica trecută.

— Bine! Sper că vei continua acum.

— Da, domnişoară, desigur. Ei schimbară o caldă şi amicală strângere de mână. La revedere!

— La revedere!

Genoveva Deane lăsă astfel în urma ei ocupaţia de până atunci pentru a se consacra slujbei celei noi, de menajeră într-un apartament închiriat dintr-un imobil la numărul 84 din strada Viitorului…

De unde îşi trăgea numele această străduţă mărginită de case anonime? Genoveva nu ştia; strada Viitorului era o fundătură şi chiar de la ferestrele etajului superior de la numărul 84, nu era o privelişte atrăgătoare. O panoramă de acoperişuri peste ziduri nezugrăvite, coşuri slabe, curţi murdare, având ici-colo un colţ de grădină în luptă pentru existenţă. Numărul 84 fusese altă dată o locuinţă nobilă, particulară; acum, transformată în casă închiriată, părea gri şi întunecoasă. Pastorul Ransome se scuzase că nu găsise ceva mai bun să le propună, dar Genoveva şi tatăl ei, nemaiavând un acoperiş deasupra capului odată cu vânzarea casei lor, au acceptat cu recunoştinţă primul adăpost care li se oferise.

Filip se hotărâse să-şi întrerupă pentru un timp studiile şi să caute de lucru pentru a aduce o mică contribuţie la întreţinerea familiei; toată stăruinţa tatălui său şi a surorii n-au reuşit să-l facă să-şi schimbe părerea. El a fost totuşi silit să-şi revadă planurile când părinţii prietenului său, Petre, l-au invitat să vină la ei ca oaspete, până la terminarea studiilor – micul apartament de la numărul 84 neputând să-l găzduiască.

— Domnul a deschis o cale înaintea ta, Filip, prin amabila propunere a domnului şi doamnei Thompson, i-a spus Genoveva.

— Da, Genet, ai dreptate. Dar voi face tot ce voi putea să vă ajut. Poţi să contezi pe mine.

Astfel că, în timp ce doamna Deane îşi revenea încetişor la spital, Genoveva şi tatăl ei s-au dus singuri în strada Viitorului. Vânzarea le adusese îndeajuns ca să poată mobila simplu, dar confortabil, cele trei camere şi, prin adăugarea unor podoabe de care s-a îngrijit Genoveva, casa a căpătat un aspect intim şi plăcut. Bibelouri şi fotografii de la mama sa, în camera ei şervetele de mătase brodate de ea, micul vas de cristal oferit de Doreta şi vreo două tablouri cu versete favorite. Era reconfortant să găseşti în acest cadru străin şi nou acele vechi obiecte familiare. Ea căuta deopotrivă să facă şi camera mamei sale pe cât

posibil asemănătoare cu cea pe care o părăsise. Lipsa de spaţiu constituia un obstacol principal; ea a păstrat totuşi, pe cât i-a stat în putinţă, din mobilierul lor. După ce termină, îşi privi cu oarecare satisfacţie lucrul: într-adevăr avea o înfăţişare plăcută. Şi ghivecele cu flori de pe marginea terestrei dădeau impresia că aceasta se deschidea spre grădină.

Zvonul că noii locatari de la numărul 84 erau „cu stare bună" făcu repede înconjurul străzii Viitorului. Anton zâmbi când Genoveva îi aduse ştirea.

— Ei n-ar mai spune aşa ceva dacă ar vedea cum voi încerca să echilibrăm bugetul nostru, zise el după câştigarea salariului la sfârşitul primei sale săptămâni de lucru.

— Nu, nici nu mă gândesc la toate acestea, răspunse Genoveva. Tată, ce să facem cu banii aceştia? 198

— Genoveva, zise el grav, sper că tu vei fi de acord să punem deoparte ce este pentru Domnul. Am furat pe Dumnezeu odată, nu voi mai reîncepe niciodată.

— Tată! Genoveva îi înconjură gâtul cu braţele. Mă gândeam eu că vei spune aşa ceva. Vom pune pentru Domnul a zecea parte.

— Şi îl vom întreba ce trebuie să facem cu restul, adăugă el cu o seriozitate care încălzi inima fiicei sale.

— Ai cumva noutăţi despre tânăra văduvă de război?

— Da, s-a aflat că soţia lui Bill a avut un fiu şi că ea a fost în Australia acum câţiva ani; dar n-am dat de urma ei, unde se află acum. Aşa mult aş vrea să fie găsită. Ea, desigur, are necazuri şi aceşti bani luaţi de la soţul ei ar fi bineveniţi acum.

— Tată, zise Genoveva gânditoare, dar dacă ar fi găsită şi, auzind toată povestea, ar deschide un proces împotriva ta?

El clătină încetişor din cap.

— Da, ştiu, dar trebuie s-o regăsesc. Trebuie să dau ceea ce am luat pe nedrept. Nu este alt mijloc de a mă achita în mod onorabil. Evident, mama ta nu va înţelege.

— Să ne rugăm pentru ea, zise Genoveva cu râvnă. Ah! n-ar fi minunat să ne unim cu toţii în Hristos?

— Cred că vom fi într-o zi, zise Anton cu încredere. Dar în aşteptare, va fi foarte greu, pentru tine îndeosebi.

Şi aşa a fost. Iulia Deane, adusă de la spital în micul apartament, plângea cu amărăciune.

— Ia te uită unde am ajuns! se văicărea ea, rotindu-şi privirile în jurul ei.

O instalaseră în patul ei, în camera roz, şi timp de câteva săptămâni, Genoveva stătu la căpătâiul ei. Iulia, prea slabă pentru a putea face ceva, era în plus şi foarte pretenţioasă. Genoveva căuta să prevină dorinţele sale, dar abia se mişca din loc şi mama sa o chema pentru alt lucru şi, dacă nu-l obţinea îndată, se agita şi se enerva. Genoveva încercă să fie răbdătoare; tensiunea se ivea repede. Biata fată se simţea obosită, iritată, avea impresia că parcurge nenumăraţi kilometri în cursul unei zile şi era cu totul sfârşită când tatăl său se întorcea de la lucru. Cât timp va rezista? se întrebă ea. Mama sa o chema chiar când avea momentele ei de odihnă, lipsind-o astfel de ora obişnuită de retragere pentru rugăciune şi cercetarea Cuvântului lui Dumnezeu. Şi totuşi ea simţea că avea nevoie de ele acum mai mult ca oricând…

A

În unul din rarele momente când mama sa dormea, Genoveva se aşeza la masa din bucătărie pentru a pregăti mâncarea. Totul era liniştit. Ce uşurare să nu mai audă ordine din dormitor. Chiar zgomotul de du-te-vino al celorlalţi locatari ai casei părea asurzit de depărtare. Genoveva se opri puţin şi se destinse.

Acum, când avea puţin timp pentru a cerceta Scriptura, ea repeta adesea în cursul unei zile versetele pe care le învăţase atunci când era mai liberă. „*Staţi liniştiţi şi să ştiţi că Eu sunt Dumnezeu*…" Aceste cuvinte s-au înfăţişat cu o putere şi o semnificaţie nouă. „Staţi liniştiţi" – ea avea aşa de puţine momente să stea liniştită. Cum putea sta liniştită când erau atâtea de făcut, când timpul şi energia ei 200

erau puse aşa de greu la lucru? „*Staţi liniştiţi şi să ştiţi că Eu sunt Dumnezeu*…" Acum putea fi liniştită. Ea lăsă capul pe masă. Povara părea prea grea pentru a fi purtată pe umerii ei tineri. Totodată, chiar în clipe ca acestea, Acela care poartă poverile era aproape de tot. Genoveva înăbuşi un suspin şi II ascultă vorbindu-i inimii ei atât de grele. Ea încercase să poarte singură totul, dar El putea să suporte mult mai mult decât ea; ea avusese această experienţă în trecut. Îşi aminti de ziua foarte îndepărtată când îngenunchease cu pastorul Ransome în biroul său şi când, pentru prima dată, în rugăciune, pastorul o încredinţase Domnului. De câte ori a alergat la El de atunci?! Se sfârşise harul şi puterea Lui? Oare sarcinile unui menaj şi încercările

din camera unei bolnave erau prea grele pentru El? Nu, nu, de o mie de ori nu!

— Ah, Doamne, şopti ea, în toate aceste lucruri, lucrează pentru mine! Ia-mă pe mine, ia totul!

Genoveva recunoscu atunci pacea în inima ei, pacea aceea care întrece orice cunoştinţă; avea pacea pe care lumea nu putea nici s-o dea, nici s-o nimicească!

CAPITOLUL 23

Prieteni noi – prieteni vechi

Iulia Deane începea încetişor să se refacă. Cerinţele ei deveneau mai puţin presante, plângerile ei mai rare. Ea manifesta acum oarecare interes pentru ceea ce se petrecea în jurul ei. Critica mai întâi noua locuinţă – ceea ce vedea din patul ei – apoi, puţin câte puţin, resentimentul făcu loc resemnării: părea să se fi hotărât să accepte inevitabilul. Doamna Deane avea toată partea stângă paralizată, fiind nevoită să stea la pat. Genoveva o instalase cât mai confortabil în pat, între perne, pentru ca să poată citi ziarele fără să obosească. Noutăţile zilnice păreau să fie principala ei distracţie: mondenităţile, ca şi cum ea nu realizase că acum era cu totul separată de acest mediu acolo, culcată între perne, în camera roz; îi era relativ uşor să-şi închipuie că trăia pe acelaşi plan ca akădată, să se considere ca o regină a înaltei societăţi – până când strigătele copiilor care se jucau la ferestrele sale sau noile discuţii dintre locatari o readuceau dintr-odată la realitate: atunci începea să geamă şi să se plângă de soarta ei.

Viaţa rezerva câteva compensaţii şi pentru Iulia. Ea nu suferea decât de o extremă slăbiciune şi era conştientă că devenise centrul atenţiei. Pentru o femeie ca Iulia Deane era ceva foarte plăcut în sentimentul că ceilalţi erau acolo pentru a o servi: 202

mâini şi picioare la dispoziţia sa, totdeauna gata să răspundă la capriciile ei şi să-i împlinească dorinţele. Şi apoi era această schimbare atât de vădită în purtarea soţului ei. Ea nu înceta să se întrebe ce a putut să provoace o astfel de transformare, dar ştia că era cu totul altfel: dădea dovadă faţă de ea de o tandreţe, de un devotament care o conduceau înapoi, la vremea logodnei lor. Rareori în viaţa conjugală fusese subiectul unor astfel de atenţii. Anton se arătase totdeauna vulgar, absorbit cu totul de dorinţa de a câştiga bani.

Ea n-avea de ce să se plângă. El îi dăduse tot ce avea nevoie pentru realizarea ambiţiilor sale sociale. Şi ea se gândise că aceasta era

tot ce-i putea da viaţa. Acum, ea descoperea o nouă plăcere în tovărăşia soţului ei. El se aşeza lângă ea seara şi îi povestea tot ce se petrecuse în timpul zilei. Uneori nu era mare lucru de spus, dar el venea totuşi alături de ea. În slăbiciunea sa, forţa soţului ei i se părea reconfortantă. Într-o seară, el scoase din buzunar o cărticică. Era Noul Testament.

— Iulia, zise el direct, ai vrea să-ţi citesc un capitol din Biblie?

El nu vorbise niciodată cu ea despre religie, întrebarea nu părea totuşi să o surprindă.

— Dacă vrei, citeşte, dragă, răspunse ea.

Şi astfel se formă prima verigă din lanţul care avea, în sfârşit, să-i unească pe toţi în părtăşia dragostei creştine.

Acum, când prezenţa în camera bolnavei devenise mai puţin necesară, Genoveva găsi timpul să facă, în fiecare zi, câteva lucrări de dactilografie; acestea îi aduceau un venit modest, dar regulat, iar tatăl său o rugase să-l păstreze pentru ea. Prima ei grijă în acest cartier fusese să caute un loc de cult; micuţa biserică, nu departe de strada Viitorului, i se păru a fi locul cel mai indicat. Îndată ce Geno-veva a pătruns acolo, a ştiut că a găsit un cămin spiritual. Locul părtăşiei între copiii lui Dumnezeu era, într-adevăr, real acolo, iar mărturia Evangheliei, foarte vie. Genoveva se ducea acolo duminica, iar tatăl ei rămânea cu Iulia, ca să nu stea singură. Bucuria ei era amestecată în aceste întâlniri, ea reamintindu-şi bine de sala de adunare unde mersese vreme îndelungată. Şi, în timp ce se întorcea singură pe strada Viitorului, se simţea atacată de temerile şi necazurile pe care le cunoscuse, bucuriile şi speranţele de care avusese parte. Lucrurile ar fi putut fi cu totul altfel.

Într-o duminică, pe când se întorcea acasă, Genoveva auzi în urma ei nişte paşi.

— Scuzaţi-mă, spuse o voce prietenoasă, cred că merg în aceeaşi direcţie cu dumneavoastră. Am putea face drumul împreună.

Interlocutoarea sa o ajunse; era o fată tânără, cu faţa senină şi ochi strălucitori; ea îşi amintea că o văzuse la adunare.

— Cu plăcere, sunt încântată, răspunse îndată Genoveva. Locuiesc la numărul 84 pe strada Viitorului.

— O! Da, am auzit vorbindu-se despre dumneavoastră, sunteţi domnişoara Deane?

— Spune-mi Genoveva, reluă ea cu un zâmbet.

— Mulţumesc, este mai intim, zise tânăra fată. Mă numesc Mary, Mary Matthews. Simt că vom deveni prietene bune. Eu locuiesc nu departe de dumneavoastră.

— Da? Nu-mi amintesc să te fi întâlnit.

— Nu, nu sunt prea des acasă. Sunt infirmieră, explică noua sa prietenă.

— Da? Genoveva părea vizibil interesată. Ea se gândi că această fată tânără, cu faţa proaspătă şi luminoasă, trebuia să fie o rază de soare într-o sală de spital.

— O! sunt numai în primul an, adăugă ea cu modestie. Mai am o cale lungă de parcurs, dar într-o zi voi fi misionară.

— E minunat! exclamă Genoveva. Ştii, şi fratele meu mic va fi de asemenea misionar. El studiază medicina. Mi-ar plăcea să-l cunoşti – sunt sigură că veţi avea multe puncte comune.

Mary Matthews zâmbi.

— Noi avem totdeauna multe lucruri comune, între copiii lui Dumnezeu, nu-i aşa? Genoveva, ştii că mi se pare că te cunosc de ani de zile?

Cu un gest de prietenie, Genoveva o luă de braţ.

— Da, şi eu am aceeaşi impresie, Mary. Este aşa de preţios să întâlneşti pe cineva cu care să poţi vorbi cfespre Domnul.

Faţa lui Mary se bucură, se lumină.

— O! Aş putea să vorbesc despre El la nesfârşit. El este pentru mine un Mântuitor iubit – numai dac-ai ştii din câte m-a salvat! O umbră trecu peste faţa ei; glasul i se transformă într-un murmur: tatăl meu şi mama mea sunt mai des la restaurant decât acasă şi noi trebuie să ne descurcăm singuri. Aş fi fost, da, o fată de stradă, dacă Domnul nu m-ar fi găsit. Niciodată nu voi putea să-l mulţumesc îndeajuns pentru ce a făcut pentru mine.

— Cred că noi toţi putem spune aşa, aprobă Genoveva cu inima clocotind de recunoştinţă.

— Şi El m-a păzit, continuă Mary. După ce am devenit creştină, mai întâi m-am temut să nu mă întorc – erau atâtea ispite pe cale… Dar am trăit experienţa că El are puterea să ne păzească de căderi, dacă ne încredem în El. Şi ce e mai minunat este că El m-a chemat să-l slujesc pe un câmp misionar!

— O! Povesteşte-mi cum s-a întâmplat!

— Ei bine, iată! Faţa Mary-ei strălucea. După întoarcerea mea

am citit în treacăt nişte cărţi, cele mai multe despre oameni pe care-i întrebuinţase Dumnezeu. Le găseam foarte interesante, dar nu păreau să aibă mesaje deosebite pentru mine. Pe urmă, într-o zi, am citit despre viaţa lui Hudson Taylor: cum după ce s-a convertit, a auzit glasul Domnului spunându-i: „Du-te pentru Mine în China". Atunci, nu ştiu cum, am simţit că aceste cuvinte mi se adresau. N-am putut să continui lectura înainte de a mă aşeza în genunchi şi a spune: Doamne, voi merge! Pentru ce în China? Nu ştiu nimic, dar Domnul ştie şi las totul în seama Lui.

O imensă nostalgie umplu îmma Genovevei. Ce frumos trebuie să fie să fii chemat astfel de Dumnezeu, îşi zise ea. Ea nu avusese niciodată experienţa, partea ei fusese să înainteze pas cu pas pe calea care se deschidea în faţa ei. Chiar acum nu putea să vadă ce o aştepta în clipele următoare. Domnul promisese totuşi că ea nu va fi niciodată singură… Putea ea să ceară mai mult?

— Lucrul acesta la-nceput era cu totul absurd, continuă Mary. O fată de condiţia mea să facă studii de infirmieră şi să plece ca misionară? Toată familia mea şi prietenii mei mi-au spus că eram nebună şi că e o toană care n-o să ţină mult. Dar eu mi-am pus încrederea în Domnul şi până acum n-am regretat.

— Şi nu vei regreta, Mary, zise Genoveva cu convingere. El te va ajuta până la sfârşit.

Mary Matthews aruncă o privire rapidă spre faţa tovarăşei sale. Aceasta nu putea fi mult mai în vârstă decât ea. Dar ceva în glasul şi în expresia ei arătau o credinţă care fusese pusă la încercare.

— Se pare că ai experimentat-o, Genoveva, reluă ea după o clipă de tăcere.

— Da, Mary, răspunse încetişor Genoveva, şi ochii ei erau umezi. Am experimentat-o.

Între timp ajunseseră la numărul 84. Genoveva se opri în faţa porţii.

— Nu cunosc încă multă lume la adunare şi mi-a făcut atât de bine să te cunosc, Mary. Sunt fericită că mi-ai vorbit.

— Sunt câteva persoane remarcabile aici, la biserică, Genoveva. Le vei cunoaşte pe toate, cu timpul. Va trebui să ţi-o prezint pe doamna Worthe. Ai s-o iubeşti. Nu demult a părăsit Anglia. Ea a avut o viaţă tristă, dar credinţa ei este veritabilă.

— Da, aprobă Genoveva; este bine să întâlneşti astfel de

persoane. Şi mie mi-ar părea bine să-l cunoşti pe Filip – el vine adesea acasă. Desigur, de când cu boala mamei, noi nu ne preocupăm cu vizite. Dar ea pare puţin înviorată acum şi, oricum, cu tine e altceva.

Mary râse.

— Aş putea chiar să fiu folositoare uneori, dacă

bolnava cere îngrijire, cel puţin dacă… Ea privi spre Genoveva şovăitor.

Aceasta o îmbărbăta cu un zâmbet.

— Nu, nu te gândi, eu sunt o amărâtă de infirmieră. Vom fi toţi foarte recunoscători dacă poţi din când în când să faci un popas pentru a o vedea, adică dacă ai ocazia.

— Desigur, răspunse ea prompt. Vă voi face o mică vizită mâine dimineaţă, înainte de a merge la lucru.

Credincioasă cuvântului dat, Mary Matthews trecu a doua zi dimineaţa. N-a fost decât o vizită fulger, zise ea, pentru că la ora 12 trebuia să fie la spital. Genoveva, zorită cu pregătirea dejunului, voia să se-ntrerupă pentru a-i oferi o ceaşcă de ceai, dar Mary insistă să nu-i facă nimic.

— Mi se-ntâmplă adeseori să mă pot opri câteva minute, Genoveva, dacă nu te zbaţi pentru mine. Dacă te deranjezi, n-am să mă simt bine deloc.

Genoveva n-avu încotro şi astfel Mary stătu vreo zece minute lângă doamna Deane. Ea îi aranja pernele, cuvertura, puse o cupă mică cu flori lângă patul său şi se aşeză pentru a asculta cu simpatie pe Iulia povestindu-i toate amănuntele bolii sale. Pe urmă, după ce a spus câteva cuvinte de îmbărbătare bolnavei, plecă, promiţând că va reveni.

Iuliei îi făcu plăcere vizitatoarea.

— Această fată este o infirmieră înnăscută, Genoveva, zise ea. Da, mă simt deja mai bine.

— Sunt sigură, mamă, zise Genoveva încântată de impresia lăsată de Mary. Ea este aşa de veselă. Va fi o bucurie s-o revezi. Mă duc să văd dacă sunt scrisori. După câteva minute era cu un plic în mână:

este pentru mine, de la Filip, spuse ea.

— O! Faţa mamei se lungi, speram că va fi de la Roger.

— Presupun că are multe de făcut pentru a se instala – el ne va scrie mai târziu, încercă ea să se arate optimistă.

— Bine, dar ce spune Filip? întrebă mama.

— O! Nu era decât o scrisoare scurtă. Genoveva o parcurse rapid. O, mamă, nu-i aşa că e minunat? Ascultă ce zice: „Nu voi putea să vin zilele acestea pe-acasă, aşa că v-am scris pentru a vă da veşti. Am cerut Domnului să-mi arate clar unde ar dori El să merg şi răspunsul mi-a venit în noaptea trecută: El doreşte ca să merg în China. Ştii tu, Genoveva, că în fiecare lună, în China aproape un milion de suflete mor fără să cunoască pe Hristos? Mi se pare că nu reuşesc să merg destul de repede să le vorbesc despre lucrarea de la cruce".

Genoveva, cu faţa radioasă, întinse mamei scrisoarea.

— Mamă, nu-i aşa că e minunat? Iulia scutură din cap.

— Nu văd nimic minunat! Nu ştiu pentru ce trebuie să plece aşa departe. Este destul de trist că Roger este în Noua Guinee şi acum Filip vrea să plece în China. Sper că el îşi va aduce aminte să scrie odată mamei sale, dacă se duce.

— El nu va uita, zise Genoveva cu încredere. Dar cel mai remarcabil din toată această istorie este că ieri seară, Mary mi-a spus exact aşa, că a fost chemată să plece misionară în China. I-am spus că mi-ar plăcea să-l cunoască pe Filip, dar n-am avut nici cea mai vagă idee că el mă va înştiinţa că tocmai

această ţară va fi şi câmpul lui de lucru.

Este minunat cum „*lucrurile lucrează împreună*!"

— O! Un nou interes lumină faţa Iuliei. Mary merge, într-adevăr, în China? Atunci este cu totul altceva… Scrisoarea lui Filip căzu uitată pe pat, în timp ce doamna Deane se lăsă purtată de viziuni imaginare cu privire la viitor.

Genoveva reveni după ce termină cu pregătirea mesei. Iulia se scutură curând de visările ei şi luă ziarul. În întârâtarea ei de astăzi-dimineaţă, îl uitase. Trecând peste noutăţile de ordin general, ea se opri la pagina evenimentelor mondene. Ea găsea acolo, de obicei, câteva nume cunoscute.

— Genoveva!

Tânăra fată tresări auzind acest strigăt strident lansat din dormitor.

— Genoveva, vino-ncoace!

Ea se grăbi la uşă şi văzu pe mama sa agitând ziarul cu frenezie.

— Ei bine, mamă, ce s-a întâmplat? exclamă ea. Sunt noutăţi

rele?

— Noutăţi rele, priveşte; şi, cu un deget tremurând, Iulia arăta coloana purtând titlul „Anunţuri de căsătorie”. Citeşte!

Genoveva luă ziarul şi aruncă o privire rapidă la anunţuri. Rămase împietrită, fixând cu ochii pagina tipărită.

— Nu vezi! strigă Iulia.

Să vadă? Sigur că vedea. Nici nu putea să vadă altceva. Era plasat astfel ca oricine să vadă: anunţul căsătoriei Doretei, unica fiică a lui Jackson, cu Jean Lynton…

CAPITOLUL 24

O dorinţă

Ziarul alunecă din mâinile Genovevei şi căzu jos. Jean şi Doreta aveau să se căsătorească – el avea să ia în căsătorie pe Doreta; aceste cuvinte îi ciocăneau în cap, dar duhul refuza să le accepte. Trebuie să fie o eroare, îşi zise ea. Aceasta nu putea fi adevărat. Jean n-a avut niciodată nicio înclinaţie pentru Doreta. El o iubise întotdeauna pe ea, pe Genoveva. Ea îşi aminti cuvintele lui, revedea strălucirea ochilor săi… „Genoveva, te iubesc, nu voi înceta niciodată să te iubesc”. Dar ea îl respinsese. Poate nu se mai gândea la ea. Poate iubea acum cu adevărat pe Doreta…

— Şi această Doreta Jackson trece drept cea mai bună prietenă a ta, Genoveva, fulgeră mama ei. Aceasta arată, într-adevăr, că nu poţi să ai încredere în nimeni astăzi.

— Dar eu, eu l-am respins, zise Genoveva cu o voce şovăitoare. El este liber, clar!

— Nu, e ea, intriganta asta, şmechera asta de fată! continuă Iulia cu indignare. Eu n-am iubit-o niciodată!

— Mamă, reluă Genoveva, nu trebuie să vorbeşti astfel, n-o condamna pe Doreta!

Spunând aceste cuvinte, Genoveva se întoarse cu gândul la ultima întâlnire cu Doreta, la felul ei mândru şi arogant, la cuvintele ei amare: „Voi sfârşi prin a-l avea; cine râde la urmă, râde mai bine”. Da, Doreta părea să fie într-adevăr ultima care râde. Ea avea să se căsătorească cu Jean. Ea spusese că întotdeauna îl dorise. Dar putea ea să-l facă fericit?

Pentru Genoveva, tot restul zilei s-a scurs într-un fel de buimăceală. Ea se-ntreba… da, ea-şi amintea de ameninţarea pe care o făcuse Jean în momentul când se despărţise de ea: va merge la

diavolul! Era oare primul său pas, pas irevocabil spre ţinta pe care şi-o alesese? Genoveva ştia ce era viaţa cu Doreta – cocktailuri, localuri de noapte, curse, partide de cărţi. Dintr-odată, o îndoială trezi spaima în ea: oare făcuse bine că refuzase să se căsătorească cu el? Ar fi dus el o viaţă cinstită şi bună, dacă ea l-ar fi acceptat? Ah! ea ar fi atunci răspunzătoare de pierzarea lui; acest gând aproape o zdrobi. Credinţa ei ieşi totuşi biruitoare din acest ceas întunecat de suferinţă şi nesiguranţă. Ea a lucrat bine. Ea putea să invoce Cuvântul lui Dumnezeu în sprijinul ei. Acesta nu putea să mintă. Ea nu putea să mântuiască pe Jean, căsătorindu-se cu el. Singura putere în stare de a-l mântui era aceea care i-ar fi atins inima neregenerată, pentru a face din el un om nou. Nu se rugase ea pentru lucrul acesta şi nu se mai ruga încă?

Situaţia era acum altfel. Dacă el promisese într-adevăr Doretei că se va căsători cu ea, trebuia acum să se roage şi pentru aceasta. Ea o făcuse altă dată; din când în când ea vorbise prietenei sale de drepturile pe care Hristos le avea asupra ei; pe urmă Doreta rămăsese, puţin câte puţin, pe ultimul plan printre atâtea lucruri care veniseră să umple viaţa 212

Genovevei… Doreta avea totuşi tot atâta nevoie de Mântuitor ca şi Jean. Ei se îndreptau împreună spre pierzarea veşnică şi Genoveva simţea că trebuia să se roage pentru amândoi. Inima ei striga neîncetat la Dumnezeu pentru Jean; de când se văzuseră ultima dată, nu trecuse măcar o singură zi fără ca ea să se roage pentru el. Dar Doreta…? Putea să se roage tot aşa şi pentru ea? Pentru Doreta, care era gata să ia locul care trebuia să fie al ei?… Desigur, admise ea, ea îl refuzase şi Doreta profitase de această situaţie pentru a-şi împlini scopul. Atâta timp cât Jean ar fi rămas singur, Genoveva mai avea o nădejde, oricât ar fi fost ea de slabă, că se vor regăsi odată pe un teren comun şi se vor împăca, dar odată căsătorit cu Doreta…

Genoveva trecu în noaptea aceea prin cea mai aspră luptă a ei. Altă dată ea lăsase totul în mâinile Domnului – ea îi adusese totul – dar acum era ceva nou, ceva pe care voia să-l păstreze numai pentru ea. Ea va merge la Doreta şi-i va spune unele adevăruri care-i vor înflăcăra duhul şi inima. Îi va spune că Jean n-o iubeşte, că nu o va iubi niciodată, ea îi va spune atâtea lucruri… Dar dacă ea lăsa totul în mâna Domnului, dacă l-ar cere să ducă El lupta în locul ei, ce-ar face El? Desigur, ceea ce îşi propunea să facă, ea ştia. Ea putea atunci să păstreze acest mic lucru

pentru ea. Îi lăsase Lui problemele mari – acelea care erau foarte importante. Acesta din urmă nu conta deloc. Şi totuşi, ce spunea Domnul? *„Dacă vrea cineva să vină la Mine, să-şi ia crucea şi să mă urmeze”*. O lepădare de sine în toate zilele – iată calea pe care o cerea El – controlul acestor mici amănunte neprevăzute ale vieţii de fiecare zi: atitudinea ei faţă de Doreta făcea parte din ea. Era ciudat să i se pară atât de greu să cedeze pentru un lucru atât de mic, când altă dată lăsase marile impasuri din viaţa ei… Din mijlocul conflictului, Genoveva privi înapoi la calea pe care o parcursese. Nu fusese uşor. Multe umbre veniseră să se amestece în razele soarelui. Dar ce dăduse valoare tuturor acestor experienţe? Nu fusese conştienta prezenţei Domnului, clipă de clipă, siguranţa că ea era păzită, în dragostea Lui, zi de zi, ceas de ceas? Şi ce-i spusese pastorul Ransome în seara aceea faimoasă, în biroul lui? „El nu te poate păzi, decât dacă te vei încredinţa Lui”. Ea realiza acum mai bine ce înţelegea el. Ea putea să păstreze acest moment ca să lucreze după propriile ei gânduri, dacă voia, dar atunci ea pierdea sprijinul şi puterea ocrotitoare a Domnului. Genoveva ştia că acest lucru nu merită preţul. Ea ajunsese să depindă în totul de Domnul, de puterea braţului Său iubit; fără El era sigură că va cădea. Astfel, recunoscându-şi propria slăbiciune, ea doborî mândria şi răzvrătirea în ţarină şi, cu inima plină de o măsură a plinătăţii Duhului harului lui Dumnezeu, ea înălţă o arzătoare cerere pentru tânărul pe care îl iubea, unind la numele lui, fără niciun fel de amărăciune, pe al Doretei Jackson. Genoveva se ridică din genunchi cu convingerea că cererea ei fusese ascultată. Cum şi când, ea nu ştia şi nu înţelegea, dar avea siguranţa – acea siguranţă pe care n-o pot da lucrurile văzute sau senzaţiile – că sufletele pentru care ea se rugase în noaptea aceea vor fi într-o zi mântuite.

Iulia era cu totul înmărmurită de atitudinea fiicei putea primi o femeie tânără şi totuşi, după primul soc, doamna Deane o văzu urmându-şi calea cu o veselie şi o încredere mai mare decât înainte. Şi doamna Deane era destul de ageră pentru a-şi *da* seama că Genoveva era sinceră. Ea avea tot timpul să reflecteze stând singură în pat. Lăsase citirea la o parte. Încercase să se refacă cu nişte tricotaje, dar neavând destulă putere în mâna stângă, îi venea greu să lucreze prea mult. Astfel, când n-avea prea multe de făcut, Iulia Deane începea să se gândească la trecut. Mai întâi cu Genoveva, pe urmă Filip şi acum Anton… Religia Genovevei, desigur, făcuse dovada, suportând

încercarea. Când Iulia îşi amintea de tânără fată încăpăţânată, egoistă şi dornică de plăceri, cum fusese Genoveva, abia îi venea să creadă că era aceeaşi persoană. Şi Filip niciodată în viaţa lui nu lucrase atât de mult ca din momentul când luase mania de a frecventaadunările. Dar Anton? El fusese foarte curajos. În inima ei îl admira pentru ceea ce făcuse, dar nu-i spusese niciodată. Mai era micuţa Mary Matthews. Ea le devenise familiară. Din c'ăte înţelegea Iulia, părea că ea avusese lupte aspre de dat. Poate că, la urma urmei, era ceva bun în religie.

Ea îi auzea câteodată vorbind, atunci când o credeau adormită, dar era prea complicat pentru ea. Era ca şi cum ar fi vorbit într-o limbă străină, atât de neînţelese erau unele expresii. „*Mântuitorin har*", „*îndreptăţit prin credinţă*", „*nicio osândire*"... Acestea nu erau pentru Iulia decât cuvinte care o lăsau în obscuritate. Nimeni, evident, nu ştia că ea aspira spre lumină, altfel ar fi venit cu bucurie şi s-ar fi aşezat alături de ea şi şi-ar fi dat silinţa să-i s-ar fi aşezat alături de ea şi şi-ar fi dat silinţa să-i arate ceea ce ea nu reuşea să vadă. Dar Iulia era foarte sceptică în privinţa religiei, pe care tot timpul vieţii ei o evitase cu grijă, şi nu vorbea cu nimeni despre aceasta, deşi părea să se apropie de ea tot mai mult, ameninţând s-o înlănţuie şi pe ea în stnnsoarea ei.

— Mama, zise Genoveva într-o după-amiază, când, aşezată alături de ea, repara ceva, aş vrea să-ţi cer o favoare.

— Ce anume? întrebă mama ei.

— Ei bine, vezi tu, iată despre ce este vorbaj continuă Genoveva. Sunt mulţi copii aici în strada Viitorului; ei vor un loc potrivit pentru joacă şi nimeni nu se interesează de ei. Îi văd în fiecare zi când ies pe stradă.

— Dar ce poţi tu să faci în privinţa asta?

— Am o idee, dacă tu eşti de acord, se însufleţi Genoveva. M-am gândit că aş putea să adun pe câţiva într-o după-amiază, să-i aduc aici, sus, şi să le procur un fel de recreere – dacă nu ţi-ar fi prea greu.

— Ce înţelegi tu prin „recreere"? Iulia părea foarte nedumerită.

— O, să-i învăţ să cânte! Am putea organiza un fel de concurs şi am termina cu o istorioară din Biblie.

— N-au decât să meargă la şcoala de duminică dacă doresc să audă istorii biblice, protestă doamna Deane.

— Tocmai acesta este punctul critic, reluă Genoveva, ei nu merg la şcoala de duminică, dar ar veni la o asemenea întâlnire în timpul săptămânii.

— Bun! suspină Iulia, descoperind o nouă trăsă-216

tură de caracter la fiica sa, pe care o înţelegea din ce în ce mai puţin. Tu mă depăşeşti, Genoveva. Mă gândeam că ai destule de făcut fără să-ţi baţi capul cu aceşti copii ai vecinilor. Dar, dacă tu ai în adevăr dorinţa de a te ocupa de copii, eu nu am nimic împotrivă.

Astfel începură „orele de recreaţie" ale Geno-vevei. Erau realmente ceasuri de bucurie. Genoveva nu înnodă la-nceput decât câţiva copii cu care făcuse cunoştinţă schimbând saluturi amicale pe drumuri.

Dar aceştia au răspândit la iuţeală vestea şi n-a trecut mult timp până când etajul de la numărul 84 a devenit locul de întâlnire a tinerei generaţii din strada Viitorului. Genoveva a fost surprinsă de acest succes.

Sosiră copii de toate tipurile, vârstele şi mărimile, de la cei mai mici, cu mutrişoare sălbatice şi murdare, până la cei mai mari, mândri de cei zece ani ai lor. Cu ghiozdanul pe spate, ei o priveau cu neîncredere la primul lor pas pe uşă. Ei erau hotărâţi să nu „se lase prinşi" de niciun vicleşug pe care ea l-ar putea folosi şi să nu piardă nimic din ceea ce avea să facă.

— Spuneţi, domnişoară, de ce faceţi dumneavoastră lucrul acesta? întrebă un băiat cu mâinile înfundate adânc în buzunarele pantalonilor.

— Intră şi vei vedea, zise Genoveva. Şi invitaţia a fost acceptată.

Genoveva se simţea prinsă de aceşti copii; aproape toţi păreau mai mari decât erau, poate pentru că de mici erau lăsaţi de capul lor, gândea ea. Unii dintre ei păreau să nu fi avut niciodată copilărie, judecând după expresia îngrijorată a feţei lor. Erau, firește, şi excepţii – câţiva copii bine îngrijiţi, cu hainele curate, cu chipul fericit şi vesel; aceştia îi făceau pe ceilalţi şi mai patetici, prin contrast. Diferenţele dispăreau în aceste „recreaţii". împreună, cu toată inima, cântau. Ei se aruncau cu acelaşi entuziasm în jocuri şi ascultau cu aceeaşi atenţie istorioarele.

Genoveva împrumutase ceva material pentru învăţământ de la pastor şi îl completase fabricând ea însăşi nişte obiecte din tot ce-i cădea în mână: nu erau modele profesionale, dar puteau totuşi să ilustreze adevărul ce le era imprimat.

În aceste întâlniri, lucrurile nu se desfăşurau după o ordine stabilită, nu se putea prevede niciodată ce aveau să inventeze aceşti

băieţi. Într-o zi s-a iscat o discuţie foarte însufleţită despre felul în care se merge în cer şi a trebuit să treacă un timp până când Genoveva a putut să rostească un cuvânt.

— Mama mi-a spus că dacă sunt cuminte şi mănânc supa, voi merge în cer! declară cu mândri e o fetiţă din înălţimea celor şase ani ai săi.

A fost o izbucnire de râsete batjocoritoare.

— Pfff! exclamă unul din băieţii mai în vârstă; orice-ar fi, nu se mănâncă supă în cer!

— Eu cred că trebuie să fii grozav de bun pentru a merge în cer, adăugă o altă fetiţă, cu ochii blânzi şi faţa gânditoare.

— Tocmai tu poţi să spui! interveni cu vocea lui groasă unul muşchiulos, dintre cei mai mari.

— Tatăl meu spune că omul e bun dacă nu înjură, nu spune minciuni şi nu şterpeleşte lucrurile altuia.

— În cazul ăsta, nu eşti tu, Tom! îi aruncă unul 218

din camarazii lui cu un aer acuzator. Te-am auzit azi înjurând la şcoală!

— Şi eu!

— Copii, vă rog! Genoveva bătu tare cu degetele în uşă, încercând să restabilească liniştea. Ascultaţi-mă, am să vă vorbesc despre cer. Nu este decât o singură cale pentru a merge acolo şi voi sunteţi, cei mai mulţi dintre voi, pe un drum greşit.

Ea sedase din buzunar o bucată de cretă galbenă şi scrise rapid pe uşa camerei literele: „IISUS". Toţi ochii erau acum fixaţi asupra ei. După o rugăciune tăcută, în care Genoveva ceru ajutor şi călăuzire, continuă:

— Cerul, vedeţi voi, este un loc pe care Dumnezeu l-a pregătit pentru copiii Săi. În Cartea Lui, Biblia, El ne spune cum putem ajunge acolo. Dacă vrem să ajungem în cer, trebuie să facem ce spune Biblia. Dumnezeu a pus o uşă în cer, exact ca această uşă, aici, şi nu puteţi intra niciodată acolo decât prin uşa lui Dumnezeu. Uitaţi-vă aici la Numele care este scris pe uşa lui Dumnezeu: „IISUS". Aceasta înseamnă că Domnul Iisus este adevărata uşă, iar singurul mod de a intra în cer este să vii la El. El a murit pe cruce pentru a ridica păcatele noastre şi ne va da inimi curate şi ne va face buni pentru a merge în cer Aşi a trăi cu El.

În fine, un mic grup foarte calm se împrăştie, lăsând pe

Genoveva şi pe mama ei singure. Genoveva pătrunse cu o oarecare teamă în dormitor. În ziua aceea copiii fuseseră mai gălăgioşi ca de obicei şi ea se întreba ce atitudine va avea mama ei.

Iulia şedea; ea zâmbi.

— Ei bine! Mi-au plăcut mult toate acestea, Genoveva, zise ea. Sunt amuzanţi, nu-i aşa? Şi ce idei au! Genoveva se simţi uşurată.

— M-am temut că au făcut prea mult zgomot pentru tine, mamă! Au fost foarte vioi azi.

— O! Eu n-am luat seama. Am fost foarte interesată de observaţiile lor şi de ceea ce ai spus tu. Era uşor de urmărit. Niciodată nu mi-am închipuit lucrurile sub această formă.

Genoveva se întoarse grabnic spre mama ei. Era cu putinţă ca Domnul să se slujească de această slujbă, de această simplă solie adresată copiilor, pentru a-i mişca inima? Dar Iulia, obosită încă de după-amiază, se întinse pe perne şi închise ochii.

Genoveva, auzind paşi pe scară, ieşi din cameră în vârful picioarelor. Era Mary.

— Genoveva, zise ea abia suflând, nu pot să stau mult. Am venit numai să-ţi transmit o solie din partea unei tinere fete care este în spital, foarte bolnavă.

— Ah! Genoveva păru surprinsă. Mă cunoaşte?

— Da, zise Mary, şi ar vrea să te vadă. Este, într-adevăr, foarte bolnavă, aşa că m-am gândit că este bine să-ţi spun.

— E drăguţ din partea ta, Mary. Dar cum e? adăugă ea cu seriozitate.

Mary şovăi.

— Ei bine, ea nu voia să-ţi spun numele ei; se temea că nu vei vrea să mergi dacă vei şti cine este. Dar eu i-am spus că tu nu faci aşa ceva.

— Voi merge neapărat, Mary, dar spune-mi cum se numeşte ea?

Ochii Mary-ei erau aţintiţi pe faţa prietenei sale.

— Doreta Jackson, zise că 220

CAPITOLUL 25

Mărturisirea Doretei

— Doreta! Doreta Jackson la spital?! exclamă Genoveva, nevenindu-i să creadă. Nu se poate, Mary, trebuie să fie o eroare!

Mary scutură din cap.

— Nu, Genoveva, nu este decât prea adevărat, zise ea trist.

Doreta este bolnavă, foarte bolnavă.

— Atunci aceasta trebuie să fi venit dintr-odată, zise Genoveva. Ultima dată când am auzit vorbindu-se despre Doreta era foarte în formă.

Faţa Mary-ei era gravă.

— Era putea să pară foarte bine, dar tuberculoza este una din bolile care nu se manifestă în afară până ce nu este prea târziu.

Genoveva respiră adânc.

— Mary, nu e prea târziu pentru Doreta, nu-i aşa? Peste trăsăturile ei se aşternu o expresie de uimire amestecată cu teamă.

Mary nu răspunse imediat.

— Asta nu pot să ţi-o spun eu, draga mea, zise ea. În fine, dacă aş fi în locul tău, m-aş duce neîntârziat s-o văd.

— Voi merge astă-seară, consimţi prompt Genoveva, dar nu-nţeleg de ce vrea să mă vadă pe mine?!

Mary scruta cu atenţie faţa prietenei sale.

— Ea pare să aibă ceva pe conştiinţă, Genoveva, spune că trebuie să te vadă.

— Dar, mă întreb, de unde a ştiut ea că tu mă cunoşti?

— Ei bine, asta s-a întâmplat aşa, urmă Mary: de îndată ce am văzut numele ei mi-am reamintit ce mi-ai povestit despre Jean şi Doreta şi mi-am dat seama că era vorba despre aceeaşi persoană. Şi aşa m-am interesat în mod special de ea. Vedeam bine că era foarte tulburată şi am încercat să-i vin în ajutor. La-nceput ea nu spunea mare lucru, dar odată a spus că ar vrea să vadă pe o fată tânără care fusese una dintre cele mai bune prietene ale ei; am întrebat-o cum se numeşte şi am rămas uimită s-o aud răspunzând: Genoveva Deane.

— E curios că tu ai întâlnit-o în felul acesta… Tu poţi s-o ajuţi – ştiu că poţi. Şi ea este de asemenea convinsă de lucrul acesta. Nu i se permite să primească vizite din afară, dar ea a cerut o autorizaţie specială pentru tine. I-am spus că eram sigură că vei veni.

— Sigur că voi merge, dar trebuie să te rogi pentru mine, Mary. Genoveva avea ochii plini de lacrimi.

Mary o luă de braţ.

— Poţi conta pe mine, zise ea cu o voce reconfortantă. Şi mai ales poţi conta pe El, El nu greşeşte niciodată.

Genoveva îi adresă un zâmbet recunoscător.

— Mulţumesc, draga mea, zise ea cu o voce slabă. Ce

binefăcătoare era credinţa Mary-el…

Chiar în seara aceea, Genoveva luă drumul spitalului. Duhul ei era agitat. Dacă ar fi fost să aleagă ea, atunci ar fi făcut tot ce-i stătea în putinţă pentru a evita această vizită. Dar nu ea hotăra. Ea ştia în 222

Inima ei că Mary Matthews avea dreptate – mâna Domnului rânduise această întâlnire. Doreta Jackson se găsea, poate, în pragul veşniciei. Dacă ea nu se va mai reface, dacă zilele pe care le mai avea de trăit pe pământ erau foarte puţine, ce-i rezerva veşnicia? Genoveva tremura. Ce-i putea spune vechii ei prietene? Ea îşi aminti de ziua când o presase să accepte pe Hristos ca Mântuitor personal; ea nu găsise altceva de făcut decât să-şi bată joc. Dar atunci era sănătoasă şi voinică. Acum poate că era mai bine să asculte. În conştiinţa propriei ei insuficienţe, Genoveva înălţă o arzătoare cerere lui Dumnezeu pentru ajutor şi călăuzire.

Între timp ajunsese la spital. Inima îi bătea puternic pe când urca scara impunătoare. Pe cine altcineva avea să găsească acolo? Domnul şi doamna Jackson – era foarte apropiată de ei altă dată. Şi Jean… îşi simţea inima topindu-se. Jean va fi desigur acolo. Genoveva începu să tremure de teamă. Ea putea sta în faţa Doretei, dar în faţa lui Jean? Nu astă-seară: ar fi prea mult. Ea rugă pe Domnul să o cruţe de această încercare suplimentară.

— Pe aici, vă rog!

Genoveva o luă pe urma unei gărzi în costum alb care o conduse în camera particulară a Doretei. Era o cameră mică, cu un pat lângă fereastră. Lumina se strecura ca prin sită. Genoveva intră; era destul de întuneric ca să nu deosebească cine era lângă pat.

— O, Genoveva, sunt atât de mulţumită că ai venit! Mama Doretei se ridică repede auzind paşii.

— Eu vă las. Doreta doreşte, poate, să fie doar cu tine. Şi doamna Jackson se retrase.

Rămăsese singură cu bolnava. Genoveva se apropie de pat.

— Doreta… începu ea şi se opri brusc. Tot ceea ce făcuse farmecul prietenei ei dispăruse. Era aceasta, într-adevăr, Doreta Jackson pe care o cunoscuse? Faţa îi era palidă, dar ochii îi străluceau de un foc intens, ciudat, pe când făcu un efort să-şi salute vizitatoarea.

— Genoveva, ce bine că ai venit! Vocea îi era atât de scăzută, încât Genoveva a trebuit să se aplece pentru a o auzi. Nu vrei să iei loc?

Genoveva luă scaunul pe care Doreta i-l arătă cu o mână

descărnată, aproape transparentă.

— Q! Doreta, îmi pare rău că eşti atât de bolnavă. Trebuie să te vindeci degrabă.

Doreta clătină din cap.

— Nu mă voi vindeca niciodată, Genoveva. Ea se ridică cu greu pe perne; obrajii i se coloraseră slab. N-am să mai fiu aici multă vreme. Iată, voiam să te văd. Sunt mulţumită c-ai venit.

— Şi eu sunt aşa de fericită că sunt lângă tine! Genoveva era sinceră. Teama pe care o simţise în perspectiva acestei vizite se risipise cu totul acum, când şedea la căpătâiul aceleia care-i fusese cea mai intimă prietenă. Era imposibil să negi adevărul cuvintelor Doretei. Chiar Genoveva, oricât era de neexperimentată, putea vedea că viaţa acestei tinere fete, altă dată atât de vioaie şi atrăgătoare, atârna de-un fir de aţă.

— Genoveva, respiraţia ei deveni mai rapidă şi vocea părea mai puternică. Aş vrea să-ţi spun ceva şi aş vrea să mă ierţi.

— Da, Doreta. Glasul Genovevei tremura de emoţie. Dar adu-ţi aminte ce a spus pastorul Ransome în seara aceea: „Pe *când eram noi încă păcătoşi*, *Hristos a murit pentru noi*". O, Doreta! Hristos a murit pentru noi!

Doreta nu se lăsă mângâiată.

— Chiar în ziua când tu m-ai silit să-L primesc pe Hristos, eu am refuzat. Voiam să mă distrez. Vocea i se frânse. Plângea. M-am distrat şi asta m-a adus aici.

Genoveva nu zise nimic; nu putea vorbi. Ea vedea, cum nu mai văzuse înainte, tragedia unei vieţi pierdute. O, ce-ar fi fost dacă…

— Am fost o nebună, o nebună, suspină cu amărăciune Doreta. Voiam tot ce putea să dea lumea şi acum n-am nimic, nimic! Lucrurile pentru care am trăit – dansurile şi seratele şi tot restul – nu mai au niciun secret acum, Genoveva, n-au nicio valoare când omul e faţă-n faţă cu moartea!

Genoveva respiră adânc.

— Aşa este, Doreta, ai dreptate, zise ea cu un efort.

— Genoveva! Cu o mână îngheţată şi moale, Doreta o apucă de braţ: eu voi muri, ştiu că voi muri. Şi mi-e frică. O, Genoveva, ajută-mă!

Genoveva întrevăzu în acest moment groaza unei veşnicii fără Hristos: era o experienţă pe care n-avea s-o uite niciodată. Dar din nou preţioasa siguranţă a credinţei se ridică în faţa inimii sale: „*Chiar dacă*

ar fi să merg prin valea umbrei morţii, nu mă tem de niciun rău, căci Tu eşti cu mine11. Dumnezeu fie binecuvântat! Ea nu va trece niciodată singură prin această vale întunecoasă, dar Doreta?

— Pune-ţi încrederea în Domnul Iisus Hristos.

Doreta, zise ea, şi nu vei avea de ce să te temi. Doreta clătina iarăşi din cap.

— Nu, L-am refuzat ele atâtea ori, nu pot nădăjdui ca El să mă primească acum!

Genoveva căzu în genunchi alături de pat şi strigă cu seriozitate:

— O, Doreta! El te va primi; poţi fi sigură. El nu respinge niciodată pe nimeni; ascultă ce ne spune în Cuvântul Său: „*Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară*”.

Doreta păru să calculeze puţin.

— Cred că am citit aşa ceva în acest Nou Testament pe care mi l-ai dat tu, zise ea ridicând capul. L-am păstrat, Genoveva!

Inima ei tresări:

— Şi tu l-ai citit vreodată, Doreta?

— Da, dar numai de când sunt aici. Este sub perna mea, dacă vrei să-l iei.

Genoveva scoase micul volum pe care-l dăduse prietenei sale cu mult timp înainte. Cât de minunat ar fi, gândi ea, ca sămânţa aruncată atunci într-o foarte mare slăbiciune să aducă roade în viaţa veşnică.

— Numai dacă aş fi început să-l citesc mai devreme, continuă Doreta. L-am neglijat atâta timp! Şi acum, când doresc s-o fac, n-am putere.

O nouă nădejde o însufleţi pe Genoveva. Doreta citise Noul Testament. Domnul o găsise în mod sigur.

— Doreta, pentru a avea viaţa veşnică este de ajuns să crezi în inima ta în El Crede şi El te va primi aşa cum eşti.

O slabă lumină se aprinse în ochii Doretei.

— Este adevărat, Genoveva, El mă poate primi acum? Cum vine asta?

— Da, draga mea, este adevărat, spuse Genoveva solemn şi în adâncul inimii ei, încă odată ea se minună de dragostea nesfârşită a lui Dumnezeu, care oferă deplină mântuire unui păcătos pierdut. Ştii tu ce s-a petrecut când Domnul Iisus era pe cruce? Erau doi tâlhari răstigniţi în acelaşi timp cu El, iar unul dintre ei, dându-şi seama că era păcătos, înainte de a muri, şi-a întors privirea spre Mântuitorul şi a zis; *fidii-ţi*

aminte de mine, *Doamne*, *când vei veni în împărăţia Ta*!" Şi Domnul l-a primit aşa cum era. El i-a răspuns: „Adevărat *îţi spun*, *astăzi vei fi cu Mine în rai*".

Doreta avea ochii plini de lacrimi.

— Ce frumos este, Genoveva, spune-mi cât mai mult.

Genoveva începu să citească vechea istorie a Aceluia care a fost cunoscut ca Prietenul păcătoşilor, Fiul lui Dumnezeu, plin de milă pentru cei care sunt în nevoie, care a venit pentru a căuta şi a mântui ceea ce era pierdut.

În patul ei, tânăra fată bolnavă asculta în tăcere; o pace şi o seninătate începură să se aştearnă, puţin câte puţin, pe faţa ei, care până atunci fusese marcată de teamă şi groază. Mâna care strângea cu febră braţul Genovevei se desprinse încet din strânsoare.

Genoveva încetă, în sfârşit, lectura.

— Doreta, zise ea, crezi că Domnul Hristos a murit şi pentru tine?

Un zâmbet cu o strălucire cerească se zugrăvi pe trăsăturile Doretei.

— Da, zise ea simplu, cred!

CAPITOLUL 26

O întâlnire neprevăzută

Pentru familia Deane, Mary Matthews devenise aproape un membru al familiei. Uneori, când dispunea de câteva ore libere, ea venea la numărul 84, unde era totdeauna sigură că va avea parte de o primire călduroasă. Iulia aştepta cu nerăbdare vizitele tinerei fete: ea era atât de senină şi veselă – un adevărat tonic pentru un invalid. Anton părea să aprecieze şi el tovărăşia ei şi, când era şi el acolo, se interesa totdeauna de activităţile ei. Filip, care venea să-i vadă pe ai săi când îi permiteau studiile, care-l absorbeau din ce în ce mai mult, găsea în Mary o tovarăşă după inima lui. Este adevărat că vizitele lor coincideau rareori, dar când se întâmpla aşa, ei aveau multe puncte comune de discuţie. Firește, principalul subiect al discuţiei lor era China, iar când vorbeau despre imensele nevoi spirituale ale acestei ţări vaste, ei se bucurau la gândul că şi unul şi altul fuseseră chemaţi de Dumnezeu să-l slujească acolo.

O prietenie tot mai strânsă şi mai binecuvântată crescu între Mary şi Genoveva – o legătură care se întărea şi se adâncea pe măsură ce trecea timpul. Amândouă fetele îşi împărtăşeau bucuriile şi

decepţiile, se rugau împreună şi vorbeau fără reţinere despre lucrurile care le erau scumpe şi pe care le aveau pe inimă. Mary arătă un viu interes pentru 228

„Ceasurile de recreaţie" ale Genovevei şi, cu toate că ea nu era liberă prea des pentru a o secunda, era totdeauna dornică să ştie ce se petrecuse. Ea o ajută pe Genoveva să stabilească noi contacte în cartier. Genoveva, la rândul ei, nu înceta să se mire de diversitatea intereselor Mary-ei, de râvna ei şi de entuziasmul ei necontenit.

— Dar n-o să aştept să ajung în China pentru a începe să câştig suflete pentru Domnul, zicea ea. Trebuie să mă exersez de pe acum.

Astfel Mary o informă pe Genoveva de marea campanie de evanghelizare care trebuia să aibă loc sâmbăta următoare.

— Trebuie să vii şi tu acolo, o îndemnă ea. O! Aş vrea să-ţi spun încă ceva, adăugă ea, ştii cine va vesti Evanghelia?

Genoveva clătină din cap.

— Cum aş putea să ghicesc?

— Ei bine, o să-ţi spun eu – pastorul Ransome!

— Pastorul Ransome! Faţa Genovevei se lumină. O, Mary! Trebuie să vin să-l mai aud. Ţi-am povestit, nu-i aşa, cum prin predica lui am fost adusă la Hristqs?! Nu voi uita niciodată. El alesese versetul: „Afof II *iubim*, *pentru că El ne-a iubit mai întâi*". N-auzisem niciodată Evanghelia mai înainte – şi el a înfăţişat-o într-un fel aşa de simplu…

— Da, spuse Mary, l-am auzit şi eu. Când el se ridica pentru a vorbi, pe faţa Im se vedea slava Domnului.

— O, da, Mary! nu voi putea veni după-masă, dar mă voi grăbi să-mi sfârşesc treburile şi voi fi la adunarea de seara.

— Sunt mulţumită că vei veni, Genoveva. Mă vei vedea probabil înainte de a se termina; voi fi la adunarea din aer liber, dar apoi am intenţia să plec în căutarea cuiva care va avea nevoie de Hristos, pentru a-l aduce la adunare.

Genoveva se uită la prietena ei.

— Eu nu voi fi în stare să fac aşa ceva, Mary, dar mă voi ruga pentru tine. Vom fi astfel unite în această lucrare.

Şi Mary, bine înarmată pentru conflictul cu puterile întunericului, plecă, pândind ocazia de a distribui tratate. Se apropia ora de închidere a cafenelelor; bărbaţi şi femei începuseră să iasă, mulţi fiind deja ameţiţi, tineri ce-şi ruinau viaţa prin băutură, femei tinere care-şi pierduseră orice reţinere şi orice bun simţ sub influenţa

flagelului nimicitor al sufletului care înfăşurase această ţară, zisă creştină.

Unii dintre ei erau morocănoşi, nu te puteai atinge de ei: se împotriveau tuturor eforturilor de a le trezi interesul; alţii, care abia se puteau ţine pe picioare, erau bucuroşi că se puteau rezema de ziduri sau de stâlpii terasei şi aşteptând să-şi mai revină, ascultau solia adusă de cântări şi predică; alţii se arătau gălăgioşi şi agresivi.

Se făcuse o îmbulzeală şi tinerii martori aveau multe de făcut. Mary nu găsise încă ocazia pe care o căuta cu ardoare; ea nu putea să se împace cu gândul că în toată această învălmăşeală nu e măcar o singură fiinţă pe care s-o mântuiască Domnul, trimiţându-i un mesaj prin ea.

Deodată, în spatele ei auzi zgomotul unei lupte scurte, dar violente: o izbucnire de glasuri, o ploaie de lovituri; apoi un om se izbi de ea cu o forţă care 230

aproape că o făcu să-şi piardă echilibrul. El se îndreptă cu greu şi se-ntoarse spre ea. Cu toată lovitura primită peste gură, părul în dezordine şi haina ruptă, ceva în el spunea de educaţie şi rafinament.

— Scuzaţi-mă, vă rog, începu el cu o voce grea. Nu v-am văzut – sper că nu v-am lovit rău.

Mary îi aruncă o privire. Era tânăr, încă prea tânăr pentru a-şi risipi viaţa în localuri ale viciului. Băuse prea mult, desigur, dar era treaz; ar fi fost un tânăr frumos. Mary avu deodată convingerea că el era acela după care ea fusese trimisă, ocazia pentru care ea se rugase.

— Mulţumesc, răspunse ea rapid, n-am nimic. Dar ce-i cu dumneata? Cred c-ai fost rănit.

El se rezemă de o coloană.

— O! Nu vă-ngrijoraţi de mine, e bine! zise el cu un efort.

— Nu, nu-i adevărat, nu e bine, reluă ea cu asprime. Ai băut.

El o privi pe jumătate mirat, ruşinat. Avea ochii frumoşi, mari, căprui, remarcă ea, dar înceţoşaţi şi roşii, injectaţi.

— Şi atunci? zise el în defensivă. Mănâncă, bea şi veseleşte-te, căci mâine vom muri – asta e deviza mea.

Mary îl luă strâns de mână şi-l scoase afară din mulţime.

— Da, dar se pare că ai uitat că după moarte vine judecata. Ea vorbea cu convingere şi seriozitate.

— Judecata? El încercă să râdă. Nu cred în astfel de lucruri. Cine poate, să-şi facă cerul sau iadul aici pe pământ – asta-i tot ce avem de

făcut.

— Şi dumneata eşti hotărât să mergi în iad? El încruntă sprân cenele.

— O! Nu ştiu nimic de asta.

— Ei bine, permite-mi să-ţi spun un lucru. Era în tonul tinerei fete o notă de înştiinţare care-l opri. Dacă în această viaţă nu mergi în iad, în mod cert vei merge acolo în viaţa viitoare, dacă urmezi calea pe care eşti. Nu poţi să scapi de ea, dumneata ştii: Biblia spune că niciun beţiv nu va moşteni împărăţia cerurilor şi nu sunt decât două locuri: iadul şi raiul.

— Nu cred în Biblie! Şi, cu un gest expresiv, el respinse cuvintele tinerei fete.

Mary îl privi.

— Dacă dumneata crezi în ea sau nu, aceasta nu schimbă nimic, faptul rămâne, continuă ea. Dumneata vei constata, într-o zi, când vei apărea în faţa lui Dumnezeu, când se vor deschide cărţile şi numele dumitale nu se va găsi înscris în Cartea Vieţii – dar atunci va fi prea târziu. Acum îţi este oferit prilejul de a te pocăi şi a te întoarce la Domnul Iisus, pentru a fi mântuit.

El nu răspunse nimic; ea se-ntreba în ce măsură va fi înţeles el ceea ce i se spusese. Îi aruncă câteva priviri fugare, în timp ce înaintau pe stradă: el mergea încetişor, ţinându-se de tot ce întâlnea în cale. Mary avu totuşi impresia că era mai sigur de el. Aerul răcoros îl scosese din ameţeală.

— Unde mergem, vă rog? se opri el deodată, cu o expresie de buimăceală, aproape comică, pe faţă.

Ea zâmbi.

— Mi-ar plăcea să vii la o adunare, aici, aproape, la colţ. Vrei să vii, nu-i aşa?

— Dar, protestă el slab, n-am ales eu. Dar am înfăţişarea asta mizerabilă…

— O! nimeni nu va ţine seama, îl încuraja ea; şi ei se îndreptară amânefoi spre sala de adunare.

Genoveva servise ceaiul devreme în seara aceea, pentru a ajunge la timp la adunare. Ajunsese cam târziu, deja începuse. Sala era plină. Se aşează pe o bancă la urmă de tot, apoi o căută pe Mary cu privirea. Ea era acolo, la centru, mult mai în faţă. Genoveva nu putea să-i vadă faţa, dar recunoscu mica pălărie bleu. Poate că ea adusese pe

cineva. s Pastorul Ransome se ridică. Nu se schimbase, remarcă Genoveva; era exact acelaşi ca în seara când îl auzise prima dată. Puţin mai îmbătrânit, poate, şi nu vorbea el cu o convingere, cu o putere mai mare? Era posibil.

— Prieteni, începu el, aş vrea să vă vorbesc în această seară, dacă binevoiţi să mă ascultaţi, despre un subiect foarte demodat şi uzat. Vă voi vorbi despre păcat, de păcat. Este un cuvânt pe care nu-l auzim prea des azi, nu-i aşa? Nu ne place, aşa că aproape l-am şters din vocabularul nostru. Dar păcatul rămâne totuşi păcat, fie că-l numim cu acest cuvânt, fie cu altul. Blestemul păcatului stă asupra noastră de când primii noştri părinţi au fost neascultători faţă de Dumnezeu şi noi toţi suntem osândiţi, pentru că Dumnezeu spune că toţi am păcătuit – „nu este niciun om neprihănit, niciunul măcar". Aşadar, în ochii lui Dumnezeu, tu eşti un păcătos. Crezi lucrul acesta sau îndrăzneşti să spui că n-ai păcătuit niciodată? O tăcere grea şi deplină se lăsă peste adunare.

— Prima poruncă ce ni s-a dat este „să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, cu tot cugetul tău şi cu toată puterea ta". Ai făcut aşa? Sau afacerile, plăcerile sau propriile dorinţe personale s-au aşezat înaintea lui Dumnezeu în viaţa ta? Dacă-i aşa, tu ai păcătuit, iar plata păcatului este moartea. Ia bine seama la aceste cuvinte, fie că eşti un tânăr sau un bătrân păcătos, un păcătos respectabil sau un nenorocit de păcătos pierdut. Poate că ai făcut numai primul pas fatal sau, dimpotrivă, eşti cufundat în păcat şi în viciu; înaintea lui Dumnezeu nu este deosebire – tu ai păcătuit şi, dacă nu te pocăieşti, te afli sub osânda unui Dumnezeu drept şi sfânt.

Mary Matthews aruncă o privire spre vecinul ei. Îl simţi încordându-se şi-i văzu mâna crispându-se pe speteaza scaunului din faţa lui. Mary se ruga…

— Dar cel mai mare păcat pe care cerul îl poate mărturisi *împotriva ta*, continuă predicatorul cu solemnitate, *păcatul cel mai îngrozitor pe care ai putea să-l săvârşeşti vreodată este să lepezi mântuirea pe care Dumnezeu ţi-a oferit-o jertfind pe Singurul Său Fiu Preaiubit pe crucea de pe Golgota. Ştii tu cât L-a costat pe* Dumnezeu *păcatul tău şi al meu? A trebuit ca Fiul Său, Domnul Iisus Hristos, să meargă la cruce şi să poarte păcatele tale în trupul Său, să ia asupra Lui judecata care trebuia să fie a ta; să moară în locul tău, pentru ca tu să ai viaţa veşnică. Nu este altă cale; nimeni niciodată n-a fost găsit atât de bun pentru a plăti preţul păcatului. Dar pentru că Fiul lui Dumnezeu, El,*

care era fără păcat, a fost făcut păcat pentru tine, tu eşti considerat, dacă îl primeşti ca Mântuitor al tău personal, ca fiind drept în ochii lui Dumnezeu. Tu eşti atunci îndreptăţit, achitat, văzut de Dumnezeu ca şi cum n-ai fi păcătuit niciodată. Gândeşte-te bine! Putea oare Dumnezeu să-ţi ofere mai mult? Dragostea Lui s-a arătat în toată întinderea ei şi cred că astă-seară a ajuns şi până la tine. Ce vei face? Vei rămâne în păcatul tău şi vei muri sau vrei, prin credinţă, să te-ntorci la El, pentru a cunoaşte bucuria iertării păcatelor tale şi darul vieţii veşnice? El te cheamă. El mijloceşte pentru tine. Vrei să faci pasul şi să primeşti pe Domnul Iisus Hristos ca Mântuitor ai tău, acum, cât ţi se oferă şansa?

După terminarea adunării, un tânăr se ridică şi înaintă cu un pas hotărât spre predicator: locul de lângă Mary era gol. Timp de o clipă, totul se înceţoşa şi se clătină în faţa ochilor Genovevei: dar ea – şi reveni. Nu era nevoie să vadă faţa tânărului: ştia. Văzuse deja această siluetă, cunoştea acest pas; acelaşi pas dintr-o seară întunecoasă şi memorabilă, când ea îl observase ducându-se pe o cale care-i umpluse inima de durere. Acum îşi revenise…

Asistenţa se împrăştia. Pastorul Ransome luase „deoparte pe Jean Lynton, iar Genoveva Deane, cu inima revărsându-se de recunoştinţă, îşi plecă capul şi înălţă o rugăciune tăcută înaintea lui Dumnezeu-deşertarea unei inimi transportată de o bucurie cerească. Jean era, în sfârşit, mântuit!

CAPITOLUL 27

Împlinirea drumului

Genoveva era nerăbdătoare să vorbească cu Jean. Nu ştia ce-i va spune, dar trebuia ca el să ştie că ea cunoaşte hotărârea lui, că era fericită chiar dacă după aceea nu-l va mai vedea niciodată. În definitiv, ea a fost cea care l-a respins, iar acum…

Ea se-ndreptă spre uşa de la intrare şi-l aşteptă. Timpul i se păru foarte lung până ce, în sfârşit, uşa se deschise şi tânărul trecu pragul urmat de pastorul Ransome. Aproape toată lumea plecase. Când Jean ajunse în dreptul ei, ea puse mâna pe umărul lui.

— Jean! strigă ea.

El se-ntoarse dintr-odată.

— Genoveva! Şi faţa îi deveni palidă când ochii lui îi întâlniră pe ai tinerei fete. Cum, Genoveva…

— O, Jean! Sunt atât de fericită! zise ea.

Cupa umilinţei lui Jean Lynton era plină la gândul că Genoveva a

trebuit să-l vadă astfel. Duhul lui îl aduse înapoi, la seara aceea în care o văzuse ultima dată, la seara aceea de neuitat, când, după expresia lui, ea părăsise realitatea şi devenise o umbră. Se hotărâse atunci s-o uite, s-o înlăture pentru totdeauna din inima şi din duhul lui, dar cât de zadarnică fusese hotărârea lui! Orice ar fi făcut, oriunde s-ar fi dus, el o vedea: graţia şi smerenia ei se ridicau în faţa lui ca o sfidare continuă a mândriei şi a voinţei lui proprii. Chiar orgia plăcerilor degra-236

dante la care se dedase nu reuşise niciodată să-l facă să piardă cu totul din vedere faţa ei. Fără să vrea, orbeşte, avea conştiinţa că nimicindu-se pe sine, o făcea pe ea să sufere. Voia ca ea să ştie ce-l împinsese. Pe urmă s-a găsit logodit cu Doreta Jackson. Dar amintirea feţei ei curate şi blânde continua să-l tulbure, făcându-i viaţa un iad; să iubească pe altcineva ca pe Genoveva… nu, niciodată… Şi acum el era liber. Doreta îi dăduse dezlegarea. Dar Genoveva era mai inaccesibilă ca oricând – şi totuşi atât de aproape, că putea s-o ia de mână. Păcatul în care el se cufundase ridicase între ei o barieră de netrecut. Nu va putea niciodată s-o recâştige.

— Genoveva, zise el, îmi pare rău că te-am întâlnit în starea în care sunt – şi lăsă capul în jos.

Înainte ca Genoveva să poată răspunde, Mary Matthews apăru cu faţa surâzătoare.

— Genoveva, dragă! strigă ea şi o îmbrăţişa cu bucurie.

Jean, în culmea surprizei, privea. El o recunoscu pe tânăra fată care îl condusese la adunare – ea era o adevărată prietenă a Genovevei.

— Se pare că vă cunoaşteţi, zise Jean când ele se desprinseră din îmbrăţişare.

— O, Jean, scuză-mă! Genoveva ridică ochii spre el, nici nu m-am gândit să fac prezentările. Iată cea mai bună prietenă a mea, Mary Matthews.

Mary întinse mâna râzând:

— Noi ne-am văzut deja, nu-i aşa, Jean?

— Fără să ne cunoaştem. Jean le observa cu un aer bănuitor. Cred că aţi aranjat între voi toate astea!

— Nu, deloc, protestă Mary cu tărie. Dar cred că acestea au fost călăuzite de o mână mai puternică decât ale noastre. Noi niciodată n-am fi putut face o lucrare atât de minunată, chiar dacă am fi vrut, nu-i aşa, Genoveva?

— Nu, nu, răspunse cu vioiciune aceasta. Jean părea încă sceptic.

— Dumneata n-ai ştiut deloc cine eram când ai stat de vorbă cu mine astă-seară?

Mary Matthews clătină din cap.

— Ştiam un singur lucru: că Domnul mă trimitea să aduc astă-seară pe cineva să asculte Evanghelia şi acela ai fost dumneata.

— Dumnezeu fie binecuvântat! strigă el. Mary, fără să vrea, îl luă de mână:

— E ceea ce putem spune toţi, Jean, zise ea cu seriozitate. Pe urmă ea făcu un pas în lături.

— Eu plec – desigur, voi aveţi multe să vă spuneţi. Noapte bună! Şi, răsucindu-se pe călcâie, se depărta, lăsându-i singuri.

Da, erau multe lucruri pe care doreau să şi le spună, dar ei se priveau unul pe altul cu un aer încurcat, neştiind cu ce să-nceapă. Jean rupse în sfârşit tăcerea:

— Nu-i nevoie să-ţi spun cum am ajuns aici astă-seară, Genoveva, zise el lăsând ochii în jos. Cred că ştii.

— Da, zise ea cu răsuflarea tăiată.

El îşi îndreptă deodată umerii, ceva din vechea lui obişnuinţă.

— Spune-mi deschis, Genoveva, ce gândeşti despre mine – merit să-mi spui orice, zise el resemnat.

Genoveva ridică ochii; obrajii i se îmbujorară.

— Pentru moment n-am să-ţi spun decât un singur lucru, Jean. Ea şovăi. Aş vrea numai ca tu să ştii că rugăciunile mele pentru tine au fost ascultate astă-seară.

El îşi frământa mâinile.

— Cum? Tu vrei să spui că te-ai rugat pentru mine?

— Firește, Jean! De ce nu? El păru tulburat.

— Deci, tu n-ai auzit?…

— Să aud, ce? întrebă ea, gândindu-se la ceea ce avea să spună el.

— Că am fost logodit cu Doreta Jackson.

El urmări îndeaproape faţa ei în timp ce rostea cuvintele.

Genoveva dădu din cap.

— Da, Jean, ştiam. Şi Doreta însăşi mi-a spus-o! Jean tresări.

— Doreta ţi-a spus, deci ai văzut-o?

— Da, am fost şi am vizitat-o la spital, acum câteva săptămâni. Tu n-ai văzut-o în ultima vreme?

El clătină din cap.

— Nu, de ce? Nu-i merge ceva mai bine? Genoveva avea un aer grav; ea se gândea la tânăra fată nenorocită pe care o găsise pe un pat de spital.

— Nu, Jean, este foarte bolnavă. Nu cred că să se vindece vreodată!

O expresie de adâncă tristeţe apăru în ochii tânărului.

— Şi când te gândeşti că eu am adus-o acolo! Deznădejdea lui o mişcă pe Genoveva.

— Poate nu eşti numai tu de vină. Îşi aminti mărturisirea Doretei, rolul pe care ea îl jucase în degradarea lui Jean.

— Eşti indulgentă, zise el cu un zâmbet. Dar nu ştii cum m-am purtat cu ea. Nu voi putea să mi-o iert nicicând.

— Toate acestea au trecut şi dacă Dumnezeu te-a iertat…

El păstră un moment de tăcere.

— Da, dar sunt convins că Doreta nu mă va ierta niciodată.

Genoveva scutură din cap.

— Doreta nu mai are nimic împotriva ta, Jean. Ea mai curând îşi face mustrări de conştiinţă pentru starea în care ai ajuns tu. Şi ea s-a rugat pentru tine.

— Dar, dar… El o privi uluit.

— Jean, Doreta L-a primit pe Hristos ca Mântuitor personal şi de la întoarcerea ei, ea n-a încetat să se roage pentru tine ca să fii mântuit.

Jean Lynton tăcu. Experienţele din seara aceasta fuseseră un şir de şocuri pentru el; aceasta era lovitura de graţie.

— Trebuie neapărat să merg s-o văd, zise el ca şi cum ar fi vorbit cu el însuşi.

— Asta-i va face multă plăcere, spuse Genoveva. Dar nu-ntârzia, ştii… ea nu mai are mult…

Faţa tânărului, deja palidă, deveni acum livid㠖

— Mă voi duce mâine, hotărî el, şi voi pune toate în rânduială. Dar mă simt atât de-stângaci în faţa bolnavilor… Privirea fixată asupra Genovevei era o chemare în ajutor.

Genoveva avu un zâmbet înţelegător. Cunoştea acest sentiment…

— Doreta este obişnuită cu mine acum şi cred că i-ar face plăcere dacă noi, dacă noi am merge 240

Împreună s-o vedem. Ea vorbea şovăitor; nu voia ca clAsă înţeleagă greşit intenţiile ei…

— Împreună? Jean se bucură de acest cuvânt.

— Adică, dacă tu doreşti prezenta mea… adăugă ea repede. Şi deodată, încurcată, îşi întoarse privirea în altă parte.

— Dacă doresc prezenţa ta, Genoveva? repetă el. Nici nu-ţi închipui cât ţi-aş fi de recunoscător dac-ai putea să vii!

— Bine, ne vom întâlni mâine după-amiază, Jean; cu cât vom merge mai repede, cu atât mai bine, cred.

— Da. Ei erau acum afară; se apropia momentul despărţirii. Jean nu prea se simţea în largul lui:

— Mi-ar fi plăcut să te-nsotesc până acasă la tine, dar în starea asta nu pot; şi arătă îmbrăcămintea lui. De altfel, adăugă el, ca şi cum i-ar fi revenit deodată un gând, voi v-aţi mutat, nu-i aşa?

— Da, situaţia familiei noastre s-a schimbat. Genoveva căută să-şi păstreze o voce naturală. Presupun că ştii totul cu privire la tata.

— Da, dar nu mă opresc la astfel de lucruri, o asigură el repede. Nu-mi pot permite s-arunc cu piatra în alţii – eu n-am nimic cu care să mă laud, în niciun fel.

Genoveva îşi aminti cât era el de mândru de propria lui dreptate, cât era de gata să se-ncreadă în faptele lui bune pentru mântuire şi această nouă umilinţă o mişcă. Inima lui Jean era, într-adevăr, schimbată.

— Niciunul dintre noi n-are cu ce să se laude, Jean, spuse ea simplu şi serios. Noi suntem păcătoşi în ochii lui Dumnezeu.

— Da, şi Hristos a murit pentru noi – este unul din versetele pe care pastorul Ransome le-a pus înaintea mea astă-seară.

Genoveva, cu inima tresărind de bucurie, îi aruncă o privire. Niciodată ea nu se aşteptase la o astfel de mărturisire din gura lui Jean Lynton.

A doua zi după-amiază, când cei doi tineri au ajuns la spital, simţiră o atmosferă de tragedie. Jean îşi regăsise aspectul lui elegant, nobil, dar faţa îi era palidă şi severă. Au urcat în tăcere scara principală. Genoveva se îndreptă cu un pas hotărât spre camera Doretei. Fusese acolo de multe ori: totuşi ceva parcă îi spunea că este pentru ultima dată…

Ei au găsit pe coridor pe părinţii fetei; tatăl, dezolat, căuta să-şi mângâie soţia care suspina pierdută pe umărul lui.

— Cerul fie binecuvântat! Iată-vă! suspină doamna Jackson. Eu, eu nu cred că mai este conştientă, dar a întrebat de voi.

— Noi a trebuit să ieşim, explică domnul Jackson cu un ton posac. Era prea mult pentru mama ei. Dar voi puteţi intra, poate că vă recunoaşte.

Jean întredeschise uşa şi Genoveva intră după el. Perdelele erau trase; numai o mică rază Ade soare de după-amiază lucea slab în obscuritate. Înaintară în vârful picioarelor până la pat. Obrazul de pe perne era ca ceara. Genoveva auzi respiraţia agitată a lui Jean.

— Doreta, şopti ea. Pleoapele închise clipiră uşor. Doreta, suntem Genoveva şi Jean.

Bolnava deschise ochii; un slab zâmbet de „bun venit" se contura pe trăsăturile ei.

— Aţi venit?! Glasul abia se auzea. Vă aşteptam. Genoveva se dădu înapoi pentru a permite lui

Jean să se apropie de pat.

— Doreta, zise el cu o voce răguşită, poţi tu să mă ierţi? îi luă mâna slăbită şi transparentă în mâinile lui.

— Nu, Jean. Făcu un gest aproape imperceptibil. Nu era nimic de iertat.

— Dar ţi-am făcut atâta rău…

Ea se-ndreptă cu greu pe perne; ochii îi erau strălucitori, foarte strălucitori.

— O meritam, Jean. Glasul ei deveni mai tare. Eu, eu te-am ajutat să mergi la pierzare şi acum îmi pare rău!

— Nu, Doreta, nu-ţi face mustrări de ceea ce am fost eu; aşa am vrut.

Ea continuă totuşi ca şi cum n-ar fi auzit. *t*

— Vezi tu, Jean, gândeam că asta e viaţa, până ce am ajuns aici, până ce mi-am pus încrederea în Domnul Iisus Hristos. O, Jean! El a mântuit sufletul meu! Faţa i s-a luminat cu un zâmbet care nu era din lumea asta.

Jean se aplecă spre ea.»

— Doreta, şi eu L-am primit, şopti el. Şi El m-a mântuit.

Ochii Doretei Jackson se umplură de lacrimi.

— Spune-mi, cum s-a făcut lucrarea? întrebă ea cu interes.

Cu o voce întretăiată, mişcătoare, Jean istorisi întoarcerea lui, mândria lui încăpăţânată şi lăudăroşenia lui, viaţa lui nepăsătoare, trăită în păcat, modarea şi sprijinul lui Dumnezeu care, fără voia lui, l-a căutat şi l-a găsit; smerita mărturisire a dragostei care L-a adus pe

Domnul Iisus la cruce ca să moară pentru el.

— Genoveva avea dreptate, conchise Doreta, întorcând uşor capul spre prietena ei care se retrăsese discret. Dumnezeu răspunde rugăciunilor.

— Da, Jean! zise ea cu căldură.

— Jean, reluă ea, acum cu respiraţia accelerată, din momentul când am cunoscut pe Domnul, m-am rugat pentru tine. Eu, eu nu voiam ca viaţa ta să fie pierdută, ca a mea, pentru că… te iubesc!

Ceva din această simplă mărturisire scăpată de pe buzele muribundei mişcă profund pe tânăr. El se aplecă şi sărută fruntea umedă şi rece. O pată de roşeaţă coloră o clipă obrajii bolnavei.

— Mulţumesc, Doreta, spuse el cu o voce sugrumată.

Urmă o tăcere cam lungă.

— Genoveva!

— Da, Doreta! Genoveva fu într-o clipă lângă pat.

— Genoveva, se face întuneric! îngenuncheată alături de prietena ei, Genoveva observă că o schimbare se producea pe faţa acesteia.

— Nu ţi-e frică, draga mea, nu-i aşa?

— Nu, nu! Acum era greu s-o înţelegi. Dar, spune-mi, spune-mi…

Glasul se stinse, dar Genoveva ştia ce dorea să audă tânăra fată; un singur lucru putea răspunde la nevoile ei în ceasul acela. Încetişor, Genoveva îi spuse şi îi repetă adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu, acele adevăruri care dintotdeauna au fost puternica siguranţă a păcătosului în momentele când malurile vieţii se şterg. „*Chiar dacă trec prin valea umbrei morţii, nu mă tem de niciun rău, căci Tu eşti cu mine*”. *JKtât de mult a iubit Dumnezeu* 244

lumea, încât a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică”. „*Dar Dumnezeu şi-a arătat dragostea faţă de noi prin faptul că, pe când eram încă păcătoşi, Hristos a murit pentru noi*”. „*Cine aude cuvintele Mele şi crede în Cel ce M-a trimis, are viaţa veşnică şi nu vine la judecată, ci este trecut din moarte la viaţă*”. O pace şi un calm adânc se aşternură pe faţa muribundei.

Trecuse după-amiaza, soarele dispăruse la apus; ultimele lui raze mai zăboviră puţin pe pervazurile ferestrei înainte de a se cufunda în întuneric şi a se stinge. Camera era întunecoasă – atât de întunecoasă, încât Genoveva nu văzu trupul înţepenit. Ea simţi că cineva a intrat în cameră. Auzi suspinele sfâşietoare ale mamei cu

inima zdrobită, susţinută de braţele tinere şi viguroase ale lui Jean. Îşi aminti că auzise pe Jean spunând că Doreta era acum cu Domnul şi dând lămuriri că, pentru creştin, era o nădejde dincolo de mormânt, dar glasul era atât de îndepărtat… Apoi simţi braţele tânărului ajutând-o să se ridice şi ştiu că lacrimile ei s-au amestecat cu ale lui în timp ce o dusese afară din cameră.

Aerul de afară părea s-o readucă pe Genoveva la realitate. Dintr-odată, ea începu să fie conştientă de cei din jur. Atunci crezu că inima ei avea să se zdrobească: Doreta – Doreta era moartă. Era împlinirea drumului – a căii pe care puteau să o urmeze împreună, dacă aceasta ar fi voia lui Dumnezeu. Fără să vrea, ea tresări.

— Genoveva, ţi-e frig. Jean, prevăzător, era alături de ea.

— Nu, nu, nu-i asta, zise ea cu o voce tremură

245

toare. Mă gândeam, asta-i tot.

— La ce te gândeai, Genoveva? întrebă el. Întrebarea păru că se pierde. Ea mi răspunse imediat.

— Mă gândeam, spuse ea în cele din urmă, la tot ce putea să fie…

Jean rămase tăcut. Ceva îi revenea în minte, ceva pe care-l auzise demult, dar care acum i se arăta în toată plinătatea lui: „Plata *păcatului este moartea11*. Da, păcatul şi moartea merg mână în mână, el distingea acum. Niciodată nu se va mai lăsa orbit de atracţiile strălucitoare ale păcatului. Se trezise, venise la Dumnezeu tocmai la timp pentru a-şi consacra viaţa lui Hristos, Aceluia care murise pentru ca el să aibă viaţa, la timp pentru a mai recupera ceva din anii pe care i-a pierdut…

— Genoveva, zise el deodată, dacă aceasta este tot ceea ce poate oferi lumea, eu nu mai am nimic a face cu ea; nu voi mai gusta plăcerile stricate. Pentru mine nu mai este decât Hristos, oricât m-ar costa aceasta.

CAPITOLUL 28

Răspunsul Genovevei

Mare a fost bucuria la numărul 84 când Genoveva anunţă că Jean va veni să petreacă seara la ei. Tânărul se arătase atât de compătimitor când ea îi vorbise despre boala mamei sale şi manifesta o dorinţă aşa de mare să vină să-i facă o vizită, încât ea n-a putut refuza. Ea ştia că mama ei va fi încântată, dar se îndoia că acesta ar fi fost unicul motiv al vizitei. Genoveva simţea că trebuie să vegheze

asupra sentimentelor ei, cel puţin pentru moment. Ea trebui să admită că, cu tot ceea ce făcuse Jean, ea ţinea încă la el şi remarcase cu cât tact încerca el să restabilească vechile relaţii. Genoveva devenise prudentă prin experienţele ei trecute; ştia că înainte de a răspunde la atenţiile tânărului trebuia să se asigure că nu există nicio barieră între ei. Jean mărturisise, desigur, pe faţă, că este al Domnului Hristos şi ea nu se îndoia de realitatea întoarcerii lui, dar erau multe de care el trebuia să ţină seama acum. Cum avea să se comporte el în unele situaţii cu care va trebui să se confrunte neapărat? Care va fi reacţia familiei lui? Va fi el, într-adevăr, gata, aşa cum spusese, să urmeze pe Hristos, oricât l-ar costa? Toate aceste întrebări şi încă multe altele presau duhul Genovevei în timp ce cobora în grabă să răspundă la soneria de la intrarea principală.

Pentru Iulia, această seară era un mare eveniment. Ea îşi pusese bluza cea mai elegantă şi rugase pe Anton s-o ajute să se pieptene.

— Cum arăt? întrebă ea când auzi glasuri pe palier.

Anton se aplecă şi o îmbrăţişa cu un zâmbet indulgent. El ştia că ea va încerca să fie încântătoarea gazdă de altă dată şi nu invalida micului apartament închiriat. Filip şi Mary erau şi ei acolo. În ultima vreme părea că Filip căuta să aranjeze vizitele lui astfel încât să coincidă cu ale Mary-ei.

— Numai unul lipseşte. Iulia scoase o batistă dantelată şi-şi şterse ochii. Scumpul Roger! Mă întreb ce-o fi cu el?!

Iulia era singura care se preocupase de fiul ei, care, de la plecarea lui, de aproape şase luni, nu scrisese nici măcar o singură scrisoare. Dar, însufleţită de sosirea oaspetelui de seamă, ea îl uită repe*de*.

— Ei bine, doamnă Deane! Uşa se deschise şi un tânăr înalt, zvelt, purtând o cămaşă deschisă la gât şi pantaloni de sport gri, înainta cu mâna întinsă spre pat. Cum vă merge?

— O! Jean, sunt fericită să te revăd. Faţa Iuliei radia de o plăcere deosebită, în timp ce răspundea strângerii de mână. El nu se schimbase, observă ea: avea un aer ceva mai în vârstă, parcă, desigur, mai serios, dar probabil că era puţin jenat datorită împrejurărilor. Ei nu-l mai văzuseră de când Geno-veva refuzase cererea în căsătorie.

Anton se ridică.

— Ei bine, Jean, începu el un pic cam încurcat. 248

Au avut loc schimbări de când nu ne-am mai văzut ultima dată.

Jean zâmbi; privirea lui avea o expresie foarte semnificativă când îi strânse mâna.

— Da, domnule Deane, zise el blând. Au fost multe schimbări de ambele părţi.

Anton păru uşurat.

— E adevărat, admise el. Jean râse.

— Dar sunt schimbări tare bune, nu-i aşa domnule Deane?

Anton n-avu timp să răspundă. Iulia îi luă vorba:

— Genoveva, nu uita s-o prezinţi pe Mary, sau spuneai că Jean şi ea se cunosc?

— O! Da, doamnă, interveni repede Mary. Noi ne-am văzut în sala de adunare. Ea îi adresă un zâmbet de îmbărbătare lui Jean. Cele două fete spuseseră familiei de convertirea lui Jean, dar se înţeleseseră între ele, pentru a-l cruţa pe el, să păstreze amănuntele acestei întâlniri. El putea să le povestească ce voia, dar ele nu vor divulga nimic din viaţa lui anterioară.

— Noi te-am considerat întotdeauna ca făcând parte din familie, continuă Iulia cu amabilitate, şi acum, când ne-ai regăsit, trebuie să vii mai des.

— Mulţumesc, doamnă Deane, nu voi lipsi, se grăbi să răspundă el.

— E adevărat că din vina Genovevei noi te-am văzut aşa de puţin în ultimul timp, urmă ea; dar sunt fericită să văd că, în sfârşit, ea a revenit la sentimente mai bune.

Genoveva se înroşi la indiscreta remarcă a mamei; Jean se grăbi s-o dreagă:

— Mă tem să nu rămâneţi cu o falsă impresie, doamnă Deane, zise el. Genoveva totdeauna a avut dreptate. Eu sunt acela care s-a întors. Asta-i tot!

— O! niciodată n-a fost nici cea mai mică vină din partea dumitale! replică Iulia cu o siguranţă aproape comică.

După un moment de tăcere, Jean reluă cu seriozitate şi cu un aer gânditor.

— Da, într-adevăr, asta credeam şi eu, dar sâmbătă seara am înţeles, în sfârşit, că eram un păcătos, că aveam nevoie să fiu mântuit şi m-am dăruit Domnului Iisus Hristos.

Uluită, Iulia îl privi fix. Genoveva spusese, într-adevăr, ceva despre convertirea lui Jean, dar niciodată ea nu se aştepta să audă o

astfel de mărturisire din gura tânărului şi încă în felul acesta.

— Adevărat, Jean?! Mă uimeşti, zise ea lăsându-se pe perne.

— Da? – el nu părea deloc tulburat de această remarcă. La drept vorbind sunt surprins eu însumi. Dacă mă gândesc cum am fost izbăvit din toate vechile mele obiceiuri urâte, sunt uimit să văd ce a făcut Hristos pentru mine.

Aceste cuvinte încălziră inima Genovevei. Nu era uşor pentru Jean să vorbească astfel, gândea ea în inima ei.

— Dar tatăl şi mama dumitale ce gândesc despre toate acestea?

— O! Multe lucruri! Jean se adresa acum întregii familii. Mai întâi au crezut că mi-am pierdut raţiunea, dar au sfârşit prin a spune că sunt sănătos. Aveam multe probleme de aranjat cu ei.

— Dumneata eşti, natural, asociat cu tata, nu-i 250

aşa? întrerupse Anton.

— Am fost, râse el. fără să reuşească totuşi să ascundă cât îl costase această hotărâre. Dar noi nu avem în totul aceleaşi vederi, aşa că, de acum înainte, mergem fiecare pe propria cale.

— Adică… Anton îi aruncă o privire scrutătoare.

— Din punct de vedere financiar n-am absolut nimic, mărturisi Jean deschis. Vedeţi dumneavoastră, eu deja am delapidat toată averea mea la joc şi am pierdut şi o bună parte din cea a tatălui meu într-o afacere; acum voi porni pe o cale nouă, cinstită.

Genoveva abia putea să-şi ţină în frâu bucuria. Era ceea ce dorea să audă, ceea ce abia îndrăznise să nădăjduiască. Jean punea totul în ordine într-un fel potrivit.

— Asta pare o nesocotinţă, să te-nvrăjbeşti cu tatăl tău, când el are toţi banii, zise Iulia.

Jean o privi.

— O! Dar banii tatălui meu provin din speculaţii, din pariuri şi alte asemenea lucruri, doamnă Deane, şi în starea mea de creştin nu puteam să mă ating de niciun ban.

Iuliei era să i se taie respiraţia. Nu se aşteptase niciodată la aşa ceva. Mărturia pe care o dăduse Jean cu privire la întoarcerea lui deja fusese ceva surprinzător, dar aceasta împingea lucrurile prea departe: să renunţe la averea tatălui său, pentru că devenise creştin!

— Şi ce vei face? întrebă ea intrigată. Jean râse.

— Nu vă-ngrijoraţi de mine, doamnă Deane, nu voi face foamea. Am găsit o slujbă bună. Până acum am respins toate şansele care mi

s-au oferit, adăugă el cu un ton de regret, dar voi recupera timpul pierdut, cu ajutorul lui Dumnezeu.

Iulia tăcu şi toată seara rămase tăcută. Parcă uitase îndatoririle de gazdă; îi observa pe toţi cu interes şi, într-un moment, expresia unei arzătoare dorinţi trecu pe faţa ei: ei toţi păreau să fie fericiţi… Ei toţi erau creştini: Anton, Genoveva, Filip, Mary şi acum şi Jean.

Genoveva prinse prima ocazie care i se prezentă pentru a lua legătura cu pastorul Ransome: ea dorea să aibă părerea lui, pentru că, cu cât treceau zilele, cu atât era mai evident că interesul lui Jean depăşea pe cel al unei simple prietenii. Ca şi altă dată, ea îi găsi pe pastor gata s-o asculte. Instalat pe acelaşi scaun vechi, i se păru că parcă ieri a fost să-l vadă, doborâtă de dragostea ei pentru Jean şi cu teribilul verdict ce părea să-i zdrobească nădejdile de fericire. Totul era altfel acum. Domnul răspunsese rugăciunilor ei: Jean era mântuit. Cu inima plină de bucurie, ea vedea în purtarea şi felul de a trăi ale tânărului, dovezi din ce în ce mai evidente ale vieţii celei noi în Hristos. Totuşi simţea nevoia de a primi de la pastorul Ransome asigurarea că lucra bine cedând avansurilor lui.

— Jean este născut din nou, sunt convins, declară fără şovăire pastorul Ransome. Viaţa lui este o mărturie vie. Pare că, într-adevăr, Domnul v-a apropiat unul de altul.

— Este numai un singur lucru… începu timidă Genoveva. Mă întrebam… cu privire la înclinaţia lui pentru băutură. Vedeţi dumneavoastră, el se corijase odată, dar a recăzut, aşa cum ştiţi.

Pastorul zâmbi.

— Cred că acum poţi vedea deosebirea între a fi schimbat şi a fi născut din nou. În primul caz, el nu făcuse altceva decât să întoarcă o nouă pagină, din dragoste pentru dumneata şi, îndată ce te-a crezut pierdută, în mod firesc, a revenit la vechile lui obiceiuri.

Ea plecă capul.

— Da, este adevărat, prea adevărat!

— Acum, urmă pastorul, Domnul i-a dat o inimă nouă, o inimă care nu mai simte nicio dorinţă pentru astfel de lucruri, acestea nu mai au putere asupra lui. Hristos l-a izbăvit şi el nu va mai cădea niciodată, dacă îşi pune încrederea în Mântuitorul lui.

— De fapt este ceea ce gândeam şi eu – Genoveva înălţă capul; ochii îi străluciră – dar doream să aud părerea dumneavoastră pentru a fi absolut sigură.

Pastorul Ransome se ridică.

— Draga mea Genoveva, spuse el cu bunătatea lui obişnuită, ultima dată când ai fost aici n-ai vrut ca noi să ne rugăm, îţi aminteşti?

— Da, răspunse ea încet. Cât de răzvrătită fusese şi cât de nevrednică se simţea acum de tot harul care i-a fost împărtăşit.

— Vrei să ne rugăm împreună astă-seară, înainte de a pleca?

— Da, dacă vreţi, am toate motivele să-l mulţumesc!

Şi din nou, ca altă dată, ei îngenuncheară împreună pe vechiul covoraş din faţa şemineului şi ea îşi înălţă inima într-o rugăciune de recunoştinţă şi laudă; el, pentru a o întări pe ea şi pe tânărul pe care îl iubea ea, către Acela care, cu înţelepciune şi dragoste, călăuzise paşii lor, pentru a cere binecuvântarea Lui peste vieţile lor în zilele ce vor veni…

— Genoveva, începu Jean după câteva săptămâni, într-o seară când erau singuri, aş vrea să-ţi spun ceva.

— Da, şopti ea abia respirând şi duhul o-ntoarse înapoi, la seara când îl auzise rostind aceleaşi cuvinte…

— Genoveva, ţi-am mai spus odată, dar azi sunt mult mai puţin vrednic de tine decât eram atunci. Vocea îi tremura de emoţie reţinută. Dacă tu mă respingi, de data asta ştiu că o merit, dar aceasta nu va schimba cu nimic faptul că te iubesc. Cu tot ce s-a interpus între noi, eu n-am iubit niciodată pe nimeni decât pe tine şi nu voi iubi pe altcineva niciodată!

Ea îl privi: nu mai era Jean cel arogant şi stăpânitor, revendicativ, cum îl cunoscuse. El stătea acum la distanţă, smerit, modest, aşteptând ca ea să dispună de el cum va voi. Şi inima ei alergă spre inima lui.

— Jean, spuse ea simplu, acum nimic nu ne mai desparte.

El mai şovăi.

— Dar ce faci tu cu trecutul?

— Putem să-l uităm – Dumnezeu a şters totul. Viitorul este ceea ce contează acum, nu-i aşa, Jean?

Faţa ei se întoarse spre cea a tânărului şi pentru prima dată, Genoveva nu făcu niciun efort pentru a ascunde dragostea care clocotea în inima ei. Era imposibil să te-nşeli de semnificaţia obrajilor ei roşii, de buzele tremurătoare, de ochii strălucitori, radioşi.

— Genoveva, strigă el, Dumnezeu fie binecuvântat. Şi în următorul moment era în braţele ei.

În dulceaţa acestui moment, Genovevei i se părea că, din seara când se silise să fie tare pentru a respinge pe Jean, nu fusese nimic altceva decât un coşmar groaznic, că durerea şi singurătatea zilelor scurse n-au fost nimic altceva decât o canava de pe care se detaşa acum dragostea în toată frumuseţea ei desăvârşită…

— Genoveva…

— Da, Jean! Ea îşi adânci privirea în ochii tânărului, ochii aceştia care cuprindeau atâta bogăţie de dragoste şi devotament.

— Dumnezeu a fost atât de bun cu noi, scumpa mea, zise el încetişor. Nu vrei să-l mulţumim acum împreună?

Ea îi răspunse prin apăsarea mâinii pe care el o ţinea în ale lui. Şi împreună, îngenunchează în faţa lui Dumnezeu, care pentru fiecare dintre ei era şi mai preţios decât erau ei unul pentru altul, conştienţi că drumurile pe care au fost conduşi erau „calea cea bună". Mâna care călăuzise totul pentru ei făcuse totul spre bine…

CAPITOLUL 29

Chemarea

Zvonul că tânăra domnişoară de la numărul 84 se va căsători se răspândi cu mare repeziciune în strada Viitorului. Genoveva nu mai putea scoate capul afară fără ca unul sau altul să-i prezinte călduroasele şi amicalele felicitări. Erau adeseori persoane cărora nu le adresase niciodată vreun cuvânt, dar care păreau totuşi că o cunosc şi Genoveva nu putea să atribuie această simpatie decât entuziasmului cu care mica ei familie a „orelor de recreaţie" divulgase noutatea. Copiii se arătaseră teribil de neastâmpăraţi când au văzut prima dată inelul de logodnă şi, cu toate eforturile pe care le făcuse pentru a le capta atenţia, ea se temea că în ziua aceea nu vor avea decât un singur gând: domnişoara Deane se căsătoreşte. Un băieţaş cunoscut de camarazii lui sub numele de Bill şi care ţinea totdeauna sub braţ o revistă cu poze de avioane, a manifestat un interes deosebit.

— Mama mea are o verighetă exact ca aceasta, declară el cu un aer convins.

— O! Da, adevărat Bill? Genoveva întinse mâna pentru ca Bill să poată cerceta inelul mai de aproape.

— Da, repetă el câştigându-i încrederea. Şi ea îl păstrează întotdeauna, pentru că i l-a dat tatăl meu.

— Şi unde este tata acum? Genoveva se simţi 256

Împinsă să pună această întrebare.

— O! Dumneavoastră nu ştiţi? El ridică ochii plini de o naivă surpriză. El a zburat într-o zi cu un avion mare şi de atunci nimeni nu l-a mai văzut. Dar mama spune că el s-a dus în cer şi că o să-l revedem odată.

— Da, micuţul meu, tu îl vei revedea în mod sigur. Genoveva simţea că se sufocă. Trecu afectuosdegetele prin părul mătăsos şi blond al copilului. Înţelesese, din simpla mărturie curajoasele eforturi ale unei mame care, pentru a uşura tragedia atât de des repetată în cursul anilor de război, căutase să explice într-un limbaj la îndemâna copilului de ce tatăl nu se-ntorcea în fiecare seară acasă, ca taţii micilor lui tovarăşi. Genoveva se gândi că i-ar face bine să cunoască pe mama lui Bill: ea trebuia să fie o creştină, dacă i-a vorbit astfel fiului ei.

Noutatea a creat deopotrivă multă vâlvă în cercul familiei. Ea avu asupra doamnei Deane efectul unui tonic. Iulia răscoli îndată în cutia ei de lucru şi scoase mătăsuri delicate şi dantele fine, la care începuse să lucreze în diferite împrejurări.

— Mă tem că nu mai sunt aşa dibace ca altă dată, constată ea cu regret. Mâna îmi oboseşte atât de repede.

— O, mamă! Eu n-am nevoie de ele aşa curând, se grăbi s-o asigure Genoveva. Ai timp destul.

Jean avusese, firește, o întâlnire cu părinţii Geno-vevei înainte de a se fi anunţat oficial.

— V-am mai cerut odată consimţământul şi dumneavoastră mi l-aţi dat, începu el şovăitor.

Iulia radia.

— Şi ţi-l dăm încă odată, Jean, cu bucurie.

Tânărul nu părea totuşi să fie în largul lui.

— Nu v-aş fi reproşat nimic dacă… dacă v-aţi fi schimbat părerea, continuă el, cu ochii fixaţi asupra lui Anton.

— Nu este adevărat, Jean, zise acesta întinzându-i mâna, acum eşti primit şi mai mult din toată inima, decât ai fost.

— Mulţumesc, domnule Deane. Era o nesfârşită recunoştinţă în răspunsul lui Jean; mâinile lor se strânseră cu căldură. Jean n-a ascuns tatălui Geno-vevei nimic din povestea lui, iar acesta, din partea lui, îi istorisise propria nebunie trecută şi-i încredinţa imensa lui dorinţă de a repara răul pe care-l făcuse. Astfel, cei doi, care tocmai făcuseră experienţa răscumpărătoare a Evangheliei Domnului Iisus Hristos, se întâlneau pe acelaşi teren.

Filip şi Mary îi felicitară şi ei. De fapt, noutatea părea să aibă un efect foarte însemnat asupra celor doi tineri, fiindcă, după ce au schimbat câteva şoapte şi ocheade semnificative, Filip a spus că avea şi el ceva de anunţat. Nu era greu de bănuit ce va fi: familia, de câtva timp, avea deja presentimentul, dar nimeni nu sufla niciun cuvânt, pentru a nu şterge nimic din importanţa micului discurs al lui Filip.

— Noi n-am avea deloc intenţia de a vorbi acum, cu toate că voi puteaţi bănui, începu el adresând un zâmbet radios tinerei aşezate lângă el. Dar iată că Mary şi cu mine ne-am cunoscut mai îndeaproape în ultima vreme şi mă gândesc că este o fată deosebită. Noi amândoi am fost chemaţi să mergem în China. Şi astfel am avut un subiect în rugăciune, iar dacă aceasta este voia Domnului, vom pleca într-o zi împreună ca soţ şi soţie!

— Ce fericire pentru voi! exclamă Genoveva privindu-i pe rând cu o profundă afecţiune. Fiecare se grăbi să-şi exprime bucuria.

— Evident, urmă Filip, nu este nimic oficial pentru moment. Noi vrem mai întâi să ne terminăm studiile – şi avem fiecare o cale lungă de parcurs. Dar avem această perspectivă înaintea noastră; vom lucra, vom face proiecte şi vom aştepta.

Iulia avea un aer sceptic.

— Va trebui să aşteptaţi multă vreme, zise ea clătinând din cap.

— Da, mamă, răspunse Filip, dar nu va fi timp pierdut. Vom lua parte la o mulţime de activităţi misionare…

— Chiar la marea campanie evanghelică anunţată pentru sâmbătă? îl întrerupse Jean.

— Da, desigur! zise Mary.

— O! Genoveva era foarte interesată. Despre ce este vorba?

— Este o mare adunare în sprijinul misionarilor, o lămuri Mary, care va avea loc sâmbătă.

— Va trebui să mergeţi şi voi, sugeră Iulia privind pe Genoveva, şi apoi să ne spuneţi şi nouă!

— Ce idee bună, doamnă Deane! strigă Jean îndată. Vom merge.

Adunarea a avut ca subiect „Câmpul este lumea”. Ea s-a încheiat cu versetul: „Şi *am auzit glasul Domnului care zicea*: „*Pe cine vom trimite şi cine va merge pentru noi*?” *Şi Eu am zis*: „*Iată-Mă*, *trimite*-Mă”. Genoveva suspină de dorinţă: alţii erau chemaţi, de ce nu şi ea? Filip şi Mary plecau, de ce ea şi Jean nu? Din toată inima, cu bucurie, şi-ar fi petrecut viaţa într-un câmp misionar cu Jean, dar ea simţea în ea însăşi

că acele câmpuri îndepărtate nu erau pentru ea, cel puţin pentru moment. Aveau nevoie de ea acasă, mama ei atât de nenorocită din punct de vedere fizic şi încă nemântuită, grupul de copii din „orele de recreaţie" care ascultau cu atâta lăcomie istoria marii iubiri a lui Dumnezeu. Da, câmpul ei era acasă, în orice caz pentru prezent. Poate că, într-o zi, dacă ea era credincioasă Domnului în lucrul pe care-l avea acum înainte, va putea fi întrebuinţată într-un câmp mai vast… Ea plecă capul. „Doamne, iată-mă" a fost rugăciunea care se înălţă din inima ei. „Iată-mă şi foloseşte-mă unde vrei Tu".

Şi Jean, ce era cu Jean? El se retrăsese într-o lume a lui, foarte departe de toţi cei care erau strânşi în seara aceea în sala cea mare. Ceea ce auzise trezise nişte amintiri în mintea lui. El se regăsea în insulele unde servise timp îndelungat în anii războiului; în junglele fierbinţi şi umede unde se luptase deznădăjduit pentru viaţă şi ieşise biruitor; printre triburi negre prietene, care-l primiseră atunci când fugea din faţa unui duşman nemilos. El le cunoştea bine. Le cunoştea ţara, le ştia limba.

Acum îi vedea cu alţi ochi; îi vedea ca un popor adâncit în întuneric şi părăsit, un popor care pierea fără să cunoască mântuirea prin credinţa în Domnul Hristos. Ciudat că el nu se gândise mai curând…

Pentru ce îi fusese dat să supravieţuiască acelor ani teribili, când atâţia alţii sfârşiseră în morminte necunoscute? Pentru ce i-a fost salvată viaţa când atâţia alţi camarazi ai lui au fost ucişi? Pentru ce, chiar acum, de curând, ca un tăciune scos din foc, fusese el smuls din această cursă, pentru mântuirea sufletului? Pentru ce altceva, dacă nu pentru a răspunde provocării din ceasul acesta? Jean înălţă capul; faţa lui era marcată de lumina unei viziuni cereşti. El va merge să ducă Evanghelia la aceste triburi din întuneric – trebuia să meargă. Glasul lui Dumnezeu îl chema, trebuia să asculte. Jean Lynton nu luase cu uşurătate hotărârea din seara aceea, nici n-o luase într-un moment de emoţie: era ca şi cum o mână puternică îl apucase şi-l împinsese înainte, dându-i un îndemn şi o încredere. Cunoştea primejdiile, dar nu se temea; cunoştea greutăţile, dar nu se simţea descurajat; porunca de a merge să vestească Evanghelia nu era oare însoţită de făgăduinţa conştientă a Domnului Iisus? *Jată*, *Eu sunt cu voi toate zilele*, *până la sfârşitul veacului*"… Ce putea să dorească mai mult? Ce putea să ceară mai mult?

Când, în sfârşit, cei doi tineri se regăsiră singuri, Jean spuse cu o voce gravă, vibrantă:

— Genoveva, am înţeles ceva astă-seară. Am descoperit pentru ce doreşte Domnul să-mi consacru viaţa!

Imma Genovevei începu să bată mai tare.

— O, Jean! Tu vrei să spui… El dădu din cap.

— Da, Genoveva, Dumnezeu m-a chemat astă-seară şi vreau să plec în insule ca misionar!

— Jean! Ea îl privi: purta marca unui om pe care Dumnezeu şi-a pus pecetea. Genoveva se simţea fericită, atât de fericită… Am ştiut dintotdeauna că Domnul avea un plan deosebit pentru tine, şopti ea aproape cu respect.

El înclină capul.

— Nu pot să-nţeleg de ce mă cheamă pe mine! zise el cu smerenie. Dar poate că pot face ceva pentru El.

— Sunt convinsă, Jean! zâmbi ea cu bucurie. Ai toată viaţa înaintea ta.

Ceva în glasul tinerei fete îl făcu să ridice repede capul.

— Genoveva, tu vii cu mine, nu-i aşa? Ne vom pregăti, apoi vom pleca împreună, după căsătoria noastră.

— Nu, Jean, eu nu pot acum! Aş fi vrut, dar locul meu este acasă, vezi tu?

Jean o privi uluit, năucit. Nici nu-şi închipuia aşa ceva; nu se gândise decât la slujba în doi.

— Genoveva! strigă el cu o uşoară nelinişte. Nici nu m-am gândit să plec fără tine!

Genoveva era gata să plângă.

— Am cântărit toată problema astă-seară, Jean, în timpul adunării, spuse ea cu o voce jalnică. Atâta timp cât mama are nevoie de mine, atâta timp cât Domnul. Se poate sluji de mine acasă, trebuie să rămân aici. Dar tu trebuie să te duci acolo, dacă El te cheamă!

— Dumnezeu să te binecuvânteze, preaiubita mea, zise el cu căldură, îmbrăţişând-o. Dacă trebuie să ne despărţim, poate că nu va fi pentru multă vreme; mai târziu poate…

— Poate, şopti ea şi, desprinzându-se din îmbrăţişare, ridica spre el o privire tulburată. Dar, Jean, continuă ea silindu-se să vorbească calm, trebuie să privim lucrurile în faţă: presupunând… presupunând că nu voi pleca niciodată?

— Genoveva… Cuvintele îi lipseau. Niciodată nu fusese mai conştient de dragostea lui pentru ea. Crezuse odată că o pierduse, dar acum ea era a lui, a lui, care o iubeşte. Viaţa fără ea, chiar pentru puţin timp, ar fi aproape de nesuportat. Totuşi, dacă Domnul voia aşa, ce putea face? Jean Lynton, cu faţa gravă şi palicfă, cunoştea cea mai mare criză din viaţa lui. De o parte era fericirea lui pământească, locul pământesc cel mai intim pe care sufletul este chemat să-l guste, iar de cealaltă parte, calea datoriei, chemarea' lui Dumnezeu, consacrarea vieţii lui după planurile voii lui Dumnezeu.

— Genoveva, zise el în sfârşit, te iubesc, tu ştii. Dar, scumpa mea, n-am hotărât noi că şi pentru unul şi pentru celălalt, Domnul trebuie să aibă primul loc? El m-a chemat şi, oricât m-ar costa, trebuie să merg, înţelegi, nu-i aşa?

— O, Jean! ea scoase un suspin, dar ochii pe care-i ridică spre el străluceau. Doream să-mi spui asta.

— Genoveva, preaiubita mea! Cu o inimă recunoscătoare, cu bucurie, ea se lăsă îmbrăţişată. Ce fericire să te ştii iubită de cineva pentru care Mântuitorul este totul! Ce putere în gândul că ei erau uniţi de o dragoste atât de mare, încât nicio putere de pe pământ nu putea să o nimicească! Şi totuşi, bucurându-se mereu în această siguranţa, ea ştia că-i mai rămânea încă un pas de făcut; inima ei era resemnată.

— Jean, spuse ea liniştită, ceea ce s-a petrecut astă-seară schimbă totul, cel puţin pentru moment. Domnul te-a chemat la o lucrare la care, poate, nu voi putea niciodată să iau parte împreună cu tine şi, dacă tu doreşti să rupem logodna…

El îi luă mâna.

— Genoveva, Domnul este Cel care ne-a condus unul spre altul, nu crezi şi tu aşa?

— Da, zise ea fără şovăire.

— Ei bine, El nu. Se înşală niciodată, sunt sigur. Noi nu putem înţelege planurile Lui acum, dar putem avea încredere în El. Sunt gata să aştept dacă tu vei…

Ea răspunse cu un zâmbet radios.

— Da, Jean, ai dreptate. Putem să ne dăruim Lui, zise ea simplu.

El o luă de braţ.

— Genoveva, este ciudat! Va trebui să mă depărtez de tine la mii de kilometri şi totuşi simt că nimic nu va putea realmente să ne despartă.

— Da, zise ea încetişor. Noi amândoi suntem în Hristos şi nimic Anu ne va despărţi de El.

— Aşa este. Îţi aminteşti de ceea ce am citit săptămâna trecută la adunare? „*Cine ne va despărţi de dragostea lui Hristos*?”

Ea se lipi de el.

— Şi tu ştiai răspunsul, Jean? întrebă ea.

— Da, spuse el încetişor, dar mi-ar face plăcere să te aud pe tine spunându-l, preaiubita mea.

Cu convingere, ea repetă cuvintele ale căror adevăruri le simţise încă de timpuriu în viaţa creştină, cuvinte a căror experienţă o trăia acum în chip şi mai profund şi mai complet. „*Căci sunt încredinţat că nici moartea, nici viaţa, nici îngerii, nici domniile, nici stăpânirile, nici cele de acum, nici cele viitoare, nici puterile, nici înălţimea, nici adâncimea, nicio altă făptură nu vor putea să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Hristos Iisus, Domnul nostru.11*

— Ce verset! el respiră adânc. Genoveva, cuprinde totul, nu-i aşa?

— Da, răspunse ea, şi acesta pare că este strâns legat de el: „*În toate aceste lucruri, noi suntem mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit*”.

Jean rămase gânditor.

— Îmi place acest verset, zise el. Unde se găseşte? Genoveva zâmbi.

— Romani 8.37. Este versetul meu, Jean, l-am experimentat de multe ori.

— Versetul tău, repetă el. Atunci va fi şi al meu. El va deveni consemnul nostru.

— Da! exclamă ea cu căldură. Şi când voi fi ispitită să-mi pierd răbdarea, voi repeta: „Romani 8.37”.

— *În toate aceste lucruri, noi suntem mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit*”, zise el încetişor şi clar. Da, îmi voi aminti. Şi voi avea nenumărate ocazii să-l experimentez.

Ceva în glasul lui dădu Genovevei un frison de teamă. El va pleca departe, foarte departe, într-o ţară necunoscută de ea şi vorbea ştiind că vor fi primejdii şi greutăţi…

— Jean, zise ea grav, aş vrea ca, după ce vei ajunge acolo, să-mi spui tot, toate încercările, toate greutăţile, toate aprecierile tale. Voi putea mult mai bine să mă rog pentru tine dacă le cunosc.

— Da, draga mea, voi avea nevoie de rugăciunile tale. Nu-ţi voi ascunde nimic.

— Şi dacă nu poţi să scrii, dacă nu vei avea timp?

— Ei bine, voi trimite numai consemnul „Romani 8.37”. Tu vei şti ce vrea să însemne aceasta.

Ei pecetluiră astfel pactul lor.

CAPITOLUL 30

Iuliei i se deschid ochii

Toată casa părea cufundată în întuneric când Genoveva deschise uşa scârţâitoare de la intrare şi urcă încetişor scările. Ajunsă sus, ea văzu totuşi că în dormitorul roz era lumină. Tata şi mama deci nu dormeau.

— Cum a fost astă-seară, Genoveva? întrebă tatăl ei îndată ce auzi paşii pe palier.

— Da, vino repede să povesteşti, zise mama cu răsfăţ în glas. Filip era acolo?

Astfel Genoveva se duse îndată la ei şi începu să vorbească despre adunare. Anton o întrebă despre situaţia exactă a lumii în raport cu creştinismuk Iulia se arătă în schimb mai interesată de componenţa asistentei.

— Şi ce-a gânefit Jean despre toate acestea?

— O, nu veţi bănui niciodată! Faţa Genovevei strălucea. Jean s-a simţit chemat de Dumnezeu astă-seară la o lucrare misionară. Nu este minunat?

Iulia nu-şi dădu seama imediat de însemnătatea acestei declaraţii; dar Anton se ridică dintr-odată:

— Unde? întreba el.

— Se va duce în insule, acolo unde a fost în timpul războiului. El cunoaşte locurile şi pe indigeni.

— Şi tu, Genoveva?

Tânăra fată nu răspunse; îşi aminti conversaţia 266

pe care o avusese câteva minute înainte cu Jean. Anton o privea. Se gândea să plece cu el?

— O! Da, Genoveva, ce vei face tu? Iulia îşi dădea seama că aceasta era o chestiune care atingea de aproape viitorul ei. Faţa i se lungi. Doar nu mă vei părăsi pentru a merge printre aceşti sălbatici cu pielea neagră, într-un colţ oarecare din lumea îndepărtată, nu-i aşa?

Genoveva clătină din cap.

— Nu, mamă, zise ea paşnic, nu te voi lăsa, nu trebuie să te îngrijorezi. Voi rămâne cu tine atâta timp cât vei avea nevoie de mine.

Iulia scoase un suspin de uşurare. Atunci nu-i tocmai rău…

Anton nu părea totuşi mulţumit.

— Jean nu va pleca fără tine, nu-i aşa, Genoveva? întrebă el direct.

Genoveva respiră adânc. Nu-i era uşor să vorbească despre aceste lucruri acum; abia avusese timpul să prindă semnificaţia a ceea ce se întâmpla.

— Ei bine, tată, vezi tu, zise ea încercând să rămână calmă, nu se poate altfel. Domnul l-a chemat şi voia Lui trece pe primul plan – înainte chiar de logodna şi căsătoria noastră.

— Atunci vei amâna la infinit data căsătoriei tale? Ea clătină din cap.

— Da, în privinţa asta noi avem acelaşi gând. Nădăjduim că într-o zi Domnul ne va uni, dar în aşteptare, lucrarea lui Jean îl cheamă în insule, iar pe mine mă reţine aici, aşa că nu avem altceva de făcut, decât să aşteptăm.

Numai Iulia începea să-nţeleagă tot ce implicau cuvintele Genovevei; ea îşi trecu mâna peste frunte cu un gest încurcat, căutând să-şi limpezească gândurile.

— Dar, Genoveva, n-ai vrea să te căsătoreşti cu Jean şi să plecaţi în insule?

Genoveva simţi că-i tremurau buzele; răspunse totuşi cu o voce notărâtă:

— Nu e vorba de ceea ce aş dori eu, mamă, voia Domnului contează, vezi tu, şi noi amândoi suntem gata să lăsăm viitorul nostru în mâinile Lui.

— Şi care sunt exact proiectele lui Jean? întrebă Anton, atacând partea practică a acţiunii: toate mi se par vagi.

— O! Noi avem intenţia să mergem într-o seară la pastorul Ransome pentru a vorbi cu el despre aceasta; el ne va sfătui. Va trebui, firește, ca Jean să facă unele cursuri.

— Deci el nu va pleca imediat? interveni Iulia.

— O! Nu se va putea lansa fără nicio pregătire în câmpul misionar. A făcut studii comerciale, ştiţi voi, şi aceasta îi va fi foarte util. Şi, în plus, stăpâneşte fimba indigenilor destul de bine. Vă amintiţi că el a stat ani de zile în insule, în timpul războiului.

— Ei bine, iată un tânăr care are un viitor mare înainte, remarcă liniştit Anton.

Genoveva se ridica.

— Cred că am vorbit destul astă-seară, zise ea aruncând o privire la mama ei. Ai un aer obosit, dragă mamă. Să-ţi aranjez pernele şi apoi încearcă să dormi.

Totuşi Iulia nu dormi mult în noaptea aceea. Ea rămase trează până în zorii zilei, se gândea… se gândea… Şi Genoveva ocupa aproape exclusiv gândurile ei. Genoveva era îndrăgostită, ea ştia lucrul acesta, era sigură. Genoveva era tânără, avea posibilitatea să se căsătorească cu acela pe care-l iubea şi să se bucure având înainte o viaţă lungă de fericire conjugală. Şi ce făcea ea? Ea se gândea la o lungă despărţire, la singurătate, lăsându-l pe Jean să înfrunte singur primejdiile unei ţări necunoscute. Pentru ce? Pentru ce făcea ea acest sacrificiu? Iulia mai auzea încă cuvintele ei: „Nu te voi lăsa singură, mamă, voi rămâne cu tine atât timp cât ai nevoie de mine…" Da, asta era, constată Iulia Deane aproape cu un sentiment de groază: Genoveva rămânea pentru a o îngriji. Ea era aceea care stătea între fiica ei şi fericirea la care avea dreptul. Genoveva ar fi plecat cu Jean dacă mama ei ar fi fost sănătoasă, Iulia era convinsă. Dar tânăra fată nu lăsase să se vadă sacrificiul pe care-l făcea; nu făcuse nicio aluzie la adevăratul motiv al hotărârii ei – aceasta era Genoveva. Ea era atât de dezinteresată, atât de devotată… Dar Iulia ştia…

Da, Iulia ştia. Şi ea fusese odată tânără şi îndrăgostita. Şi era şi acum. Anton era şi acum totul pentru ea. Ea încercă să se pună în locul Genovevei: ar fi lucrat ea ca Genoveva? Nu. În liniştea orelor de noapte, Iulia Deane era cinstită cu că însăşi, de data aceasta ea n-ar fi putut să facă aşa ceva. Ea n-ar firenunţat la omul pe care-l iuţiea, pentru nimic în lume. Şi dacă, printr-o întâmplare neprevăzută, ar fi fost despărţită de el, ea s-ar fi amărât şi s-ar fi revoltat. Ea ar fi luat partea rea a lucrurilor, dar Genoveva era altfel: părea că nimic nu-i schimbă dispoziţia; şi totuşi ea avusese multe încurcături şi nu fusese totdeauna astfel, îşi reaminti Iulia: ea se schimbase. Îşi amintea destul de bine vremea când fiica ei se hotărâse să meargă pe propria ei cale; o revedea în pragul salonului din fosta ei casă, salutând cu un semn din cap plin de sfidare simpla ameninţare că vor fi impuse unele restricţii libertăţii ei; desigur, nu mai era aceeaşi fată care manifestase un devotament total faţa de mama ei în timpul acestor lungi luni de boală.

Ea se schimbase. Şi ce era în spatele acestor schimbări? În adâncul inimii ei, Iulia ştia. Văzuse viaţa soţului ei transformându-se şi pe aceea a fiului ei. Îl auzise pe Jean Lynton dând mărturie de harul răscumpărător al lui Dumnezeu; ştia că era chiar prin lucrarea acestei Puteri care mai întâi mişcase inima Genovevei şi o făcuse în stare să rămână tare în mijlocul opoziţiei şi al prigoanelor. Şi era Acelaşi Dumnezeu care mijlocea pe lângă ea cu atâta stăruinţă, cu toate sforţările pe care le făcuse ea să-şi împietrească inima împotriva Lui… I se părea atât de aproape de ea în clipele acelea. Genoveva avea dreptate! se îndrepta spre ea. Oare Dumnezeu. Se interesa îndeajuns de ea – păcătoasă, egoistă şi încăpăţânată cum era – pentru a veghea la confortul şi la bunăstarea ei? Oare cerea El cu adevărat Genovevei să renunţe la nădejdile ei cele mai bune, cele mai scumpe, numai pentru ca ea, mama ei, să fie ajutată în slăbiciunea ei? Şi era oare harul Său care permitea tinerei fete să renunţe de bunăvoie? Da, asta eralulia ştia…

Iulia nu dormise mult, dar dimineaţa luă o hotărâre pe care voia s-o îndeplinească. Ea nu va mai sta între fiica ei şi acela pe care îl iubea; îi va spune că e liberă, liberă să plece cu Jean, dacă dorea. Ce va fi cu ea dacă Genoveva va pleca? Iulia n-avea nici cea mai vagă idee, dar, poate, gândi ea, Dumnezeu va avea grijă de ea…

Duminică dimineaţa era rândul Genovevei să rămână acasă pentru a se ocupa de menaj, pentru ca tatăl să meargă la adunare. Ea se ducea şi venea din camera mamei ei cu diferite treburi; tolnava părea neobişnuit de agitată şi îngrijorată. Genoveva atribuia această stare discuţiei din noaptea trecută. Şi, cu toate că i se părea că mama ei avea ceva de spus, ea nu făcea nimic să o încurajeze: îi va vorbi când va fi aproape gata.

— Genoveva… începu ea, în sfârşit, aş vrea să-ţi spun ceva.

— Da, mamă; Genoveva lăsă mătura şi se apropie de pat.

— M-am gândit, Genoveva, continuă ea şovăitoare, şi, şi mi-e teamă că am fost prea egoistă. Ai fost aşa de bună…

— Ce vorbe, dragă mamă! Genoveva se aplecă şi o îmbrăţişa afectuos. Iulia nu văzu lacrimile care îi umpluseră ochii. Sunt foarte fericită că pot să vă îngrijesc, pe tine şi pe tata.

— Dar noi nu putem să-ţi cerem mereu lucrul acesta. Glasul Iuliei era gata să se oprească de emoţie. Genoveva, nu vreau să stau în calea ta, dacă tu doreşti să pleci cu Jean!

Genovevei îi trebui un moment de tăcere pentru a-şi reveni şi a fi în stare să vorbească.

— Mamă, zise ea în sfârşit, mi-e aşa de plăcut să te aud spunând asta, dar nu pot să plec – cel puţin dacă…

— Dacă ce?

Genoveva simţi din glasul mamei sale că o ieşire importantă va depinde de răspunsul pe care îl va da. Ea îi înconjură umerii cu braţele.

— Numai dacă Domnul mă cheamă să plec… Pentru moment este o slujbă pentru mine aici – şi să fac voia Lui are pentru mine mai multă importanţă decât orice altceva. Mă-nţelegi, nu-i aşa?

Iulia înţelegea. Era ca şi cum nişte solzi i-ar fi căzut de pe ochi; lucrurile care fuseseră vagi, obscure, ireale, deveneau deodată transparente, ca de cristal. Vedea piatra de încercare a vieţii fiicei ei. Dacă mai-nainte avusese îndoieli, acum totul era limpede: era religia ei. Mai mult chiar, era consacrarea ei pentru o Persoană şi această Persoană nu era altcineva decât Domnul Iisus Hristos. El trebuia să fie, într-adevăr, tot ce s-a spus despre El, pentru ca să aibă un asemenea preţ pentru Geno-veva… Ea ridică spre fiica ei nişte ochi plini de o arzătoare dorinţă:

— Genoveva, tu eşti minunată! şopti ea încetişor. Genoveva clătina din cap.

— Nu, mamă, zise ea, şi fata ei avea o strălucire de care nu era conştientă: Mântuitorul meu este cu adevărat minunat. O, mamă! Aş dori să-L cunoşti şi tu!

Iulia nu răspunse nimic, dar Genoveva simţi tremurul care o agita; ea înălţă o rugăciune în inima ei.

— Mă întreb, mă întreb dacă nu este cumva o predică transmisă prin radio, zise ea în sfârşit.

Era o dorinţă neobişnuită. Genoveva nu pierdu timpul. Se duse repede în camera vecină şi prinse postul. O clipă după aceea, un cor ajunse la urechile ei şi se desluşiră cuvintele cântării: 272

Pentru inima trudită, *pentru sufletu-obosit*, *Linişte şi odihnire eşti Tu*, *Iisus*, *necontenit* cu *iubirea oferită prin harul Tău cel neapus*, *Iertând pe păcătos*, *Tu la viaţă l-ai adus*!

— Genoveva… Glasul Iuliei era ciudat de schimbat. Mă-ntreb uneori dacă, dacă… şi îşi acoperi faţa cu mâinile.

Genoveva veni lângă mama ei. Şi, ca pentru a răspunde la întrebarea ce stătea pe buzele tremurătoare ale sărmanei femei, micul

radio de pe şemineu dădu biruitoarea siguranţă:

Bucurie! S-*a dus jalea*!

Hristos e calea!

Ce supremă fericire:

El iubeşte, *El primeşte*

Pe cine cautământuire. Mândria, voinţa proprie, pe care Iulia încercase atâta vreme să le opună năvălirii harului veşnic, erau, în sfârşit, zdrobite.

— Genoveva, suspină ea. O! Genoveva, e-adevărat, nu-i aşa?

Genoveva, cu inima plină de bucurie, înconjură cu braţele gâtul mamei.

— O, da, mamă! Este adevărat, strigă ea. Şi mama şi fiica plânseră împreună.

Genoveva nu putea spune cât au stat astfel când auzi paşii tatălui ei pe scară. Ea alergă înaintea lui.

— Tată! exclamă ea, o veste foarte mare, vino repede! Cu un gest arătă camera mamei ei; strălucirea feţei ei vorbea despre lucrarea pe care buzele nu erau în stare s-o explice.

Anton înţelesese. Din momentul când el însuşi cunoscuse pe Domnul, nu fusese întoarcerea soţiei lui subiectul constant al rugăciunilor lui? Întorcând privirile de la faţa fiicei lui, el se-ndreptă spre uşa camerei unde-l aştepta Iulia.

— Dumnezeu fie binecuvântat! exclamă el cu o voce emoţionată, pătrunzând în cameră.

Genoveva se întoarse în bucătărie. Mâncarea se ardea în cuptor, dar aceasta nu părea să mai aibă importanţă. Acum lungul pelerinaj al mamei ei prin pustiul arid al dezamăgirilor luase sfârşit; toţi erau împreună, înglobaţi în această dragoste care nu-i va părăsi. Terenul pe care stăteau ei era un loc sfânt, Genoveva ştia, şi nu-l va călca.

CAPITOLUL 31

Toată calea

Ziua plecării lui Jean se apropia cu rapiditate. Cei doi tineri se văzuseră foarte des în timpul acestor câteva luni; a fost un timp cu adevărat fericit, fiindcă amândoi se hotărâseră să nu se gândească la momentul despărţirii, pentru ca nimic să nu umbrească bucuria pe care o simţeau împreună. Genoveva luase parte şi ea, pe cât a fost cu putinţă, la formarea lui Jean; ştia că aceasta îi va permite să-i urmărească cu mult mai multă înţelegere şi interes mişcările şi

activitatea lui când va fi departe.

Un fel de febră pusese stăpânire pe fiecare din membrii familiei: apartamentul de la etajul superior de la numărul 84 devenise un adevărat centru misionar. Pretutindeni erau hărţi, ilustraţii, jurnale şi, în curând, noţiunea insulelor îndepărtate, de care nimeni nu auzise vorbindu-se mai înainte, iar numele misionarilor în aceste câmpuri umpleau toate conversaţiile. Chiar Filip şi Mary îşi întoarseră, cel puţin pentru un timp, atenţia de la contemplarea nevoilor Chinei lor preaiubite pentru a privi un alt colţ al acestui câmp al omenirii care piere, al acestui câmp „alb pentru seceriş".

Anton şi Iulia erau tot atât de entuziasmaţi ca şi tinerii. În timp ce, cu mândrie deosebită, Iulia făcea diferite reparaţii şi cusături pentru viitorul misionar, Anton răsfoia prin bibliotecă pentru a strânge cele mai recente informaţii despre câmpul de lucru al tânărului. El aducea mereu câteva cărţi sau broşuri care se adăugau la dezordinea generală. A mers până acolo încât s-a abonat la unele publicaţii seculare, bine cotate. Într-o seară, parcurgând una dintre acestea, avu o exclamaţie de surpriză.

— Ascultă, Iulia… şi voi toţi! El flutura victorios ziarul. Ce ziceţi de această ştire?

Toţi îl priviră cu o curiozitate febrilă.

— Este sub rubrica „Ştiri generale". „Domnul Roger Deane…" Nu, lăsaţi-mă să sfârşesc, se-ntre-rupse el văzând nerăbdătoarele întrebări de pe buzele auditorilor săi: „Domnul Roger Deane este numit şef contabil la Societatea… portului insulelor, acum înfiinţată. Lucrarea sa va consta, între altele, în a inspecta cu regularitate câmpurile petroliere ale companiei repartizate în diferite puncte strategice ale insulelor din nordul Australiei".

— Ei bine! exclamaţia scăpă simultan de pe buzele a cinci persoane, aproape nevenindu-le să creadă.

— Unde, unde? strigă Iulia înflăcărată. O! Anton, arată-mi. Sunt aproape doi ani de când a plecat.

— Şi n-a scris măcar un rând, interveni Filip cu dezgust.

Genoveva nu făcu comentarii. Ea revedea înfăţişarea mândră şi semeaţă a fratelui ei când acesta îi aruncase un ultim adio amar, în ajunul vânzării vechii lor case. Era bucuroasă că nimeni în afară de ea nu-l văzuse atunci când plecase.

— Jean, reluă Iulia însufleţită de o nouă nădejde, poate îl vei

întâlni pe Roger în nord şi, dacă îl vezi…

— Am să-i spun că te gândeşti la el, continuă Jean 276

cu emfază. Nu e cuviincios să laşi pe mama ta fără veşti atâta vreme!

— Poate că a scris, dar s-au pierdut scrisorile, îndrăzni să spună Mary, căutând să-şi facă o imagine a acestui acuzat pe care nu-l văzuse niciodată.

— Se poate, răspunse Filip sceptic.

— Mă tem că tu nu-l cunoşti pe Roger al nostru, draga mea, remarcă Anton clătinând trist din cap.

Iulia părea pierdută în gândurile ei.

— Dac-aţi şti, zise ea în sfârşit, câte nopţi de insomnie am avut gândindu-mă la Roger, întrebându-mă ce va fi cu el, cum îi merge… Pentru mine, familia nu va fi niciodată completă fără el. Vocea îi tremură uşor. Şi acum, acum când am primit pe Domnul, aş vrea ca şi Roger să-L cunoască. Nu voi fi niciodată cu adevărat fericită atâta timp cât Roger nu va fi mântuit.

Anton îi strânse mâna pentru îmbărbătare.

— Iulia dragă, şi eu mă rog pentru Roger şi ştiu că rugăciunile mele vor fi ascultate, pentru că au fost ascultate pentru tine.

Iulia îndreptă o privire recunoscătoare spre soţul ei.

— Bine, deci să ne rugăm toţi pentru Roger, sugeră Mary cu entuziasmul ei obişnuit.

— Şi nu va fi de mirare, observă Genoveva, ca atunci când Jean va merge să vestească Evanghelia indigenilor din insule, Roger să fie printre cei care se vor converti.

— S-au produs lucruri mult mai extraordinare decât acesta, draga mea, răspunse Jean, gândindu-se la împrejurările propriei lui întoarceri.

Iulia, susţinută de această nouă nădejde, îşi continuă treburile… Zilele se scurgeau repede.

— În sfârşit, vestea, draga mea, o anunţă Jean pe Genoveva într-o seară, după o conferinţă.

Tinerei fete i se opri respiraţia.

— Da, Jean?

— Plecăm mâine cu trenul la Sydney, iar vasul va părăsi portul la sfârşitul săptămânii.

O grea senzaţie de amorţire învălui inima Geno-vevei; aştepta

această veste dintr-un moment în altul, dar îi venea greu la gândul că a doua zi Jean va fi departe.

— Va fi multă lume la gară mâine, Jean, îngăimă ea. Să ne spunem adio astă-seară.

— Nu, nu „adio", preaiubita mea. El o strânse la piept. Ne vom revedea.

— Da, Jean. Se sili să-şi înăbuşe lacrimile. La

7»

momentul ales de Dumnezeu!

— Putem avea încredere în El, zise el mişcat.

7 y

— Da, repetă ea simţindu-şi gâtul uscat. Vocea îi era răguşită.

— Genoveva, reluă el după un moment de tăcere, vrei să faci ceva pentru mine cât voi fi departe?

— Orice ce vrei, Jean.

— Ei bine, aş vrea să-i vizitezi din când în când pe părinţii Doretei. Ştii care erau sentimentele Doretei pentru mine, şi ea te stima foarte mult; mi se pare că sunt dator să-i aduc pe părinţii ei la Domnul. I-am vizitat; nădăjduiam că vor veni la mântuire înainte de plecarea mea, dar ei sunt încă grozav de amărâţi de moartea Doretei.

— Voi face ce voi putea, Jean. Privirile lor se încrucişară.

— Genoveva, vocea lui vibra de efortul pe care-l 278

făcea pentru a se controla. Nu poţi să ştii cât de mult îmi vei lipsi.

— O, Jean! Ea – şi ascunse faţa în umărul tânărului, iar lacrimile pe care căutase să le reţină îşi dădură drumul.

El o trase mai aproape de el.

— Uneori m-am întrebat dacă fac bine răspunzând la această chemare de a pleca – diavolul a aşezat tot felul de îndoieli înaintea mea. Dar, când mă uit la viaţa mea din trecut, văd că Domnul m-a pregătit pentru lucrarea aceasta. El m-a chemat; trebuie să merg. Ai vrea tu altfel, draga mea?

— Nu, Jean, nu, şopti ea.

Atunci, ţinând-o mereu strâns lipită de el, plecă capul în rugăciune. Niciodată Genoveva nu va uita această rugăciune r o rugăciune care îi umplu inima de slava cerului. În nişte cuvinte pe care numai Duhul Sfânt le aşezase în gura lui, tânărul Îi mulţumi lui Dumnezeu pentru dragostea Lui, pentru dragostea pe care i-o arătase

răscumpărându-l, pentru preţiosul privilegiu de a-l sluji, pe care i l-a acordat şi, cu o credinţă deplină, el predă pe aceea pe care o iubea în grija şi ocrotirea Mântuitorului. În sfârşit, el repetă cu solemnitate dorinţa lui de a-şi lua crucea şi a-L urma… Genoveva simţi o încredere şi un curaj născându-se în ea. Jean, Jean al ei, era acolo; cât de tare era; cât progres spiritual făcuse. Domnul îl pregătise în chip minunat pentru lucrarea la care-l chemase. Şi, în inima ei, Genoveva se ruga, cerând lui Dumnezeu să facă din ea un ajutor potrivit pentru un astfel de om.

O mare mulţime se strânsese la gară pentru a vedea plecarea expresului de Sydney. Genoveva avea impresia că toată lumea care se-nghesuia pe peron venise pentru a saluta o ultimă dată micul grup al misionarilor; ea n-avea ochi pentru cei din celelalte vagoane. Văzu în jurul ei numeroase fete cunoscute. Pastorul Ransome era acolo cu un vechi prieten din mica sală de adunare. Veniseră şi multe persoane pe care le cunoscuse la adunare. Era, de asemenea, un grup de camarazi ai lui Jean. Căuta în zadar pe cineva din familia lui; nici măcar părinţii lui nu veniseră pentru a-şi lua rămas bun. Absenţa lor era foarte semnificativă. Mărturia unui om care, din râvnă pentru Hristos, străbătuse lumea, îi veni în minte Genovevei: *lucrurile care pentru mine erau un câştig*, *le-am socotit ca o pierdere*… *şi acum chiar*, *toate lucrurile le socotesc ca o pierdere*, *din pricina cunoştinţei lui Hristos Domnul*…"

Când Jean se aplecă pentru a o îmbrăţişa pe Genoveva, cercul de prieteni se dădu la o parte. Cei doi tineri erau calmi şi încrezători; biruinţa fusese cucerită în seara trecută. Niciunul n-a rostit un cuvânt de adio.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, preaiubita mea, şopti el.

— Mă voi ruga neîncetat pentru tine, Jean! Ea se agăţă o clipă de el – nu uita consemnul: „Romani 8.37".

— Îmi voi aminti. El se desprinse de lângă ea şi, fără s-q scape din ochi, se-ndreptă spre vagon repetând: În *toate aceste lucruri*, *noi suntem mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubiţi*".

Acestea au fost ultimele cuvinte. Un şuierat şi trenul se smuci. Jean reţinu încă o clipă mâna Genovevei, apoi ea îl văzu agitând braţul până ce vagonul dispăru după o curbă. El era departe. Ea se simţi deodată singură. Se întoarse repede şi plecă. N-avea curajul să se regăsească cu toţi prietenii ei, cu toată amabilitatea şi înţelegerea lor;

se temea că va începe să plângă şi nu voia să se dea în spectacol…

Deodată auzi paşi repezi în urma ei; o mână prietenească îi atinse braţul.

— Pot să vă-nsotesc acasă la dumneavoastră, domnişoară Deane? Locuiesc în acelaşi cartier.

Genoveva întoarse capul. Era o femeie tânără care trebuie să fi avut doar câţiva ani mai mult decât ea, cu o faţă atrăgătoare şi simpatică, o faţă care-i părea familiară, cu toate că nu putea să-i găsească numele pentru moment. Probabil că o-ntâlnise la adunare.

— Cred că n-am avut ocazia să vă salut, continuă tânăra femeie; v-am văzut la adunare şi, prin „orele de recreaţie", am impresia că vă cunosc. Aţi fost un ajutor preţios pentru micul meu Bill; doream să vi-o spun.

— O! Sunteţi mama micului Bill? exclamă Genoveva. Doream tot atât de mult să vă întâlnesc – noi îl iubim mult pe Bill.

— El voia să vină cu mine, dar este aşa o aglomeraţie în oraş, că am preferat să-l las la nişte prietene. Mama lui Bill aruncă o privire rapidă asupra tinerei fete. De îndată ce am ştiut că Jean pleacă astă-seară, am dorit să vin. M-am gândit că aş putea să vă ajut. Vedeţi dumneavoastră, eu ştiu ce-nseamnă această despărţire.

Genoveva privi încă odată pe tânăra femeie cu un interes deosebit, mai mult decât o simplă curiozitate. Bill îi povestise că tatăl lui plecase cu un avion mare şi că îl va vedea în cer, îşi aminti ea. Aceasta

y trebuie să fi fost tânăra văduvă din Anglia despre care îi vorbise Mary, aceea care a avut atâtea dureri în viaţa ei…

— Pentru creştini nu este adio, scumpă prietenă. Ea îi strânse mâna cu simpatie. Nimic nu ne poate despărţi de cei dragi când suntem în Hristos, nici măcar moartea!

Genoveva nu răspunse nimic, ea nu era destul de tare.

— Soţul dumneavoastră era în aviaţie? întrebă ea în sfârşit.

— Da, noi eram căsătoriţi de trei luni când el a plecat pentru ultima dată. Survola Germania şi a fost printre cei care nu s-au întors.

Genoveva lăsă capul în jos. Era într-adevăr aceea la care se gândea ea după povestirile micului Bill.

— Îmi fac atât de rău toate acestea, începu ea, dar aceste cuvinte i se părură îngrozitor de goale. A fost o lovitură grozavă, continuă tânăra femeie după o scurtă tăcere, dar Domnul a fost lângă mine în

chip minunat. Soţul meu avea o credinţă aşa de mare, da, el spunea întotdeauna că ne vom revedea, dacă nu aici, atunci acasă, în cer. Este un gând foarte preţios când cei pe care-i iubim ne părăsesc; într-o zi vom fi cu toţii împreună cu Domnul şi acolo nil va fi nici jale, nici despărţire.

— Da, zise Genoveva cu lacrimi în ochi.

— Evident, îmi rămâne micul Bill, reluă însoţitoarea ei. Şi lui îi plac avioanele, seamănă cu tatăl lui. Poate că, într-o zi, Dumnezeu îl va chema în slujba pe care tatăl lui ar fi împlinit-o dacă ar fi trăit. 282

— Da? Genoveva o privi cu un aer întrebător. Avea în faţa ochilor imaginea unui băieţaş ţinând strâns sub braţ o carte cu avioane.

— Soţul meu venise din Australia: şi el se intey y)

resase mult de lucrarea misionară din interiorul ţării. Spunea totdeauna că după război el „va zbura cu Evanghelia" în regiunile izolate ale ţării – dar Domnul a hotărât altfel.

Genoveva avu impresia că a mai auzit această istorisire.

— Presupun că de aceea aţi venit aici? zise ea.

— Da, de fapt nimic nu mă reţinea în Anglia, spuse ea. Toţi ai mei au fost omorâţi într-un atac aerian. De altfel, aici erau mai multe posibilităţi pentru micul Bill. Lucrând din greu, voi putea să-i asigur o educaţie, apoi îşi va croi el un drum, sunt sigură…

Ochii Genovevei străluceau de admiraţie.

— Eşti o fiinţă minunată, strigă ea deodată. Ea clătină din cap.

— Nu, dragă prietenă, prin propria mea forţă n-aş putea face nimic, dar, iată, adăugă ea încurcată, n-am făcut altceva decât să vorbesc de mine, şi eu voiam să vă ajut.

— M-aţi ajutat, o asigură Genoveva cu recunoştinţă. Între timp ajunseseră în strada Viitorului. Nu vreţi să intraţi să luaţi un ceai? Mi-ar plăcea ca tatăl meu şi mama mea să vă cunoască.

— E foarte drăguţ din partea dumitale, dar trebuie să mă duc să-l iau pe Bill.

— Aduceţi-l cu dumneavoastră, zise îndată Genoveva. Mama are o mică slăbiciune pentru el şi aş vrea ca şi tata să-l cunoască pe acest băieţaş scump.

Şi astfel, în seara aceea, doi vizitatori intrară în apartamentul de la etajul superior al numărului 84.

— Dar eu nu vă cunosc altfel decât ca pe mama lui Bill, începu

Genoveva. Nu ştiu pe cine să prezint.

— O, doamna Worthy, Grace Worthy…

Anton Deane nu dădu nici cea mai mică importanţă prezentărilor. Privirile lui erau fixate pe fata unui băieţaş ţinând o carte cu poze sub braţ şi ridicând spre el nişte ochi mari, strălucitori.

— Mă cheamă Bill. Dumneavoastră?

Anton nu răspunse nimic. Duhul îl întoarse cu mulţi ani în urmă. Cunoscuse un băieţaş exact ca acesta, cu mult înainte… apoi îl văzuse ajungând un tânăr… îl văzuse intrând în serviciul activ…

Pătruns de o adâncă convingere, el se-ntoarse deodată spre mama copilului.

— Cred că am cunoscut pe tatăl acestui băiat, spuse el încetişor.

— O! Adevărat, domnule Deane?! Fata doamnei Worthy se lumină. Ce mulţumită sunt că ne-am întâlnit!

Anton nu manifestă acelaşi sentiment.

— Poate că veţi fi mai puţin bucuroasă când veţi şti totul, remarcă el grav.

— De ce, domnule Deane? Anton îşi umezi buzele uscate.

— E o poveste lungă, începu el. Cred că dumneata eşti femeia căreia avocaţii mei caută să-i dea de urmă. Un testament care de drept aparţinea soţului dumneavoastră aşteaptă să intraţi în posesia lui.

Şi Grace Worthy, cu ochii mari de uimire, ascultă pe domnul Deane povestindu-şi istoria, în timp ce micul Bill, cu totul inconştient de temele ce se dezbăteau, îi arăta Genovevei pozele cu avioane…

CAPITOLUL 32

Scrisori

Genoveva avea atâtea lucruri de povestit lui Jean; petrecea ceasuri întregi acoperind multe pagini cu scrisul ei mărunt, ştiind câtă bucurie îi vor aducă lui.

Mai întâi povestea cu Grace Worthy, cum intrase ea deodată în viaţa lor. „Tata spune că este un răspuns direct la rugăciunile noastre", scria ea, „Tu ştii, Jean, cât era de nefericit că nu poate să dea tanii proprietarului legitim. Acum este mulţumit. Nu ştiu totuşi cum se va termina lucrul acesta, pentru că Grace (ea doreşte să-i spunem Grace) nu vrea să accepte decât ceea ce îi este necesar pentru a asigura viitorul tânărului Bill şi insistă ca noi să împărţim totul. Tata nu vrea să audă de aşa ceva. Dragostea lui pentru Bill este, într-adevăr, mişcătoare, iar micuţul îi răspunde la fel – îl numeşte „unchiul Anton".

Tata încearcă în acest moment să-i construiască un avion; cât despre Bill, el vrea să spună că ei sunt prieteni toată viaţa".

Apoi îl ţinea la curent cu toate activităţile din familie. „Mama este pur şi simplu minunată", scria ea cu bucurie. „Ea a început o adunare săptămânală de croitorie; noi o instalăm pe divan; cu această ocazie a reuşit să atragă pe toate femeile vecine. Ele vin regulat şi mama are grijă ca fiecare să primească un tratat evanghelic înainte de a pleca. Spune că este un mijloc de a le face cunoscută calea mântuirii. Tata îi procură tratate şi apoi le cercetează împreună... Apoi mai este, în fiecare joi seara, adunarea de rugăciune în salon. Trebuie să mărturisesc, Jean, că, dacă m-am rugat pentru întoarcerea părinţilor mei la Dumnezeu, totuşi niciodată n-am crezut că voi vedea ţinându-se adunări de rugăciune în casa noastră; aceasta dovedeşte că harul Domnului poate totul. Momentele noastre de lectură şi rugăciune în familie sunt, de asemenea, un prilej de bucurie. În fiecare dimineaţă, tata citeşte un capitol din Biblie şi seara altul, pe urmă ne rugăm împreună. Noi suntem de obicei trei. Filip şi Mary se unesc foarte des cu noi şi atunci avem momente minunate de părtăşie. Mi-ar plăcea uneori ca să-i auzi pe părinţii mei rugându-se pentru tine, te-ar bucura mult. În ce mă priveşte, dragul meu Jean, nu e nevoie să-ţi spun că mă rog neîncetat pentru tine şi, când găsesc câteva momente pentru ca să mă retrag singură şi să îngenunchez în prezenţa Mântuitorului nostru, pentru a te încredinţa Lui în rugăciune, atunci mă simt aproape de tine. Poate că îl ştiu mai aproape de tine decât este de mine, am acest sentiment. De la plecarea ta, Jean, Domnul mi-a devenit şi mai preţios, în fiecare zi citesc capitolul 8 din Epistola către Romani, ceea ce n-ar fi necesar, pentru că îl ştiu pe dinafară, dar de fiecare dată descopăr în aceste cuvinte minunate noi comori..."

Ea îi vorbi, de asemenea, de rezultatul deselor vizite în casa Jackson: „Din câte îmi dau seama, ei nu sunt departe de a se întoarce", scria ea. „Ei 286

primesc cu plăcere scrisorile tale şi apreciază faptul că îţi faci timp să ia scrii, cu toate numeroasele ocupaţii pe care le ai. Sper că vizitele mele sunt de un oarece folos. Să continuăm să cerem în rugăciunile noastre să ajungă şi ei să aibă parte de nădejdea pe care o avem noi în Domnul: de a o revedea într-o zi pe Doreta. Nu încetăm să ne rugăm şi pentru Roger, pentru ca, într-un fel sau altul, să fie adus la Domnul. Cercul familiei va fi atunci

A

complet, cum spune mama. În ce mă priveşte, sunt convinsă că cererile noastre îşi vor găsi ascultarea prin intermediul tău, Jean, chiar dacă până în prezent se pare că nu v-aţi întâlnit…"

Scrisorile lui Jean erau pline.de amănunte captivante despre oameni/lucruri şi munca cea absorbantă. „Cu toate că cea mai mare parte a satelor şi oraşelor indigene îmi sunt familiare", scria el, „totul este nou, într-un sens, le văd acum cu alţi ochi. Mai înainte eram orb, Genoveva, dar nu ştiam până în momentul când lumina Evangheliei a strălucit în inima mea. Mulţumesc lui Dumnezeu că pot să spun: „am fost orb şi… acum văd". Văd imensele nevoi ale acestor oameni şi inima mea se îndreaptă spre ei. Aş vrea să ştie toţi ce este un Dumnezeu care iubeşte, un Mântuitor care a murit pentru ei, şi ei ascultă aşa de bucuroşi. Mi-ar plăcea ca să-i poţi vedea şi tu – această mulţime de fete negre, atente, care se strâng în jurul nostru de fiecare dată când vestim Evanghelia. Privindu-i, nu pot să nu mă gândesc la miile de oameni din ţara noastră care rămân nepăsători faţă de această solie, pe când aceşti indigeni ne cer să venim să le vorbim despre Mântuitorul. Şi sunt aşa de puţini lucrători în câmp!

Când mă gândesc de câte ori am auzit eu însumi Evanghelia şi am lepădat chemarea Domnului, mă simt foarte umilit. Nu pot mulţumi îndeajuns Mântuitorului că m-a primit aşa cum eram – un păcătos nenorocit – şi a făcut din mine un copil al lui Dumnezeu. Şi vreau să-mi consacru viaţa în slujba Lui".

Scrisorile următoare relatau cum s-au dus în regiuni neexplorate, foarte puţin cunoscute, pentru a vesti Evanghelia şi acolo. „Încep acum, Genoveva, să înţeleg puţin lucrarea lui Dumnezeu, reţinându-te acasă. Această lucrare de pionier trebuie făcută, dar nu este loc pentru o femeie, este o muncă de bărbat. Primejdiile şi greutăţile nu lipsesc, totuşi este o bucurie inexprimabilă în această lucrare. Am impresia că acum încep să trăiesc, că viaţa este frumoasă când poate cineva s-o consacre astfel în slujba lui Dumnezeu. Sunt totuşi momente, draga mea, când lâncezesc de dorul tău şi inima mea te cere. Dar harul Domnului este totdeauna îndeajuns şi versetul nostru atât de adevărat, *dimpotrivă*, *în toate aceste lucruri*, *noi suntem mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit*". Nu încetez să mulţumesc, Genoveva, pentru dragostea şi credincioşia ta şi pentru ceea ce a fost credinţa ta pentru mine şi am încredere că, într-o zi, cele

mai scumpe nădejdi ale noastre se vor realiza. Când timpul nostru de încercare va lua sfârşit, ne vom găsi, poate, uniţi iarăşi într-un câmp mai stabil. Ştim că putem încredinţa totul în mâinile Domnului. Calea Lui este cea mai bună…"

Genoveva păstra cu grijă aceste scrisori, le citea şi le recitea, nu fără să verse lacrimi şi aşteptându-le pe următoarele. Poşta nu venea cu regularitate şi ea rămânea uneori câteva săptămâni întregi fără să primească veşti. Fiecare scrisoare a lui Jean aducea aceeaşi notă de laudă, aceeaşi mărturie. Genoveva ştia totuşi că ele erau adesea scrise în condiţii foarte grele şi într-o mare slăbiciune fizică. Credincios făgăduinţei lui, tânărul nu căuta să ascundă greutăţile: efectele climei care punea nervii la încercare, neîncetatele eforturi cerute unui trup epuizat, numărul lucrătorilor siliţi, cu părere de rău, să părăsească postul, fiindu-le atinsă sănătatea şi forţele de condiţiile de la tropice. „Fiecare din cei care se retrag", scria el, „adaugă ceva la sarcina care deja apasă pe umărul acelora care, prin harul lui Dumnezeu, sunt în stare s-o ducă mai departe. Nevoile sunt atât de presante-Trebuie totuşi să se găsească în ţară mulţi tineri pe care Domnul îi cheamă la această slujbă. Roagă-te ca El să trimită lucrători pentru a strânge acest seceriş de suflete rătăcite… Aş vrea, de asemenea, ca tu să te rogi pentru mine-mi s-ar rupe inima dacă ar trebui să ies din această lucrare neterminată. De multe ori, Genoveva, rugăciunile tale m-au susţinut, fără ele puterea mi-ar fi lipsit. Numai de-ar putea creştinii rămaşi în ţară să-şi dea seama de importanţa rugăciunilor în viaţa şi munca unor misionari…"

Şi Genoveva împărtăşea această arzătoare dorinţă pentru mântuirea păcătoşilor, se ruga cu şi mai multă râvnă pentru a acorda lui Jean harul de a continua lucrarea la care Dumnezeu îl chemase. Ea ştia, în inima ei, că Domnul îl alesese pe Jean pentru o lucrare specială şi tânărul nu va depune armele înainte de a o fi sfârşit. Ea simţise aceasta de prima dată când îl întâmise, din ziua când îi oferise tratatul, atunci când el trecea pe lângă micul grup care dădea mărturie în stradă. Ea a fost şi mai sigură atunci când, cu inima sfâşiată, îl văzuse întorcând spatele lui Dumnezeu şi ducând o viaţă de păcat…

Ea era convinsă acum, cu toată despărţirea pe care lucrarea aceasta o implica, de calea pe care niciunul nici altul n-ar fi pornit dacă le-ar fi stat în putere să dirijeze cursul vieţii lor. Ştia că dragostea lui Dumnezeu îl căutase, îl găsise şi îl mântuise pe Jean Lynton, pentru ca

el să a împlinească lucrarea după marile planuri divine. În inima ei, ea mulţumea lui Dumnezeu; era conştientă că, pentru fiecare din ei, să caute să-L urmeze însemna să-şi ia crucea; dar ei aveau siguranţa neclintită că „*toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care iubesc pe Dumnezeu, al celor chemaţi prin Cuvântul Său*". Ştia că, într-o zi, Cuvântul lui Dumnezeu se va revela: ei vor vedea atunci că El făcuse toate lucrurile bine. Pentru moment, ei trebuia să aibă încredere în El acolo unde nu puteau vedea…

Ceva mai târziu, Jean menţiona: „Suntem atât de grav chinuiţi în lucrarea noastră, că nu putem oferi indigenilor un exemplar din Scriptură în propria lor limbă. Aici sunt foarte puţini lucrători suficient de familiarizaţi cu acest dialect pentru a face o traducere. Cum ştii şi tu, eu n-am avut deloc greutăţi în privinţa aceasta; cuvintele par să-mi vină în chip firesc. Misionarii din micul nostru grup socoteau că Domnul mi-a acordat un dar special în privinţa aceasta; astfel vreau să încep traducerea Evangheliei după Luca. Ce zi frumoasă va fi aceea când ea va fi tipărită şi va putea fi distribuită! Mi se pare că nu reuşesc să merg destul de repede, dar sunt foarte multe lucruri de făcut şi eu sunt foarte ocupat…"

Această noutate făcu să tresară de bucurie inima Genovevei. Era poate începutul realizării planurilor lui Dumnezeu – poate că pentru aceasta fusese chemat Jean în acest câmp. El era dotat în mod deosebit pentru limbi, ca să poată asimila ceea ce învăţase în timpul celor trei ani de serviciu militar în aceste locuri. Cunoştinţele pe care le dobândise atunci îi serveau acum în mod foarte precis la propovăduirea Evangheliei. Ştia că aceasta era dorinţa arzătoare a tânărului… aceasta reprezenta totuşi o muncă de durată. Jean făcea uneori aluzie la tensiunea pe care o simţea în ochi. „Mulţumesc lui Dumnezeu pentru faptul că până acum n-am suferit de ochi, altă dată m-au jenat mult când eram la tropice; privirea de aproape mă oboseşte totuşi, aşa că am nevoie de rugăciunile tale mai mult ca oricând, draga mea. Uneori am o grabă teribilă să ajung la capătul traducerii mele; lucrez cu sârg şi ar fi trebuit să termin. Te voi înştiinţa îndată ce voi fi gata. Dar, Genoveva, cu toate aceste mici necazuri, am fost binecuvântat în chip minunat împlinind această lucrare. Semnificaţia adâncă, ascunsă, a Cuvântului lui Dumnezeu, ne scapă atât de uşor când citim în mod obişnuit. Dar când trebuie cântărit fiecare cuvânt pentru a încerca să găseşti echivalentul lui în limba nouă, am ajuns să

descopăr nenumărate comori spirituale care aproape că au făcut din această Evanghelie o carte nouă pentru mine”.

Genoveva aştepta cu nerăbdare scrisoarea care să-i trimită vestea încheierii traducerii şi aceasta nu venea. Corespondenţa nu sosea cu regularitate, aşa că la început nu s-a alarmat. Dar săptămânile treceau fără s-aducă vreo veste şi tăcerea devenea apăsătoare. Genoveva ştia că trecuse poştaşul, dar nu era nimic pentru ea. Jean promisese că o va înştiinţa îndată ce lucrarea va fi terminată şi, desigur, fusese terminată acum, dacă nu cumva… dacă nu cumva… Toate vagile temeri pe care Genoveva le simţise în aceste ultime săptămâni de aşteptare o asaltară împreună; o teamă subită puse stăpânire pe ea; se simţea bolnavă, abătută. Trebuie că s-a întâmplat ceva cu Jean… dacă ar putea să-l vadă, dacă ar putea fi lângă el sau dacă ar putea primi o scrisoare, ar fi mai bine decât nimic… Dar poştaşul trecea fără să se oprească. Ce se-ntâmplase? Nu era nimic altceva de făcut, decât să aştepte.

În profunda ei suferinţă, doborâtă de această greutate aproape insuportabilă, de teamă şi nelinişte, Genoveva se întoarse spre Acela care fusese locul ei de scăpare şi puterea ei în astfel de zile când norii se strânseseră pe calea ei şi când furtuna ameninţa să se dezlănţuie asupra ei. Şi, la picioarele Lui, ea găsi mângâiere şi o pace mai profundă decât pot să ofere lucrurile văzute ale lumii… Ce putea să i se fi-ntâmplat lui Jean? Nu ştia, dar se aplecă asupra capitolului 8 al Epistolei către Romani şi reciti cuvintele atât de familiare şi totuşi atât de noi pentru ea în această criză: „*Cine ne vă despărţi de dragostea lui Hristos*? *Necazul*, *suferinţa*, *primejdia*, *sabia*… *Dimpotrivă*, *în toate aceste lucruri*, *noi suntem mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit*”. Nimic care să-i despartă de El nu poate deci să-i atingă.

Timpul trecea. Genoveva pândea de obicei pe bătrânul poştaş la poartă; nu părea să aibă niciodată pentru ea altceva decât un zâmbet. Răbdarea el fu totuşi în cele din urmă răsplătită. Într-o după-amiază, la numărul 84 poştaşul sosi cu un plic mare în mână:

— În sfârşit, doamnă Deane! anunţă el triumfător. Prin poşta aeriană! Şi îi întinse scrisoarea.

Imma Genovevei începu să bată puternic. O roşeaţă vie îi coloră obrajii în timp ce, cu o mână tremurătoare, deschise scrisoarea. Se simţi cuprinsă de o recunoştinţă şi uşurare. Lungile săptămâni de aşteptare se terminaseră, el scrisese… Strângând plicul la piept,

se-ntoarse alergând şi sărind mai multe trepte deodată. Fără să acorde cea mai mică atenţie zgomotului de glasuri din salon, unde mama ei ţinea adunarea de lucru, ea se duse direct în camera ei şi închise uşa. Aşteptase atâta vreme această scrisoare; acum trebuia s-o citească singură. Se aşeză pe pat, întoarse plicul cu nerăbdare şi privi cu un fel de mirare buimacă: nu era scrisul lui Jean. Mesajul îi era adresat, dar nu era scrisul lui Jean. Era totuşi un scris cunoscut, pe care nu-l mai văzuse de mulţi ani, era scrisul lui Roger rân fine, Roger scrisese!

V.

CAPITOLUL 33

Biruinţa

După ce-şi reveni puţin din primul şoc cauzat de decepţie, Genovevei îi veni în minte că scrisoarea pe care o ţinea în mână aducea poate o veste groaznică. Roger nu scrisese niciodată de când plecase – de ce o făcea acum? Şi ei! Nu se despărţiseră în termeni buni, îşi aminti ea. Era ciudat că i se adresa ei, dacă dorea să reia legăturile cu familia. Pentru ce nu-i scrisese mamei? Genoveva privi scrisoarea cu un nou interes. Trebuia să fie lungă, judecând după grosimea plicului. Ce-l împinsese pe Roger să scrie? Poate, poate-l întâlnise pe Jean! Abia-şi ţinea respiraţia. Erau poate veşti despre Jean în scrisoare… Rupse plicul din care căzură mai multe foi de hârtie acoperite de un scris mărunt. Aruncă o privire rapidă, de care nici nu era nevoie, la semnătură. Da, era Roger. Revenind la început, ea citi…

pragă Genoveva, îmi închipui surpriza ta la primirea acestei scrisori de la mine după o tăcere lungă. Mai multe lucruri care au survenit în ultima vreme m-au făcut să-ţi scriu… în primul rând, trebuie să-ţi spun că l-am întâlnit pe Jean Lynton şi m-a rugat să-ţi transmit un mesaj. El nu poate scrie pentru moment, dar totul e bine pentru el, iar mesajul este: „*Romani 8.37*”.

Un sentiment de recunoştinţă şi de uşurare o 294

cuprinse pe Genoveva; literelese-nceţoşară înaintea ochilor ei pentru câteva clipe. Totul e bine pentru Jean: era singurul lucru care părea s-o intereseze pentru moment. Brusca uşurare a poverii de nelinişte pe care o purtase atâta vreme o lăsă sleită de putere, descumpănită. Trebuia totuşi să fie amănunte; cum se-ntâlniseră cei doi tineri? Ce-l împinsese pe Roger să scrie? Luă din nou scrisoarea şi continuă să citească. Şi, în curând, absorbită de lectură şi pierzând noţiunea a tot ce o-nconjura, Genoveva nu mai auzi nici glasurile din

camera vecină. *JE o poveste lungă*", scria Roger, *„și nu știu cu ce să încep, dar cred că tu dorești să știi cum l-am întâlnit pe Jean. Ei bine, iată cum s-au petrecut lucrurile*: *exercitarea slujbei mele aici se întinde pe un foarte vast teritoriu și astfel am contacte cu multe persoane în diferite locuri. Eram în vizită la unul din oamenii noștri spitalizați datorită unui atac de febră, când vecinul lui de pat mă interpelă. M-am îndreptat spre el și, spre marea mea uimire, l-am recunoscut pe Jean. Era, într-adevăr, ultima persoană din lume pe care mă așteptam s-o găsesc acolo. El nu mă putea vedea – ochii îi erau acoperiți cu bandaje, dar mi-a recunoscut vocea. Am avut o lungă conversație cu el*; *mi-a dat vesti despre toată familia. Am fost foarte fericit să aflu că tu și el sunteți logodiți, l-am iubit întotdeauna pe Jean, știi. Pe urmă, la sfârșit, mi-a spus toată povestea lui și, ca să-ți spun drept, Genoveva, de atunci nu mai sunt același om. Am fost destul de surprins să aflu că Jean devenise creștin și că părăsise totul, chiar și pe tine, pentru a pleca într-un câmp misionar*; *de când sunt aici am și ajuns să-i admir și să-i respect pentru consacrarea lor în lucra*re. *Astfel am fost pregătit să admit fără niciun comentariu istorisirea lui Jean, dar, când am înțeles cât îl costase slujba lui, am fost adânc răscolit.*

Ceea ce am să-ți spun, Genoveva, va fi un șoc puternic pentru tine. Încep să-ți prezint lucrurile, pe cât posibil, cu menajamente. i-am promis lui Jean să îndulcesc, atât cât voi putea, lovitura, dar mă tem că atunci când vei ști adevărul vei fi mai emoționată decât am fost eu. Știi, desigur, că el lucra la traducerea unei cărți din Biblie și îți scrisese, probabil, că avea tulburări de vedere trecătoare. Ei bine, el sfârșește lucrarea, dar, din cât am putut să înțeleg, iată ce s-a întâmplat: *în timp ce era întors cu spatele, câțiva indigeni ostili au dat foc colibei*; *Jean s-a repezit înăuntrul locuinței în flăcări pentru a salva manuscrisul. L-a luat intact, dar căldura sau fumul, sau poate numai șocul, nimeni nu știe sigur, fapt este că de atunci Jean este complet orb și doctorii de aici n-au nici cea mai mică nădejde că își va recăpăta vreodată vederea. Acum, când este restabilit îndeajuns pentru a călători, îl vor trimite în țară pentru a consulta un specialist, dar nu te bucura prea mult*: *pare că va rămâne orb tot restul vieții. Sunt sincer cu tine, Genoveva, fiind sigur că tu preferi să știi adevărul.*

Este inutil să-ți spun că Jean a acceptat verdictul într-o stare de spirit minunată. Am încercat să-i arăt simpatie, dar am descoperit repede că nu era nevoie. Mi-a spus că era ceva mult mai groaznic decât

*orbirea fizică. Aveam impresia că nu era cu putinţă: nu puteam să-mi închipui ceva mai îngrozitor decât să trăieşti în întunericul cel mai complet. Numai gândul acesta mă îngrozea, dar el mi-a repetat: „Mai primejdios decât aceasta este întunericul unei veşnicii fără Hristos. Tu crezi că sunt orb, dar am în sufletul meu o lumină care îmi permite să văd lucrurile veşnice; astfel, ceea ce nu mai pot vedea n-are, în fond, nicio importanţă". Trebuie să mărturisesc că n-aveam nici cea mai vagă idee de ce înţelegea el prin aceasta, înainte de a-l părăsi, l-*am întrebat *dacă puteam să fac ceva pentru el şi atunci m-a rugat să-ţi trimit acest mesaj: „Români 8.37". Nu înţelegeam nimic din toate acestea, dar m-am hotărât să descopăr ce se ascundea sub aceste cuvinte. Printre cărţile pe care mi le încredinţase Jean în păstrare, găsisem o Biblie; după ce m-am asigurat că nimeni nu mă vedea, am deschis cartea. Am citit de mai multe ori versetul înainte de a înţelege adevărata lui semnificaţie: „În toate aceste lucruri, noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit". Aceasta mi se părea cu totul absurd; era totuşi acest caz – un om proclamat a fi „mai mult decât biruitor" în orbirea lui. Era foarte adevărat, ştiam. Am înţeles atunci că o religie capabilă să facă aşa ceva pentru un om trebuia să aibă o mare valoare. În noaptea aceea, Genoveva, am privit lucrurile drept în faţă. Ştiam că aş fi pierdut totul dacă mi-aş fi pierdut vederea. Aş fi înnebunit la gândul de a nu mai vedea niciodată nicio faţă omenească, de a fi smuls pentru totdeauna din lumina şi frumuseţea lumii înconjurătoare. Şi groaza de un gros întuneric spiritual îmi stătea înainte: ştiam că Jjzan avea dreptate; era ceva infinit mai teribil decât întunericul fizic şi aceasta mă făcea să mă cutremur de groază – era întunericul judecăţii şi almâniei lui Dumnezeu, pe care, ca păcătos vinovat, ştiam că-l merit.* În *suferinţa mea, m-am întors la*

Jean şi} oricât de ciudat ţi-ar părea, Dumnezeu S-*a slujit de un orb pentru a mă aduce la lumină. Pot acum să-ţi spun că am primit pe Domnul Iisus Hristos ca Mântuitor al meu şi, împreună cu tine, cu Jean* şi *cu toţi cei care sunt în Hristos, pot să mă bucur de cunoştinţa iertării păcatelor şi de darul vieţii veşnice. Când îmi amintesc cum, prin toate mijloacele, căutam să-ţi cer iertare, nu ştiam ce făceam*! *Ca să fiu cinstit, cred că lucram totuşi astfel pentru a reduce la tăcere cugetul care fusese trezit de transformarea săvârşită în viaţa ta şi prin mărturia ta creştină. Am petrecut mult timp Ungă Jean în timpul convalescenţei lui în aceste ultime săptămâni; el mi-a arătat ce însemna să duci la capăt propria*

mântuire printr-o viaţă creştină efectivă. Am o mulţime de lucruri depus la punct. Mai întâi trebuie să-i cer scuze tatii; acum pot să înţeleg cât a trebuit să-l coste mărturisirea chinului lui şi să dea acei bani; şi eu cer lui Dumnezeu să-mi dea puterea de a fi tot atât de curajos ca şi el în mărturia mea pentru Hristos. Îmi dau seama, de asemenea, că în timpul celor petrecute aici, am neglijat complet răspunderea mea faţă de familie; sper să repar aceasta într-o oarecare măsură, cât de curând. Intenţionez să le scriu mamei şi tatii cu următoarea poştă; în aşteptare, tu le vei arăta, poate, această scrisoare. Când vă voi revedea totuşi? Nu ştiu, mă gândesc să mă întorc cu Jean, dar el n-are nevoie de mine: unul din misionari, intrând în concediu, se va ocupa de el, aşa că, pentru moment, mai rămân. Zilele acestea sunt foarte importante pentru mine aici, în insule: am solicitat un loc în administraţie şi se pare că cererea mea a fost luată în consideraţie. Dacă acesta este cazul, în acest post voi
298

putea să exercit o influenţă creştină în favoarea indigenilor şi a extinderii lucrării misionare. De fapt câştig mai mult în Compania Petrolieră, dar aş putea să slujesc mai bine Domnului în locul solicitat.

Iată, Genoveva, ţi-am scris destul într-o primă scrisoare, poate prea mult, dar m-am gândit că poate tu vrei să ştii totul. Jean va trebui să se întoarcă în ţară la puţin timp după primirea acestui mesaj. El va face cea mai mare parte a călătoriei cu avionul. Apoi nu-mi este greu să bănuiesc care este primul vostru demers. Astfel că am trimis un cec: va fi cadoul meu de nuntă pentru voi. M-am gândit că veţi cumpăra un automobil – aceasta ar uşura foarte mult deplasările voastre. Poate că îţi va veni greu în primul moment, Genoveva, să vezi voia lui Dumnezeu *în această încercare, dar, dacă aceasta poate să te întărească întrucâtva, să ştii că cel puţin este o fiinţă care poate mulţumi lui Dumnezeu pentru orbirea lui Jean – este fratele tău devotat, dar nevrednic.*

Roger".

Genoveva, buimăcită, zăpăcită, rămase multă vreme adâncită în contemplarea scrisorii. Era ca şi cum de pe fiecare rând se desprindea un cuvânt, un singur cuvânt: orb, orb!... Creierul ei descumpănit nu părea să înregistreze nimic altceva: orb, Jean era orb... Nu, aceasta nu putea fi adevărat. Acei ochi, acei ochi atât de frumoşi... Ea avea uneori impresia că sufletul lui Jean se reflecta în ochii lui. De câte ori nu exprimaseră ei ceea ce cuvintele nu puteau! Orb! Cu un ţipăt scurt,

sfâşietor, Genoveva se aruncă pe pat.

— O, Dumnezeule! murmură ea cu trupul scuturat de suspine.

Timp de o clipă, o clipă scurtă, lacrimile îi întunecară vederea; nu-şi putea lua ochii de la tragedia momentului prezent. Dar, încet-încet, ea îşi veni în fire şi, pe cărarea încă udă de apele necazului, zări raza' făgăduinţei lui Dumnezeu: „*Eu sunt lumina lumii*; *cine Mo*. *urmează pe Mine nu va umbla în întuneric*, *ci va avea lumina vieţii*…" Şi credinţa lui Jean strălucea ca un far în acest ceas întunecat, cel mai întunecat pe care îl cunoscuse Genoveva. Credinţa lui Jean ieşise învingătoare. El îi trimisese consemnul: „*Cine ne va despărţi de dragostea lui Hristos*? *Necazul*… *Dimpotrivă*, *în aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit*". Genoveva ridică ochii şi-şi şterse lacrimile. „Cine ne va despărţi?…" Nimeni niciodată nu va putea să-i despartă de dragostea lui Hristos! Şi ce-ar putea acum să-i despartă unul de celălalt? Pentru Jean, timpul de lucru într-un câmp misionar se sfârşise. Nu mai era nicio piedică pentru căsătoria lor. Se va căsători cu el îndată ce va sosi. El va avea atâta nevoie de ea acum… Ea va putea să-l mângâie, să aibă grijă de el, să-l ajute să găsească o nouă sferă de activitate. Iată care va fi rolul ei ca soţie a lui Jean Lynton. Va putea ea să şi-l îndeplinească? Genoveva ştia că va putea prin puterea Aceluia în Numele Căruia cucerise alte biruinţi. I se părea atunci, ca un răspuns la credinţa ei, că îi fusese dată o viziune a scopului final al vieţii lor. Toate cele prin care trecuseră aveau, în mod. sigur, scopul să-i pregătească pentru ceasul acesta. Dacă ar fi plecat împreună în câmpul misionar, puteau fi amândoi handicapaţi şi nenorociţi. Mâna care o reţinuse lucrase cu înţelepciune. Ea putea acum, în plenitudinea facultăţilor ei, să-şi ia locul alături de el pentru a-l ajuta să aibă o viaţă normală. Era o lucrare care-i cerea tot; tot ceea ce putea da ca forţă, răbdare şi neobosit devotament; dar nu învăţase ea, oare, taina, în lungile ceasuri, în timpul în care-şi ajutase mama în slăbiciunea ei; în biruinţa pe care o cucerise în rutina banală, monotonă, a vieţii? O, da! şi în toate acestea ea era mai mult decât biruitoare.

O săptămână mai târziu, Genoveva stătea pe peronul gării unde sosea expresul de Sydney. Doi ani mai înainte, ea văzuse trenul depărtându-se, răpind vederii fizice pe omul pe care-l iubea. S-au petrecut atâtea lucruri de atunci şi totuşi i se părea că parcă a fost ieri…

Cu o privire nerăbdătoare, neliniştită, ea scruta feţele primilor călători coborâţi din vagoane. El o părăsise pentru a răspunde chemării lui Dumnezeu; el se întorcea la ea după ce îşi sfârşise lucrarea, purtând semnele unui slujitor care, în credinciosia lui faţă de Stăpânul său, nu preţuise propria lui viaţă…

O siluetă lungă şi slabă coborî din tren cu braţul trecut pe sub acela al tovarăşului lui; cei doi se opriră o clipă acolo unde erau; cel mai tânăr, cu o pereche de ochelari negri, înălţă capul. Un murmur grav, înăbuşit, străbătu micul grup venit să-l primească; instinctiv, toţi ochii se-ntoarseră de la el, fixându-se asupra tinerei singuratice, care, deşi se afla în grupul lor, părea totuşi singură, nevăzând pe nimeni altcineva decât pe acela din faţa ei. De comun acord, toţi se dădură înapoi, în timp ce ea înainta cu faţa luminată de o lumină cerească. În ochii multora se vedeau lacrimi.

— Jean! strigă ea.

— Genoveva!

După o clipă erau unul în braţele celuilalt.

CAPITOLUL 34

Mai mult decât biruitori

Era ziua căsătoriei Genovevei. Cu toate că trebuia să aibă loc în intimitate, micul apartament de la numărul 84 din strada Viitorului era în fierbere. Mary Matthews şi tânăra doamnă Worthy erau principalele animatoare şi părea că ele amândouă duceau totul. Mary era ocupată să aşeze masa în sufragerie – de altfel era un simplu ceai în familie după adunarea din mica sală unde Jean se convertise şi cei doi tineri aveau mulţi prieteni.

— Credeţi că, într-adevăr, doamna Deane ar putea veni în această după-amiază? întrebă Mary deodată.

Grace Worthy tocmai sfârşise de aranjat într-un vas câţiva trandafiri a căror culoare şi parfum adăugau ceva aerului de sărbătoare care domnea în cameră. Se uită la tovarăşa ei şi zise cu convingere:

— Da, desigur. Doamna Deane este o femeie de caracter; ea spunea că la o căsătorie este de ajuns un invalid, cu toate că Jean nu este un adevărat invalid.

— O, nu! adăugă repede Mary. Face atâtea lucruri, încât uneori ar fi greu să crezi că este orb. Filip mi-a scris alaltăieri că s-a adresat studenţilor la Universitate. Aceştia au dat o atenţie deosebită

cuvintelor lui. Şi, la sfârşitul mesajului lui, mulţi dintre ei şi-au mărturisit credinţa în Hristos; doi s-au oferit să ia parte la activitatea misionară. Filip crede că este începutul unei mari treziri în Universitate.

— Da, Jean pare să fie un orator înzestrat. Sunt sigură că Domnul va continua să se slujească de el, cu toată grozăvia handicapului lui. Dar, adăugă ea gânditoare, mă întreb uneori dacă îşi va recăpăta vederea.

Mary clătină din cap.

— Ei nu vorbesc niciodată despre aceasta, nici ea, nici el. Ştiu că ei au încredinţat acest lucru în mâna Domnului şi sunt fericiţi să accepte voia Lui, oricare ar fi ea. Dar, doamnă Worthy, n-ai remarcat că ceea ce Jean a pierdut din punct de vedere fizic pare să fi câştigat pe alt plan? Vreau să zic…

— Da, draga mea, înţeleg foarte bine ce vrei să spui. Grace Worthy strânse mâna tinerei fete ca încurajare. Dumnezeu lucrează totdeauna în felul acesta. El nu îngăduie niciodată ca noi să pierdem ceva sau pe cineva fără să ne dea o mai mare măsură de har pentru a compensa pierderea. Aşa că vieţile noastre sunt îmbogăţite, nu sărăcite.

Mary Matthews nu găsi răspuns. Ştia că cele rostite de tânăra femeie ieşiseră din cuptorul experienţei proprii: durerea şi tragedia şi-au făcut loc în viaţa ei, dar, cu toate acestea, ea avea o deplină siguranţă în Dumnezeu. Mary se simţea atât de neexperimentată, atât de ocrotită. Ce le va rezerva viitorul, ei şi lui Filip? Ce bucurii sau dureri, ce tragedie sau biruinţă? Nu ştia. Dar inima ei, întărită de credinţa acelora care cunoscuseră cuptorul încercării şi al suferinţei, era în pace…

— Ei bine, zise ea în sfârşit, eu sunt fericită că după căsătoria Genovevei vei merge să locuieşti împreună cu familia Deane. E ceva preţios pentru ei.

— Şi pentru noi – micul Bill şi cu mine am fost foarte singuri. Şi astfel voi putea s-o îngrijesc pe doamna Deane. Noi ne vom muta în strada Viitorului puţin mai târziu, dacă vom găsi o casă oarecare.

Mary păru surprinsă.

— Dar eu am crezut că aţi cumpărat o casă pe deal, nu prea departe de oraş.

— Da, exact, doamna Worthy zâmbi şi adăugă într-o şoaptă

confidenţială: acesta va fi cadoul meu de nuntă pentru Genoveva şi Jean. Dar să nu spui, Mary, ei nu ştiu nimic. Ei cred că vor locui acolo numai luna de miere. Dar astă-seară, înainte de plecarea lor, le voi spune că este a lor, că le-am dăruit-o.

— Ce idee minunată! Mary o privi pe Grace Worthy cu o vădită admiraţie.

— Da, voiam ca domnul Deane să păstreze o parte din aceşti bani, dar el a refuzat categoric, aşa că, atunci când s-a ivit prilejul să-i ajut pe Genoveva şi pe Jean, ştiam că nu se vor împotrivi la ceea ce aveam de gând şi le-am luat-o înainte cu planurile… Dar, uită-te la ceas, sfârşi ea alarmată, e aproape două!

— Ei, da! Mary sări în picioare. Să nu ajungem târziu la adunare.

— Du-te şi dă-i o mână de ajutor Genovevei, eu mă voi ocupa de doamna Deane, zise Grace. Şi fiecare s-a dus la lucrul ei.

Un soare târziu de toamnă inunda mica sală cu o căldură dulce şi raze aurii, când Genoveva îşi făcu intrarea la braţul tatălui ei. Era o răpitoare mireasă în rochia ei de satin alb, foarte simplă, pe care i-o confecţionase mama ei. Genoveva părea să poarte în acele momente ceva care o aşază într-o lume aparte; nu era frumuseţea fizică, nici farmecul simplităţii ei, ci ceva care emana din interior. Faţa ei era matură: experienţele prin care trecuse o atinseseră atât de profund, încât eliberaseră, fără îndoială, un izvor ascuns de forţă şi har. Blândeţea tinerei fete făcuse loc demnităţii de femeie. O viaţă nouă se deschidea înaintea ei. Genoveva Deane nu va mai fi în curând decât o amintire, dar toate harurile creştine cuprinse în inima ei vor trece, odată cu ea, pragul unei noi existente – ca Genoveva Lyntom Mâna care modelase viaţa ei o pregătise pentru răspunderea sfinţită a unei soţii, a căminului, a copiilor.

Iulia Deane, rezemându-se greu pe braţul tinerei sale însoţitoare, ieşi cu anevoie din automobil şi, cu un pas lent, nesigur, se îndreptă spre uşa sălii de adunare.

— Ce frumoasă e! şopti ea Grace-ei, cu ochii aţintiţi asupra fiicei sale. Ah! Dac-ar putea Jean s-o vadă!

Grace-ei Worthy îi trebuiră câteva clipe pentru a-şi recăpăta stăpânirea de sine ca să răspundă:

— Poate că o va vedea într-o zi, zise ea cu ochii plini de lacrimi, în timp ce înaintau încet.

Pastorul Ransome era acolo. Nu se schimbase de atunci, de

la-nceput, de când îl văzuse ea prima dată. Îmbătrânise, desigur, cu părul gri, cu umerii plecaţi, dar faţa îi era şi mai strălucitoare cu trecerea anilor. Profeţii din vechime trebuie să fi fost întrucâtva cam ca pastorul Ransome, gândi Geno-306

veva în sinea ei. Ea îl văzu pe Jean cu Filip alături, dar fără ajutorul lui, îndreptându-se cu un pas ferm, sigur, spre locul care îi era rezervat. Instinctiv, ea ştiu că el trebuie să fi parcurs de multe ori în secret această scurtă distantă pentru a putea merge fără şovăire în această zi mare. Inima Genovevei se înduioşa. Domnul să-şi arate bunătatea ca aceasta să fie ultima dată când va merge singur, fără ea. De-acum înainte, ea va fi alături de el.

Niciodată timpul nu va reuşi să şteargă din memoria Genovevei solemnitatea acestei slujbe… Şi când, mână-n mână, tânăra pereche părăsi sala, Genoveva simţi în inima ei bucuria inexprimabilă de a şti că ei erau uniţi printr-o legătură pe care nici chiar moartea nu o va rupe.

Se lăsase noaptea. Din umbra unei uşi deschise se detaşau siluetele unui bărbat tânăr şi a unei femei tinere, cu fetele întoarse spre orizontul îndepărtat, unde un şir de dealuri line se desenau pe un cer încă albăstrui. Totul era calm, paşnic. Vuietul supărător al oraşului rămăsese în urmă. Nu se auzea niciun zgomot în afară de şoapta vântului printre copaci; aerul aducea mirosul dulce-acrişor al pământului jilav.

— Ce loc frumos, Jean. El o luă de braţ.

— Spune-mi ce vezi, zise el încetişor.

Urmă o scurtă tăcere, în timp ce Genoveva parcurse cu privirea peisajul care se întindea înaintea ochilor lor.

— Nu pot vedea mare lucrux Jean, e întuneric. Dar noaptea e atât de frumoasă! încep să apară stelele.

Nu e niciun nor pe cer. Cred că în curând va răsări luna. Mâine voi putea să-ţi spun mai mult. Voi cerceta totul la lumina dimineţii. Faţa lui Jean era lângă a ei.

— Da, preaiubita mea, zise el încetişor: vom vedea dimineaţa.

Cu intuiţia dragostei care nu greşeşte, ea înţelesese. Când vorbi, glasul îi era ca o şoaptă.

— Acum vedem în chip întunecos, Jean, dar atunci…

A

— Faţă-n faţă. Încheie el citatul pentru ea, cu o notă de

încredere în glas. Genoveva, ce zi va fi aceea, dar, tu ştii, chiar în întuneric se pot vedea multe lucruri, lucruri care nu apar la lumină.

Ridicând ochii spre faţa lui, ea înţelese că el văzuse ceea ce ea nu putea distinge.

— Povesteşte-mi, ceru ea încetişor. El se aplecă spre ea.

— Văd două inimi legate una de alta printr-o dragoste care merge adâncindu-se şi întărindu-se pe măsură ce trec anii, o dragoste încununată de acea iubire supremă, pe care amândouă au cunoscut-o pentru ei în propriul lor suflet.

— Da, continuă, şopti ea.

— Văd o casă, casa noastră, un cămin în care Dumnezeu este cinstit, un cămin în care copiii noştri vor auzi vorbindu-se de Mântuitorul. îi văd bucurându-se de lucruri care ne-au lipsit no-uă în familiile noastre şi după care am suspinat. Îi văd grupaţi în jurul nostru, lângă focul din şemineu, pentru a asculta minunata istorie a lui Iisus şi a dragostei Sale şi îngenunchind împreună cu noi la rugăciune. Îi văd dându-şi inima Domnului înainte 308

de a fi fost chemaţi să cunoască lanţurile pe care le-am avut noi pe calea noastră. Şi îi văd chemaţi de Dumnezeu şi trimişi să împlinească lucrurile pe care noi le avem pe inimă să le facem, astfel că în ei se vor realiza nădejdile noastre cele mai scumpe.

— O, Jean! Dumnezeu să binecuvânteze toate acestea! Cuvintele Genovevei erau expresia unei rugăciuni care ţâşni simultan din amândouă inimile, în timp ce o paşnică tăcere se aşternu peste ei.

— Şi ce altceva, Jean? întrebă ea.

— Este un fluviu mereu crescând de martori creştini, un cerc lărgindu-se până cuprinde aproape toată lumea. Îi văd pe Filip şi Mary slujind lui Dumnezeu în China, pe urmă copiii lor preluând lucrarea în anii viitori. îl văd pe Roger întrebuinţat de Dumnezeu în locuri lăsate în stăpânirea oamenilor, deschizând uşi care, fără el, ar fiArămas, poate, închise înaintării lucrării misionare. îl văd pe micul Bill ajuns bărbat, zburând cu mesajul omenirii spre avanposturile civilizaţiei din această tară. îi văd pe părinţii noştri împreună, dând o paşnică mărturie a puterii transformatoare a Evangheliei prin propriile lor vieţi. Şi în tot acest timp, lucrarea pe care mi-o încredinţase Dumnezeu merge mai departe pentru ca tot mai mulţi indigeni să aibă Cuvântul Sfânt în propria lor limbă. Nu se sfârşeşte, Genoveva.

— Dumnezeu a lucrat în crâip minunat, zise ea cu ochi strălucitori.

El îi luă mâna în ale lui.

— Şi când te gândeşti că toate acestea au început când Genoveva a primit pe Hristos ca Mântuitor al ei, adăugă el gânditor. Dacă n-ar fi fost aşa cu tine…

— Nu, Jean, nu spune asta, îl întrerupse ea cu vioiciune. Toate aceste lucruri n-au fost cu putinţă decât pentru Acela în care ea crezuse, El a fost credincios, asta-i tot.

— Da, preaiubita mea, ştiu. El se aplecă şi o îmbrăţişa cu drag. Noi am avut experienţa duioşiei Lui, nu-i aşa?

— Da, şopti ea. Realiza acum că această criză prin care trecuseră nu fusese decât un jalon pe drumul spre înălţimile părtăşiei cu Dumnezeu. Când ne încredem fără rezerve în El…

— Descoperim că El este credincios. Un tremur uşor o cuprinse auzind aceste cuvinte; se gândi la ceea ce spusese specialistul: nu era decât o slabă nădejde ca Jean să-şi recapete vederea – viitorul se anunţa foarte întunecat.

— Jean, şopti ea, dacă, dacă tu va trebui să rămâi totdeauna aşa, în noapte? Dacă va trebui să rămâi totdeauna aşa?

Ea ştia răspunsul, dar voia să-l audă din gura lui. Atât timp cât va ţine handicapul lui fizic, el va depinde mult de ea, era sigur, dar, cu un sentiment de recunoştinţă, ea realiza că această încredere în Dumnezeu va fi ancora care va menţine firava lor ambarcaţiune în toate furtunile care s-ar putea dezlănţui asupra lor în viitor.

Răspunsul lui Jean nu se lăsă aşteptat multă vreme. El era marcat de convingerea care venea din adâncul experienţei sufletului, prin siguranţa credinţei, trecând peste prăpastia dintre timp şi veşnicie…

— Genoveva, preaiubita mea, zise el în sfârşit: „*În toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit*”.

EPILOG

Doctorul se opri o clipă cu mâna pe mânerul uşii.

— Veţi înţelege, doamnă Lynton, că, deşi operaţia a reuşit, aceasta nu va însemna decât o restaurare parţială a vederii.

Tânăra femeie, care stătea în faţa lui cu băieţaşul ei în braţe, se pregăti să-l urmeze.

— Nu’s tiu, doctore, zise ea calmă. Seninătatea ei şi stăpânirea de sine îl impresionară pe chirurg.

— Am făcut tot ceea ce am putut face, zise el amabil, şi, în câteva minute, vom şti rezultatul.

Ei trecură pragul. Roger Jean, gnemuit în braţele mamei lui, cerceta camera cu ochii lui mari, albaştri, plini de admiraţie. Erau atâtea lucruri surprinzătoare pentru un băieţel de trei ani. „Dar unde este tata? Mama a spus că se duc să-l vadă pe tata…” Un domn mare, foarte important, era aplecat peste pat. Când se dădu la o parte, Roger Jean văzu pe pernă un cap, o faţă cunoscută…

— Tată, strigă el aruncându-se în braţele care se întindeau spre el.

Cu fata cufundată în umărul tatălui lui, băieţaşul nu văzu lacrimile care-i umpluseră ochii. Şi, dacă le-ar fi văzut, n-ar fi înţeles. Dar Genoveva, în picioare, la capătul patului, văzu şi înţelese. Văzu ochii lui buni renăscând la viaţă în faţa ei, văzu în adâncimea şi strălucirea lor lumina pe care o citise acolo cu mult timp înainte şi înţelese că umbra ce căzuse peste ei se ştersese, se împrăştiase.

Jean îşi întoarse privirea de la copilul pe care îl ţinea în braţe către faţa care se apleca acum asupra lui: pentru prima dată vedea asemănarea lui desăvârşită cu aceea pe care o iubea.

Cu inima revărsându-se de laudă şi recunoştinţă, Genoveva îngenunche atunci lângă pat şi mulţumi Celui a Cărui mână dirijase totul pentru ei, făcându-i cu adevărat „*mai mult decât biruitori*”.

CUPRINS

1. Într-o adunare… 5
2. Alegerea… 15
3. Punerea la punct… 24
4. Înfrângerea… 32
5. Spre biruinţă… 40
6. Doamna Deane îşi arată părerile… 48
7. Căi deosebite… 62
8. După bal… 69
9. Greutăţi la birou… 78
10. O cunoştinţă nouă… 86
11. Rugăciunea ascultată… 92
12. Jean… 98
13. După adunare… *… 107

14. Tată şi fiu… 116
15. Încă o întrevedere… 124
16. Alegerea Genovevei… 134
17. Merg oare doi oameni împreună…?… 143
18. Criza… 153
19. Afacerile lui Anton Deane… 163
20. O lovitură pentru Iulia… 173
21. Plecarea lui Roger… 183
22. Strada Viitorului… 191
23. Prieteni noi – prieteni vechi… 202
24. O dorinţă… 211